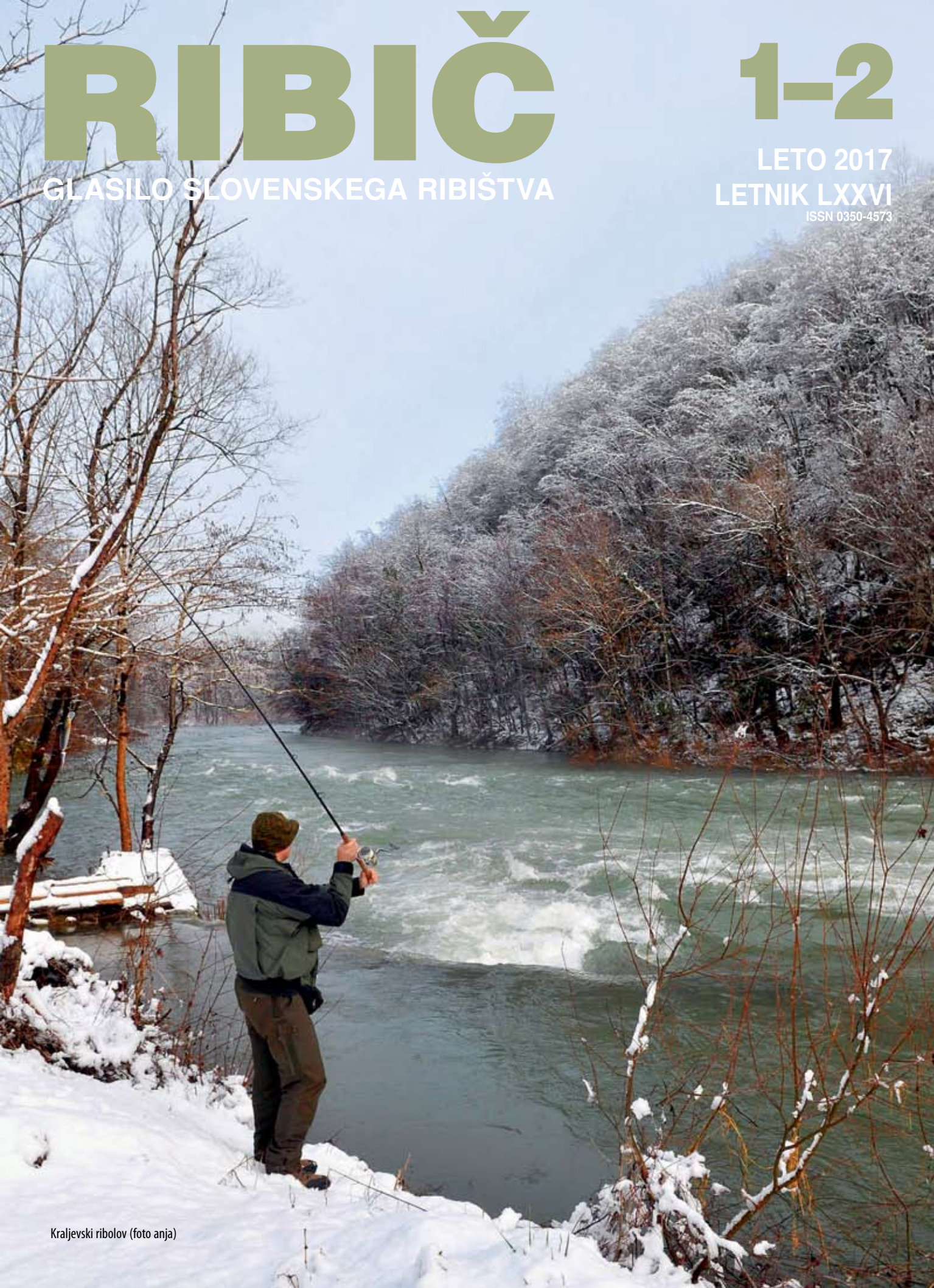

RIBIČ

GLASILO SLOVENSKEGA RIBIŠTVA

1-2

LETO 2017
LETNIK LXXVI
ISSN 0350-4573

Priprave na deseti sejemski praznik ribištva v Gornji Radgoni

Sejem ribištva, ki bo v Gornji Radgoni od petka, 21., do nedelje, 23. aprila 2017, organizira Pomurski sejem v tesnem sodelovanju z Ribiško zvezo Slovenije ter drugimi vodilnimi slovenskimi stanovskimi in strokovnimi organizacijami. Čeprav bo sejem lova po vrsti že deseti, pa bo letos ribolov prvič organiziran kot zaokrožena samostojna predstavitev.

Sejem ribištva bo prikazal pester prodajni nabor opreme, pripomočkov, oblačil in obutve za ribiče. Ob ponudbi za ribolov bodo predstavljena tudi terenska vozila ter vse tisto, kar potrebujejo za svojo dejavnost lovci, kinologi in drugi ljubitelji življenja z neokrnjeno naravo.

Vsaj tako pomembne kot prodajno-poslovne predstavitve bodo strokovne razstave, ki bodo opozarjale na varovanje narave, sožitje človeka z neokrnjenim okoljem ter poskrbele za izobraževanje mladih. Ribiška zveza Slovenije bo na svojem osrednjem razstavnem prostoru še posebej poudarila krapolov, lov na ribe plenilke ter delo z mladimi. Sodelavci krovne slovenske ribiške organizacije bodo razgrnili projekt *Ohranimo Muro* in prikazali suhe discipline – kasting –, ki zajemajo metanje umetne muhe in obtežilnika v cilj in daljavo.

Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano RS, sektor za gozdarstvo, lovstvo in ribištvo ter Center za promocijo

in pospeševanje športnega ribolova in ribiškega turizma Racocon, d. o. o., bodo v okviru *Operativnega programa za razvoj ribištva* prikazali ribogojstvo s pripravo in pokušnjo ribjih jedi. Racocon, d. o. o., bo predstavil tudi projekt *Slovenski ribiški produkt*.

Na pomen ohranjanja narave in biotske raznovrstnosti bo opozarjala tudi Lovska zveza Slovenije. Lovci med drugim organizirajo *Slovenski lovski dan*, ki ga bodo spremljali posveti z aktualno strokovno tematiko ter obeležitev 110. obletnice organiziranega lovstva v Sloveniji. Zavod za Gozdove Slovenije bo predstavil lovišča s posebnim namenom, Slovenska zveza za sokolarstvo in zaščito ptic ujed pa dejavnosti in opremo sokolarjev ter žive ptice ujede. Predstavili se bodo tudi Kinološka zveza Slovenije, kinološka društva in klubi ter športna kinologija. Lovsko-kinološko društvo Maribor pripravlja razstavo psov lovskih pasem in predstavitev s strokovnim komentarjem.

Sejem ribištva bo vrhunec stanovskega, tekmovalnega, družabnega in zabavnega dogajanja. Na njem bodo potekali prikazi vezanja muh in terenskih vozil. Pomurski sejem zbira tudi prijave za tekmovanje v kuhanju ribje čorbe, lovskega golaža in gobove juhe. Z več informacijami vam bo z veseljem postregel Blaž Jaklič na telefonski številki 02 5642 104 ali elektronskem naslovu blaz.jaklic@pomurski-sejem.si.

Hkrati s sejmom LOV bo v sodelovanju s SVS – Zvezo slovenskih društev ljubiteljev starodobnih vozil in **Pomurskega sejma potekala** prodajno-razstavna prireditev *Avto-moto klasika*, v druženje z naravo pa bo vabil četrti Mednarodni sejem aktivnosti in oddiha v naravi – NATURO.

Podrobnejše informacije:

Jana Dimec, projektni vodja sejma ribištva, telefon: +386 2/5642 108, e-pošta: jana.dimec@pomurski-sejem.si, www.pomurski-sejem.si

Miran Mate

10. MEDNARODNI SEJEM LOVSTVA IN RIBIŠTVA

21. - 23. 4. 2017, Gornja Radgona

Dober prijem v letu 2017!

IZBERITE SI NAJUSPEŠNEJŠI DAN ZA RIBOLOV

NA OSNOVI HERSCHLOVEGA VREMENSKEGA KLJUČA VAM SVETUJEMO NAJPRIMERNEJŠE DNI ZA USPEŠEN RIBOLOV:

2017	☽	☉	☾	●																											
FEBRUAR	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28			
SALMONIDI	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	○	○	○	○	○			
CIPRINIDI	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲			
2017	☽	☉	☾	●																											
MAREC	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
SALMONIDI	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	○	○	○	○	○
CIPRINIDI	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲

LEGENDA: SALMONIDI ● DOBER ULUV ○ SLAB ULUV CIPRINIDI ▲ DOBER ULUV ▲ SREDNJI ULUV △ SLAB ULUV

RIBIČ

GLASILO SLOVENSKEGA RIBIŠTVA

Ribič je z odločbo Ministrstva za kulturo, št. 61510-42/2014/3, izdano 16. 5. 2014, vpisan v razvid medijev pod zaporedno številko 1880.

ISSN 0350-4573
UDK 632

Izdaja
Ribiška zveza Slovenije,
1001 Ljubljana, p. p. 2974.
Izjaha vsak prvi teden v mesecu, razen številki 1-2 in 7-8, ki so združene.

Uredništvo in uprava:
Tržaška cesta 134
1000 Ljubljana

Telefon:
uredništvo:
(01) 256 12 97
tajništvo:
(01) 256 12 94
041 738 849
telefaks:
(01) 256 12 95
www.ribiska-zveza.si

NASLOVI ELEKTRONSKE POŠTE
RIBIŠKE ZVEZE SLOVENIJE:
Ribiška zveza Slovenije
info.rzs@ribiska-zveza.si
sekretar RZS
sekretar.rzs@ribiska-zveza.si
tajništvo RZS
tajništvo.rzs@ribiska-zveza.si
računovodstvo RZS
racunovodstvo.rzs@ribiska-zveza.si
uredništvo glasila Ribič
glasiloribic.rzs@ribiska-zveza.si

Transakcijski račun:
02010-0017838266

UREDNIŠTVO:
odgovorni urednik:
Igor Holy

UREDNIŠKI ODBOR:
predsednik:
Jože Kuzma

Člani:
Miran Habe, Borut Jerše,
Robert Skrbinek, Jože Vrhunc

ČASOPISNI SVET:
predsednik:
dr. Tomo Korošec

Člana:
dr. Jože Ocvirk, dr. Božidar Voljč

Lektoriranje:
Marjetka Šivic

Na podlagi zakona o davku na dodano vrednost se od glasila obračunava davek na dodano vrednost.

Naklada: 11.100 izvodov

Priprava za tisk in tisk:
Tiskarna SCHWARZ PRINT, d. o. o.

Vsebina

SEJMI

Priprave na deseti sejmski praznik ribištva v Gornji Radgoni

Miran Matej

2

Izberite si najuspešnejši dan za ribolov

2

AKTUALNO

Aktivnosti ribiške in lovske organizacije v letu 2016

ih

4

OHRANIMO NARAVO

Vonarsko (Sotlesko) jezero

Milan Štraus

5

RIBIŠTVO

Bolzeni rib, ki jih povzročajo virusi iz skupine

Rhabdoviridae

Prof. dr. Vlasta Jenčič, dr. vet. med.

9

Dinamika rasti in selitve populacije sulcev v Savi

Bohinjki

Luka Serianz in Dejan Ambrožič

11

Rekorder Save Bohinjke

RD Bled

13

NE SPREGLEJTE

Do ribolovne dovolilnice prek spleta

Jure Ušeničnik

14

REPORTAŽE

Atlantski losos na vzhodni obali Kanade (1. del)

Tomaž Modič

16

Erna – največji krap v Avstriji

Krištof Cuderman

18

ČUDOVITI RIBIŠKI DNEVI

Zima in ribičevo (ne)zadovoljstvo

Lenart Levičar Bahtijari

21

DRŽAVNA PRVENSTVA

Pestro leto

Jože Šmejc

25

Zmaga ekipe DU Radenci

Jože Šmejc

29

IZ RIBIŠKIH DRUŽIN

Organizirali smo tečaj vezanja umetnih muh

Dr. Tomaž Lavrič

30

RIBIČI PIŠEJO

Kratka zgodba o dolgi ščuki

Lenart Levičar Bahtijari

31

EN DAN Z RIBIČI

Božični poklon kralju voda

Lenart Levičar Bahtijari

32

V SPOMIN

Dr. Romana Erhatič Širmik

36

Franc Korošec - Dane

37

Ivan Vengust

37

Ludvik Kuhar

37

Stanislav Muhič

37

RIBIČI KUHAJO

Račka ribja juha in prekajen krap v zelenjavi

Borut Jerše

38

KAPITALNI ULOVI

397

V posameznih prispevkih izražena stališča ne predstavljajo nujno tudi stališč uredništva.

Obvestilo dopisnikom Ribiča

Dopisnike prosimo, da svoje prispevke pošiljajo na e-naslov:

glasiloribic.rzs@ribiska-zveza.si,

izpis prispevka pa z običajno pošto na naslov uredništva.

Prispevke za glasilo Ribič je treba poslati uredništvu trideset (30) dni pred izidom, nujna obvestila pa dvajset (20) dni pred izidom.

Poslanih prispevkov ne vračamo, razen na avtorjevo željo. Izvirnike hranimo 15 dni od objave v glasilu. Po sklepu predsedstva RZS z dne 18. oktobra 2003 ne honoriramo:

- pisem bralcev,
- kapitalnih ulovov,
- obvestil,
- poročil o delu strokovnih delovnih teles RZS.

Nenaročene prispevke bomo objavljali skladno z razpoložljivim prostorom in njihovo aktualnostjo. Da bi se izognili neobjavam, občasnim dopisnikom svetujemo predhodni posvet z odgovornim urednikom, da bi skladno s programsko zasnovo zagotovili tematsko uravnoteženost vsebine Ribiča.

Uredništvo

Aktivnosti ribiške in lovske organizacije v letu 2016

Lovska zveza Slovenije (LZS) in Ribiška zveza Slovenije (RZS) sta 7. decembra 2016 na tradicionalni skupni novinarski konferenci predstavili delovanje v letu 2016 in aktualne teme. Obe organizaciji se povezujeta tudi z drugimi nevladnimi organizacijami, ki so se zavezale k usklajenemu varovanju narave.

Predsednik Lovske zveze Slovenije **mag. Lado Brađač** je predstavil redne letne aktivnosti lovske organizacije. Med katerimi je izpostavil strokovnoznanstveni posvet Slovenski lovski dan, ki ga je Lovska zveza Slovenije pripravila že osmič, letos na temo spremljanja divjadi. Tudi sicer lovska organizacija daje velik pomen znanstvenemu raziskovanju na področju lovstva in divjadi. Zagovarja namreč stališče, da mora upravljanje z divjadjo oziroma poseganje v populacije temeljiti na znanstvenih dognanjih in metodah.

LZS je v letu 2016 skupaj še z drugimi partnerji podpisala sporazum o skupnem sodelovanju hrvaških in slovenskih partnerjev v projektu ohranitve divjega petelina v zahodnih Dinaridih, katerega cilj je ugotoviti, kakšno je dejansko stanje populacije, in pripraviti dolgoročne smernice za njeno ohranjanje. Poudaril je, da je lani LZS nadaljevala z aktivnostmi, povezanimi z zaščitnimi tehničnimi ograjami in se aktivno vključevala v reševanje problematike z različnimi ukrepi, ki so prispevali k zmanjšanju izgub divjadi. Po drugi strani pa se lahko vsak dan na slovenskih cestah zgodi tudi več kot dvajset povozov. V povezavi z zmanjšanjem povozov, ki jih na slovenskih cestah vsak dan zabeležijo tudi več kot dvajset, je LZS z Ministrstvom za infrastrukturo podpisala dogovor o avtomatizaciji določanja kritičnih točk povozov in uvedbo sodobnih zaščitnih sredstev, ki bodo odvrčala divjad.

Predsednik RZS **dr. Miroslav Žaberl** je ob predstavitvi letnih aktivnosti sladkovodnih ribičev poudaril zadovoljstvo, da letos ribiči niso beležili posebnih negativnih učinkov na vodotoke in habitate domorodnih rib. Izpostavil je sodelovanje z Zavodom za ribištvo Slovenije

pri predstavitvi problematike sulca, zavarovane ribje vrste v sistemu Natura 2000. RZS je uspešno izpolnjevala svoje zadolžitve pri usposabljanjih ribičev in promovirala športni ribolov v slovenskih vodah na sejmih doma in v tujini. Posebej pa je dr. Žaberl izpostavil letošnje

divjadjo pri LZS je predstavil problematiko povozov divjadi in (velikih) zveri na cestah, stanje in izvajanje ukrepov za zmanjšanje povozov. Ob tem je posebej poudaril pomembnost spoštovanja prometne signalizacije in vsesplošno previdnost voznikov v prometu.

Predstavniki lovske in ribiške organizacije so predstavili delo obeh organizacij v letu 2016. (Foto: G. Bolčina)

uspehe slovenskih ribičev tekmovalcev, kjer izstopa naslov svetovnega prvaka v lovu rib s plovcom, Jerneja Ambrožiča, med več kot tristo tekmovalci z vsega sveta.

Dr. Hubert Potočnik, raziskovalec na Oddelku za biologijo Biotehniške fakultete Univerze v Ljubljani, član Strokovnoznanstvenega sveta in Komisije za upravljanje z divjadjo pri LZS, in **dr. Ivan Kos**, član Strokovnoznanstvenega sveta in predsednik Komisije za upravljanje z divjadjo pri LZS ter profesor na Biotehniški fakulteti UL, sta predstavila projekt, katerega namen je pridobiti podatke o pojavnosti šakala v Sloveniji in vzpostavitev rednega spremljanja, saj se šakal v Sloveniji pojavlja vse pogostje. Predstavila sta sodelovanje in vloge lovcev pri projektih, kot je ohranitev risa, in pri spremljanju volka. **Dr. Boštjan Pokorny**, predsednik Strokovnoznanstvenega sveta in član Komisije za upravljanje z

Dr. Miroslav Žaberl je predstavil še vedno nerešeno problematiko velikega kormorana, glede katere je RZS Vladi RS poslala protestno pismo. Ribiči od Vlade RS pričakujejo dolgoročno rešitev problema in ustrezno varstvo domorodnih vrst rib. Predsednik Komisije RZS za pravna vprašanja **Peter Solar** je predstavil še vedno nerešen problem dvojne finančne obremenitve ribiških družin, in sicer plačevanje koncesije za ribiško upravljanje (ki jo RD plačujejo Ministrstvu za kmetijstvo – MKGP) in plačevanje vodnih povračil

za vodna telesa umetnega nastanka, za katera – čeprav niso opredeljena kot komercialni ribniki –, MKGP vztraja pri plačevanju le-teh. Skupni učinek težav, ki so tudi predmet nesoglasij med MKGP in MOP, je posebno pereč v severovzhodni Sloveniji. Ribiške družine takih bremen finančno ne bodo zmogle poravnati, zato se postavlja vprašanje njihovega obstoja. Dr. Miroslav Žaberl in **mag. Igor Miličič**, sekretar RZS, sta predstavila še projekt Ujemite naravo!, ki ga RZS izvaja skupaj s Centrom za kartografijo favne in flore. Omenjeni projekt je bil na letošnjem razpisu projektov, ki jih sofinancira Ministrstvo za okolje in prostor RS, ocenjen z največ točkami in pomeni neposredno pomoč športnih ribičev biološki znanosti in splošnemu vedenju o sladkovodnih ribah in drugih vodnih ter obvodnih organizmih in njihovih habitatih v Sloveniji.

ih

Vonarsko (Sotelsko) jezero

Jezero, ki je to nekoč bilo in morda nekoč spet bo. Danes na eno največjih umetnih jezer v Sloveniji spominja le še visoka pregrada in v času intenzivnih padavin zajezene poplavne vode reke Sotle.

Vonarsko (Sotelsko) jezero je skupen projekt vodnega gospodarstva SR Slovenije in SR Hrvaške. Pregrado so pričeli graditi leta 1976 in jo končali leta 1978, akumulacijski prostor pa so z vodo prvič napolnili leta 1980. Za preprečevanje čezmernega zamočvirjanja zemljišč zgornjega dela zadrževalnika pa so leta 1983 zgradili še dodatno betonsko pregrado v kraju Prišlin.

Namembnost Vonarskega jezera

Vonarsko jezero so zgradili kot večnamenski zadrževalnik z naslednjo prednostno rabo:

- zadrževanje visokih – poplavnih voda padavinskega območja reke Sotle (sploščitev visokovodnega vala);
- akumuliranje pitne vode za potrebe Posotelja in Zagorja;
- namakanje kmetijskih zemljišč Posotelja;
- ribištvo, turizem in rekreacija.

Po katastrofalnem poginu rib oziroma spuščanju jezera leta 1987 si je Vonarsko jezero neformalno pridobilo status suhega zadrževalnika za poplavne vode reke Sotle, akumulacijski prostor pa je postal eden naših največjih umetnih mokrišč z divjim razbohotenjem najrazličnejših rastlinskih združb. Poselile so ga številne prostoživeče živali, med temi kar 120 vrst ptic. Oblikoval se je svojstven močvirski ekosistem. Tega pa bo z vidika varstva okolja, pred odločitvijo o njegovi ponovni ojezeritvi, potrebno še enkrat interdisciplinarno ovrednotiti.

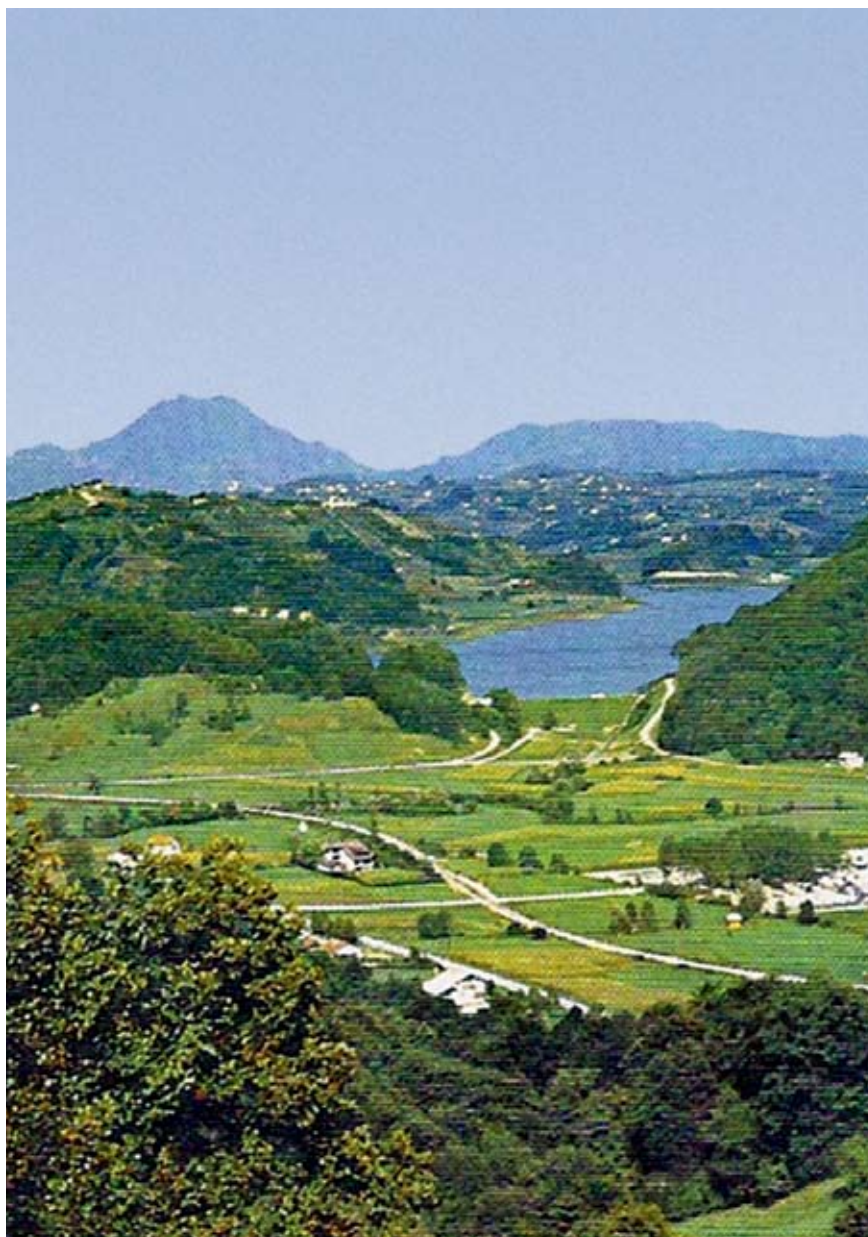
Tehnično – tehnološki podatki pregrade Vonarje

Pregrada Vonarje sodi med visoke zemeljske pregrade nasutega tipa, zgrajene iz naravnih materialov z naslednjimi tehnično – tehnološkimi značilnostmi:

- kota krone pregrade: 211,50 m;
- kota maksimalne gladine jezera: 209,35 m;
- kota načrtovanega obratovanja: 207,50 m;
- gradbena višina pregrade: 13,00 m;
- dolžina krone pregrade: 120,00 m;
- širina krone pregrade: 4,00 m;
- naklon pregrade na vodni strani: 1 : 2,1 – 1 : 3,2;

- naklon pregrade na zračni strani: 1 : 2,2;
- prelivni objekt – varnostni preliv (Q): 37,30 m³/s;
- talni izpust (Q): 27,00 m³/s;
- volumen akumulacije na koti 209.35: 12.400.000,00 m³;
- volumen akumulacije na koti 207.50: 8.700.000,00 m³;
- padavinska - vodozbirna površina Sotle s pritoki: 108,90 km²;

- površina jezera (na obratovalni koti): 1.950.000 m² (195 ha);
- volumen v pregrado vgrajenega materiala: 91.100,00 m³;
- vrste vgrajenega materiala: 28.900 m³ glina, 16.500 m³ glina – grušč, 4.900 m³ peščeni filter, 40.800 m³ lomljenec;
- dolžina jezera: 6.500 m;
- dolžina obale na koti načrtovanega obratovanja: 16.500 m;

Vonarsko jezero, ko je še obstajalo (Foto Sandi Renir).

Iztočni objekt z hidromehansko opremo.

Pregrada z iztočnimi stolpomi in lovilnimi grabljami plavin.

Zadržane zimske poplavne vode Sotle.

Zadržane spomladanske poplavne vode Sotle.

- upravljanje pregrade: ročno;
- ribje steze med spodnjo in zgornjo gladino vode nima.

Danes sta oba pregradna objekta (Vonarje in Prišlin) z elektro in hidromehansko opremo v precej slabem stanju ter ju bo nujno sanirati in ob tem razmisliti o njihovem daljinskem upravljanju.

Upravljanje Vonarskega jezera

Vonarsko jezero je hidrotehnični objekt in ima status grajene javne vodne infrastrukture, s katero na slovenski strani upravlja Direktor RS za vode, Sektor območja Savinje v Celju, na hrvaški strani pa Hrvatske vode, VGO za vodno področje Krapina – Sotla. Tekoče vzdrževanje in upravljanje pregrade izvaja koncesionar NIVO Celje.

3. julija 1981 je Skupščina občine Šmarje pri Jelšah s Sporazumom številka 324-13/80-4/1-4 dodelila Sotelski ribiški okoliš, vključno z Vonarskim jezerom, v ribiško upravljanje RD Sotla. Tega je z osamosvojitvijo Slovenije in sprejemom novega Zakona o sladkovodnem ribištvu ter Uredbe o določitvi meja

ribiških območij in ribiških okolišev v Republiki Sloveniji 14. januarja 2009 za naslednjih 30 let zamenjala koncesijska pogodba številka 3420-144//2008/1. Seveda pa v tej ni več Vonarskega jezera. Ostala je Sotla in le upamo lahko, da ob ponovni ojezeritvi Vonarja ne bo stranskih interesov po njegovem ribiškem upravljanju.

V tem prispevku pa si dovoljujem dobronamerno opozoriti novega – starega upravitelja zadrževalnika in v prostoru prisotne lokalne skupnosti na nekatere naloge (projekte), ki bi jih bilo smiselno uresničevati sočasno s ponovnim oživiljanjem jezera. Še predvsem, ker le-te ne zahtevajo finančnih vlaganj ter dolgoročno zagotavljajo red v prostoru in razvoj dejavnosti prisotnih deležnikov, kot sledi:

- opredelitev kote vodnega in širine priobalnega zemljišča ter izdelava kartografije za umeščanje turistične, športne, komunalne, ... infrastrukture v prostor ter pripravo prostorskih in pravnih aktov;
- opredelitev skupne tipizirane urbane opreme (počivališč, klopi, košev za od-

padke, otroških igral, ...), ne glede na investitorja in občinske (državne) meje.

- sprememba Odloka o zaščiti kakovosti vode v Sotelskem jezeru (Uradni list RS, številka 52/94) oziroma priprava novega s predhodnim novim definiranjem varstvenih pasov in režima varovanja kakovosti vode ter prostora Vonarskega jezera;

- celovit popis prisotnih živalskih vrst (ribe, ptiči, ...) in rastlinskih združb za dokončno presojo o izločitvi ter razglasitvi dela širšega območja jezera za naravni rezervat;

- priprava in sprejem Odloka o plovnem režimu na Vonarskem jezeru;

- uskladitev interesov prednostne in druge rabe vode ter priprava in sprejem poslovnika obratovanja in vzdrževanja Vonarskega jezera, s katerim bodo določene vse pravice ter dolžnosti vseh deležnikov v času in prostoru.

Kakovost vode jezera in pritokov

Od leta 1976 do danes je bilo nekaj raziskav kakovosti vode Sotle in njenih

Divja razrast rastlinja v akumulacijskem prostoru zadrževalnika.

Razbohotenju najrazličnejših rastlinskih združb je sledila naselitev prostoživečih živali.

Črno – beli vsakdan v jezeru in Sotli med 2. in 28. julijem 1987.

Betonska pregrada Prišlin.

pritokov. med pomembnejše uvrščam *Spremljavo kvalitete vode v akumulacijskih jezerih na območju OVS Savinja – Sotla*, ki so jo v letih 1979/1980 financirali Zveza vodnih skupnosti SRS, Območna vodna skupnost Savinja – Sotla in Samoupravna vodoprivredna interesna zajednica Zagreb. Rezultati naloge so izkazovali izredno slabo kakovost vode Sotle (in Ratanskega potoka), anaerobne razkroje biomase, pomanjkanje kisika v hipolimnijski plasti, ... Ne glede na te rezultate pa se je jezero polnilo z vodo in ribami. Vrh intenzivnih evtrofikacijskih procesov je bil dosežen med 2. in 28. julijem 1987, ko so v jezeru in reki Sotli, vse tja do Sedlarjevega, množično poginjale ribe. Ocenjena škoda je znašala takratnih 285.188.121,00 din. Povzročitelja in vzroka pogina niso nikoli uradno ugotovili. Le jezero so izpraznili in ga uporabljali kot suhi zadrževalnik vse do današnjih dni.

Vonarsko jezero (Sotla) v državno imenijsko spremljanje kakovosti površinskih voda še ni vključeno. Je pa po izgradnji čistilne naprave v Rogaški Slatini in Humu na Sutli opazno zmanjšanje ob-

sega onesnaževanja Sotle. Za dolgoročno blaženje evtrofikacijskih procesov in zmanjšanje vpliva virov onesnaževanja bo verjetno potrebna še izgradnja krožnega kanalizacijskega sistema okoli jezera. Do takrat pa ne bi bilo odveč načrtovanje in uvajanje tudi drugih preizkušenih selektivnih ukrepov dviga kakovosti površinskih voda, kot so:

- sanacija kritičnih točkovnih virov onesnaževanja neposrednega padavinskega območja jezera (ureditev gnojišč, lokalne čistilne naprave, triprekatne greznice, ...);
- izgradnja niza prelivnih stopenj za mehansko usedanje plavajočih delcev in povečano prezračevnost vode v izlivnem delu vseh pritokov jezera, kjer to dopuščajo hidrološke ter geomorfološke razmere;
- zasaditev izlivnih delov pritokov jezera z trstiko (*Phragmites communis*) za povečano biološko čiščenje površinskih voda;
- po ojezeritvi občasno (ob povečanih padavinah v času povečane temperaturne slojevitosti) izpiranje usedlin dna jezera (fosfor, dušik, ...) z maksimal-

no vleko prek talnega izpusta v reko Sotlo.

Ribe in ribištvo

Celovitega vpogleda v ihtiofavno reke Sotle na območju Vonarskega jezera danes ni. Neposredno pred polnjenjem zadrževalnika z vodo je Zavod za ribištvo Ljubljana v letu 1978/1979 izvedel inventarizacijo reke Sotle na štirih lokacijah bodoče zajezitve. Na površini približno 1.650 m² so izlovili 775 kosov naslednjih (oligoreofilnih) vrst rib: globoček (50,7 %), klen (36,3 %), pisanka (4,6 %), podust (3,7 %), rdečeoka (1,3 %), pohra (1,3 %), belica (0,6 %), platnica (0,5 %), mrena (0,5 %), babica (0,3 %), ploščič (0,1 %) in pezdirek (0,1 %). Že v času izvajanja raziskav so zabeležili slabo zdravstveno kondicijo rib ter močno onesnaženje in visoko temperaturo vode, zato podatek o nizki naseljenosti 74,4 kg rib/ha vodne površine ni bil presenečenje.

Od leta 1980 do 1987 so RD Sotla in članice Zajednice sportskih ribolovnih društava Sutla Pregrada izvajali neselektivna vlaganja rib. Natančnega popisa

Iz akumulacijskega prostora teče za spoznanje čistejša Sotla.

Ribnik Vonarje predstavlja ribolovni nadomestek izsušenega Vonarskega jezera v ozadju.

vrst in količin nisem uspel pridobiti ter ga verjetno ni. Ker pa sem osebno sodeloval pri ugotavljanju obsega množičnega pogina rib v akumulacijskem prostoru in Sotli med 2. ter 28. julijem 1987, lahko z gotovostjo potrdim takratno prisotnost (kadavrov) naslednjih vrst rib: ščuka, som, menek, krap, srebrni korešelj, linj, mrena, klen, platnica, podust, ogrica, zelenka, rdečeoka, ploščič, pohra, globoček, pisanka, belica, psevdorazbora. Pri tem moram izpostaviti, da je v akumulacijskem prostoru prevladovala babuška, ki pa je po izjavah ribičev v njem še danes večinsko zastopana.

Izboljšanje kakovosti vode Sotle in pobuda Občine Rogaška Slatina ter Občine Podčetrtek po ponovni stalni ojezeritvi Vonarskega jezera na koti 202 oziroma 204 za potrebe razvoja turizma so tudi neposreden izziv RD Sotla k sodelovanju z ostalimi deležniki v prostoru in pravočasnemu pristopu k pripravi celovitega projekta nadaljnega umeščanja ter razvoja ribištva v zadrževalniku. Zgolj dobrohotno pa bi jih opozoril na:

- upravni postopek dopolnitve koncesijske pogodbe z Vonarskim jezerom;
- celovite ihtiološke in astakološke raziskave Sotle ter pritokov v vplivnem območju zadrževalnika;
- pripravo programa uresničevanja

humane odstranitve tujerodnih kompetičijskih vrst rib iz reke Sotle in pritokov v vplivnem območju zadrževalnika;

- pripravo programa vlaganja izključno domorodnih limnofilnih (in oligoreofilnih) rib po vrstah, količinah in starostnih kategorijah, vključno z raki, školjkami, ...;

- pripravo dolgoročnega programa trajnostnega upravljanja z ribami bodočega zadrževalnika;

- pripravo selektivnih ukrepov zagotavljanja naravnih razmnoževalnih pogojev limnofilnih vrst rib znotraj akumulacijskega prostora in oligoreofilnih vrst v pritokih jezera;

- dogovor o vzdrževanju stalne kote jezera v času razmnoževanja rib;

- pripravo takšnega ribolovnega režima, ki bo zagotavljal trajno varstvo rib in drugih vodnih organizmov ter razvoj ribolovnega turizma;

- Uskladitev vseh ciljev in nalog s pristojnimi hrvaškimi ribiškimi organizacijami (Športsko ribolovno društvo Sutla Klanjec, Športsko ribolovna udruga Klen mali Tabor, ...).

Vonarsko jezero in razvoj turizma

Od izgradnje pregrade do danes so na Vonarskem jezeru načrtovali vrsto

objektov dopolnilne turistične ponudbe Rogaške Slatine in Podčetrška (Turistično-rekreacijski center Vonarje, ...). Večkrat izpostavljenim interesom občin Rogaška Slatina, Podčetrtek, (Hum na Sutli, Zagorska sela in Krapinsko-zagorske županije) so sledile politične obljube (Janez Podobnik 2005, Zdravko Počivavšek, Irena majcen 2015, ...) ponovne ojezeritve akumulacijskega prostora. Ta bo po mnenju vodarske stroke med koto 202 in koto 204 s površino 104 ha. Resnost tega namena je izkazana v občutnem izboljšanju kakovosti vode, gradnji infrastrukture (kolesarska pot) in vključitvi ponovnega oživljanja jezera v evropski projekt Flodd-Wise. Tega želijo uresničiti v obdobju od 2018 do 2021. Pri tem pa RD Sotla ne sme izostati. Njene naloge na ponovni ojezeritvi zadrževalnika s pričetkom uresničevanja v letu 2017 sem v predhodnem tekstu že nakazal. Verjamem, da jih bodo s pomočjo ZRD Celje in drugih stanovskih organizacij uspešno realizirali ter že v bližnji prihodnosti športni ribolov iz Vonarskega ribnika preselili nazaj na Vonarsko jezero.

Milan Štraus

Na avtorjevo željo prispevek ni lektoriran

Bolezni rib, ki jih povzročajo virusi iz skupine *Rhabdoviridae*

Skupina *Rhabdoviridae* je obsežna skupina virusov, med katere spadajo povzročitelji nekaterih pomembnih bolezni v veterinarski medicini, kot so virus stekline, virus vezikularnega stomatitisa, virus goveje groznice ter povzročitelji nekaterih virusnih bolezni pri ribah.

Družina *Rhabdoviridae* je uvrščena v red *Mononegavirales*, v kateri imajo virusi enovijačno in negativno orientirano nukleinsko kislino RNA. V družino *Rhabdoviridae* je uvrščenih 175 različnih virusov pri vretenčarjih, členonožcih (*arthropoda*) in rastlinah. Za veterinarsko medicino pomembni virusi so uvrščeni v rodove *Lyssavirus*, *Ephemerovirus*, *Vesiculovirus* in *Novirhabdovirus*. V slednji skupini spadajo tudi povzročitelji najpomembnejših virusnih bolezni pri ribah. V skupino *Novirhabdovirus* spada virusa, ki povzročata virusno hemoragično septikemijo pri postrvih (VHS) in infekciозno hematopoetsko nekrozo postrvi (IHN), v skupino *Vesiculovirus* pa *Rhabdovirus carpio*, ki povzroča spomladansko viremijo pri krapih (SVC – Spring Viraemia of Carp). Vsi virusi iz rodu *Novirhabdovirus* imajo med genoma G in L umeščen dodatni gen NV, njihova nukleotidna zaporedja pa so značilna in se razlikujejo od drugih rodov. Virusi, ki povzročajo virusne okužbe pri ribah, so se tudi prilagodili na nizke temperature. *Rhabdovirus*, ki povzroča VHS, so po vasi Egtved na Danskem, kjer so ga leta 1963 prvič potrdili, imenovali Egtved virus. Bolezen v vseh njenih razsežnostih pa so poznali že desetletja prej. Dandanes poimenovanje virusa ni več tako preprosto, saj so na podlagi filogenetskih analiz genov za proteina L in G virusne izolate VHS razdelili na štiri genske skupine: Genotip I, Genotip II, Genotip III in Genotip IV. Virus VHS Genotip I izvira iz evropskih izolatov in vsebuje številne podtipе, poimenovane od I-a do I-e. Podtip I-a izvira iz gojenih šarenk in nekaterih drugih sladkovodnih rib v Evropi, podtip I-b so izolirali iz morskih rib v Baltiku, na Japonskem in Švedskem, I-c iz gojenih šarenk na Danskem (ta podtip bi še najbolj ustrejal prvotnemu virusu Egtved),

I-d iz gojenih šarenk na Norveškem in Finskem, podtip I-e pa so ugotovili v šarenkah v Turčiji. Genotipa II in IV izvirata iz Severne Amerike, genotip III pa je izolat iz morskih rib, za ka-

Rhabdovirusi imajo značilno obliko puškinega naboja.
<https://www.google.si/search?q=rhabdovirus+carpio&biw>

terega se je pred leti na Norveškem izkazalo, da je patogen tudi za sladkovodne ribe. Tudi pri virusu VHS, genotip IV, ki izvira iz morskih rib, je njegov podtip IV-b prav tako patogen tudi za sladkovodne ribe, saj od leta 2003, ko so ga prvič ugotovili v jezerih Severne Amerike, povzroča velike pogine sladkovodnih rib. Morski genotipi virusa VHS ponekod v skandinavskih državah otežujejo vzdrževanje VHSV prostih območij, ki so bila pridobljena za sladkovodne seve virusa. VHS je najnevarnejša virusna bolezen postrvi, dovzetne pa so tudi druge ribe, kot sta na primer lipan in ščuka ter celo mnoge morske ribe. V celinski Evropi in drugod po svetu VHS povzroča največje izgube

rib in posledično gospodarsko škodo v intenzivni vzreji šarenk. Za VHS so dovzetne vse starostne skupine rib, s tem da so ranljivejše mladice in enoletnice. Razen od starosti sta obolenost in smrtnost rib odvisni tudi od temperature vode. Idealna temperatura za izbruh bolezni je od 7 °C do 14 °C, posamezni pogini pa so mogoči tudi pri višji temperaturi. Na obolenost in smrtnost rib vpliva tudi kužnost virusa. Največkrat se bolezen pojavi, ko se spremeni temperatura vode ali če so ribe izpostavljene stresu, ki ga povzročijo na primer prevoz, premeščanje, sortiranje in podobno. Inkubacija, to je obdobje med okužbo rib in pojavom kliničnih znakov bolezni, traja od nekaj dni do nekaj tednov, kar je spet odvisno od temperature vode in dovzetnosti različnih vrst rib. Bolezen se navadno začne z akutno obliko, ko na hitro zbolijo in pogine veliko rib. Pri akutni obliki se virus VHS razmnožuje v krvnožilnem sistemu in ga poškoduje tako, da je motena osmoregulacija, kar se kaže v eno- ali obojestranski izbuljenosti oči (*eksoftalmus*), povečanem trebuhu in nasršenosti lusk (*lepidortosis*). Slednji znak je pri postrvih z majhnimi luskami sicer težko zaznaven. Ti trije znaki niso značilni samo za VHS, saj se pojavljajo pri vseh resnih obolenjih rib. Tudi večina drugih znakov, ki jih ugotovimo, ni značilnih le za VHS. Taki znaki so potemnela koža, zaradi anemije blede škrge, krvavitve na bazah plavuti, maščobnem tkivu in notranjih organih ter nabiranje tekočine v trebušni votlini (*ascites*). Značilen in celo patognomoničen znak (kar pomeni, da se pojavi le pri VHS) pa so krvavitve po prečno progasti mišičnini, ki jih ugotovimo, če zarežemo v mišice, kot bi želeli ribe filetirati. Seveda je treba poudariti, da krvavitve niso nujno prisotne, četudi gre za VHS. Akutni obliki bolezni sledi ▶

kronična oblika. Ko pogine le še malo rib, so še vedno temneje obarvane in imajo lahko izbuljene oči. Pri nekaterih ribah se kronična oblika VHS nadaljuje v živčno obliko, pri kateri se virus razmnožuje samo še v možganih, kar se kaže v neobičajnem plavanju, ribe se oddaljujejo od jate, ne jedo, hujšajo in poginejo.

V skupino *Novirhabdovirus* spada tudi virus, ki povzroča infekcično hematopoetsko nekrozo pri postrvih (IHN) in se razmnožuje v hematopoetskem tkivu ter krvnih žilah dovzetnih vrst rib. IHN so ugotovili v poznih 40-ih in zgodnjih 50-ih letih prejšnjega stoletja v Severni Ameriki, ko so zbolevali lososi in šarenka v intenzivni vzreji in v naravi. S trgovanjem z okuženimi ribami se je okužba IHN razširila drugam po svetu in tudi v celinsko Evropo, kjer je dandanes velika težava v vzreji postrvi. Za IHN zbolevala postrvji zarod in mladice, pojavlja pa se v perakutni (zelo hiter potek) in akutni obliki. Dovzetnost rib za IHN se s starostjo sicer zmanjšuje, smrtnost okuženih rib pa kljub temu v nekaj mesecih lahko doseže 20 do 30 %. IHN je najizrazitejša pri temperaturi vode od 10 °C do 12 °C, pri nižjih pa je potek bolezni blažji in smrtnost rib manjša. Smrtnost rib zaradi IHN je namreč komaj zaznavna ali pa doseže skoraj 100 %. Razen temperature vode na obolevnost in smrtnost rib vplivajo še kužnost virusa, dovzetnosti posameznih vrst rib in tudi razlike v odpornosti rib znotraj posamezne vrste. Izgube zaradi IHN se navadno povečajo tudi zaradi sekundarnih okužb z bakterijskimi povzročitelji. Navadno bolezen izbruhne približno dva tedna potem, ko so ribe doživele stres. Za IHN obolele mladice in redko starejše ribe plavajo tik pod površjem vode ali so povsem mirne in ne jedo. Kot pri VHS so ribe temnejše, imajo izbuljene oči ter povečan trebuh. Nekatere ribe so lahko čezmerno živahne in občasno sunkovito zaplavajo po bazenu. Iz vnete zadnjične odprtine visijo sluzavi trakovi. Za IHN obolele mladice imajo krvavitve v očeh, okrog korenov plavuti in po notranjih organih. Prebavila so prazna, sluznica pa vneta. Prizadet zarod ima krvavitve po rumenjakovi vrečki, mladice pa kot pri VHS krvavitve po maščobnem tkivu trebušne votline. Virus, ki povzroča VHS in IHN, se prenaša preko okuženih in bolnih rib in z vsem, kar je bilo v stiku s njimi. Za prenos so še posebno nevarne okužene ribe, ki ne kažejo znakov bolezni in jih zato premeščamo, ter prenos z ikrami iz okuženih plemen.

Obe boleznii povzročata veliko gospodarsko škodo, zato je cilj svetovnega ribogojstva zmanjševanje okužb z virusoma VHS in IHN in sčasoma njuno popolno izkoreninjenje. V državah Evropske skupnosti vse aktivnosti za doseg te ciljev ureja Direktiva Sveta 2006/88/ES z dne 24. oktobra 2006 o zahtevah za zdravstveno varstvo živali in proizvodov iz ribogojstva ter o preprečevanju in nadzoru nekaterih boleznii pri vodnih živalih ter pripadajoči Pravilnik R Slovenije, kar slovenski ribogojci in ribiči dobro poznajo. Nekateri redki so se sami lahko prepričali, kako nevarna je VHS, saj se je pred leti pojavila tudi v Sloveniji. Mnogo več ribogojcev zelo dobro pozna IHN, ki je v Sloveniji prisotna že dobri dve desetletji in tudi precej razširjena.

V družino virusov *Rhabdoviridae*, in sicer v skupino *Vesiculovirus*, spada tudi virus *Rhabdovirus carpio*, ki povzroča spomladansko viremijo pri krapih (SVC – Spring Viraemia of Carp). Leta 1971 so ga ugotovili znanstveniki iz Veterinarske fakulteti v Zagrebu, ki so bolezen tudi dobro proučili. Znaki SVC so bili znani že desetletja pred tem, le da so jih umeščali v skupino bolezni, imenovane *kužna vodenica krapov*. Dolgo so menili, da se SVC pojavlja le v Evropi, kasneje pa se je izkazalo, da je prisotna povsod v svetu, kjer imajo zmerno podnebje in gojijo krape.

Razen krapa so za bolezen dovzetne še nekatere druge vrste rib. Okužba z virusom SVC se širi z bolnimi in okuženimi ribami, ki ne kažejo bolezni, z vodo, kjer živijo te ribe, ter vsem, kar je bilo v stiku s kužnino. Za prenos okužbe so pomembni tudi zunanji kožni zajedavci, ki se širijo z ribe na ribo. Na potek bolezni najbolj vplivata imunski status rib in temperatura vode. Pri zarodu, starem približno en mesec, ki še nima razvitega imunskega sistema, bolezen lahko izbruhne pri širokem temperaturnem razponu. Pri višjih starostnih skupinah rib, ki imajo že razvit imunski sistem, nekatere vrste rib sploh ne zbolijo, krap pa le, ko je temperatura vode manj kot 17 °C. SVC ima zato izrazito sezonski značaj in se najpogosteje pojavi spomladi, ko se krapom po zimskem upočasnjenem metabolizmu zmanjša imunska sposobnost rib. Pri mladica h je smrtnost lahko do 90 %. Ribe, ko se pozdravijo, pa proti virusu SCV ustvarijo protitelesa in so zato imune za okužbo. Nekatere od rib so vse življenje prenašalke virusa, kar pa je težko dokazati. Kot pri obeh postrvijih rhabdovirozah VHS in IHN

tudi na pojav SVC zelo vpliva stres, ki ga povzročajo nestrokovno rokovanje z ribami, transport, zajedavci in podobno. Inkubacija SVC je odvisna od temperature vode in traja od šest dni do nekaj tednov. Bolne ribe so temne in iščejo predele, kjer je v vodi več kisika. Plavajo počasi in nepravilno, na koncu pa povsem obmirujejo na dnu ribnika, če le mogoče blizu pritoka sveže vode, kjer je več kisika. Pri krapih luskarinost je dobro vidna izrazita nasršenost lusk, trebuhi so povečani, anus je izvihnen in vnet, pogosto iz njega visi sluz. Pri sekciji ugotovimo krvavitve po vseh organih in, podobno kot pri VHS, tudi po prečno progasti mišičnini. V črevesu ni hrane. Smrtnost rib zaradi SVC je odvisna tudi od morebitnih sekundarnih okužb, ki se pogosto pridružijo SVC. Glede na resnost bolezni bi morala biti SVC podobno kot sta VHS in IHN na seznamu neeksotičnih bolezni že omenjene Direktive. Vendar je bila na željo evropskih ribogojcev iz Direktive izvzeta, kar po vsej verjetnosti dolgoročno ni bila prava odločitev.

Poleg treh virusov iz družine *Rhabdoviridae*, ki smo jih obravnavali v sestavku, so pri posameznih vrstah rib ugotovili še številne druge viruse iz te družine, na primer pri ščuki, amurju, smuču, linju in tudi nekaterih drugih ribah, za katere pa bo treba še raziskati, kakšno vlogo imajo v patologiji in epizootologiji rib.

Prof. dr. Vlasta Jenčič

Literatura

Direktiva Sveta 2006/88/ES z dne 24. oktobra 2006 o zahtevah za zdravstveno varstvo živali in proizvodov iz ribogojstva ter o preprečevanju in nadzoru nekaterih bolezni pri vodnih živalih. *Uradni list*, L 328, 24/11/2006.

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2006:328:0014:0056:SL:PDF>

Fijan N. (2006) Zaštita zdravljiva riba, Osijek Poljoprivredni fakultet, 141–143.

Hostnik P. Izbrana poglavja iz veterinarske virologije, Univerza v Ljubljani, Veterinarska fakulteta, Ljubljana, 2013.

Pravilnik o zahtevah za zdravstveno varstvo živali in proizvodov iz akvakulture ter o preprečevanju in nadzoru določenih bolezni vodnih živalih, Ur. l. RS, št. 54/2008. <http://www.uradni-list.si/1/objava.jsp?urlid=200854&stevilka=2274>

Dinamika rasti in selitve populacije sulcev v Savi Bohinjki

Sulec oziroma kralj slovenskih voda, kot mu pogosto pravimo, že vrsto let kraljuje v tolmunih Save Bohinjke. Njegova populacija se je tu skozi leta zelo spreminjala, zato sva z ribiškim prijateljem Dejanom, sicer oba zagrizena »sulčarja«, v zadnjih letih precej pozornosti namenila opazovanju populacije sulcev v Savi Bohinjki. Zbrala sva nekaj koristnih podatkov, na podlagi katerih je mogoče opredeliti oziroma oceniti nekatere značilnosti dinamike rasti in selitve populacije sulcev v Savi Bohinjki.

Splošno o sulcu

Sulec (lat. *hucho hucho*, angl. Danube salmon) je ena največjih postrvjih vrst na svetu, prav gotovo pa največja v Sloveniji. Sulec je izključno sladkovodni salmonid, ki živi v rekah in vodotokih donavskega porečja. Drsti se od marca do maja, ko je temperatura vode od 5 do 10 °C. Sulec se drsti v bližini tolmuha, kjer domuje med letom. Če so tam razmere za drst neugodne, se lahko seli tudi več kot 15 km gorvodno po toku. Pomembno je, da je dno reke, kamor odlaga ikre, prodnato, voda pa vsebuje zadostne količine kisika.

Sulec raste zelo hitro in v prvem letu starosti doseže 10 cm, v drugem je prirastek še večji in lahko doseže tudi 25 cm. Dejansko je dinamika rasti sulca zelo kompleksna in odvisna od številnih vplivnih dejavnikov, kot so genetika, pretočne značilnosti oziroma hidrogram posameznega vodotoka, vrsta in razpoložljivost hrane ter nekateri, od tega odvisni fizikalni parametri (npr. temperatura vode, količina kisika v vodi itn).

Kaj je doslej sploh znanega o dinamiki rasti in selitvi sulca?

V zadnjih desetletjih so opravili številne raziskave o dinamiki rasti sulca. Mikavica (1987) je raziskal značilnosti rasti

populacije sulca v reki Drini. Ugotovil je, da je največji prirast sulca v drugem letu življenja in znaša 15,9 cm, najmanjši pa v osmem letu, 5,7 cm, kar je bila tudi največja starost testirane populacije. Pri šestem letu starosti dosegajo dolžino 72 cm. Tudi nekateri drugi avtorji (Ristić, 1977; Pažur et al, 1982; Skalin, 1982) so ugotavljali dolžino sulca pri šestih letih starosti. Ristić (1977) navaja, da sulec pri šestih letih doseže dolžino 85 cm. Vendar pa je rast sulca odvisna od številnih dejavnikov in se zato razlikuje od posameznega habitata. Pažur in sodelavci (1982) ugotavljajo, da sulec pri šestih letih meri 74 cm v reki Dobri, iz reke Une 68 cm in reke Kupe 73 cm, sulci iz Savinje pa 79 cm (Skalin, 1983). Najnovejšo raziskavo o rasti sulca sta opravila Andreji in Stranai (2013). Rast sulca sta primerjala v naravnem okolju (reka Dunajec) in ribogojnici Pribovce na Slovaškem. Sulci, stari 6+ let, v reki Dunajec dosegajo dolžino od 64 do 74 cm (srednja vrednost 69 cm), podobne velikosti tudi v ribogojnici, kjer so testirali primerke, stare več kot 20 let. Podatki kažejo, naj bi sulec pri starosti 20+ let dosegal približno 120 cm in pri starosti 24+ let 128 cm. Vendar so razmere v naravi nekoliko drugačne in zaenkrat še v veliki meri neznane.

Bolj malo je znanega o dolžini selitev sulca v času drsti. Po nekaterih podatkih naj bi bile selitve dolge celo 190 km, vendar v povprečju ne presežajo 25 km. Dolžina selitve je najbolj odvisna od starosti in velikosti sulca. Tako so selitve večjih sulcev, od 15 do 20 kg, omejene na krajše razdalje. Druga pomembna dejavnika vpliva sta morfologija rečnega dna oziroma podlage struge in vodno stanje v času drsti. Holčík in sodelavci (1988) navajajo, da se manjši sulci, od 5 do 7 kg, ob višjem vodnem stanju selijo na območju, dolgem od 30 do 40 km.

Izkušnje iz blejskega dela Save Bohinjke

V zadnjih letih sva z Dejanom zbrala precej koristnih podatkov, ki so predstavljeni v nadaljevanju prispevka. Omeniti je treba, da zaključki na podlagi zbranih podatkov niso nujno pravilni, saj sva podatke zbirala zgolj v okviru najinega zanimanja o značilnostih populacije sulcev in niso rezultat podrobnejših raziskav.

Rast sulca

Na rast sulca vplivajo številni, že prej naštetih dejavniki oziroma parametri. Prav gotovo je genetika dejavnik ▶

Slika 1. Sulec iz Soteske

Slika 2. Sulca s Turkove skale

oziroma spremenljivka, ki se s časom ne spreminja in je odvisna zgolj od dedovanja genetske zasnove. Preostali parametri pa se s časom spreminjajo zaradi lokalnih podnebnih sprememb in tudi antropogenega vpliva. Večina dejavnikov se med seboj prepleta in so odvisni eden od drugega. Tako sta na primer povezana temperatura vode in prehrana. V nekaterih alpskih vodotokih s snežno-dežnim pretočnim režimom so povprečne letne temperature vode bistveno nižje kot v nekaterih vodotokih, kjer je komponenta taljenja snega manj zaznavna. To vsekakor vpliva na razpoložljivost hrane, ki je obratno sorazmerna z upadanjem povprečne letne temperature. Reka Sava Bohinjka ima snežno-dežni pretočni režim, zato bi sprva lahko dejali, da je rast sulcev zaradi nižje povprečne letne temperature počasnejša kot na primer v srednjem toku reke Save (npr. Medvode). Vendar se je v zadnjih letih izkazalo, da to ne velja. Številni ulovljeni primerki sulca, več kot 10 kg, kažejo, da ta vpliv le ni tako zaznaven, kot bi bilo sprva pričakovati. V prispevku sta predstavljena dva primerka sulcev, ki sta bila v zadnjih letih izmerjena dvakrat, izračunana razlika v njunem prirastu pa je bila največja.

Sulec, ki sem ga prvič ujel v Soteski 14. februarja 2010, je meril 83 cm (Slika 1). Precej sreče je bilo potrebno, da sem ga spet ujel na isti datum, le pet let kasneje (14. februarja 2015). Meter je pokazal 108 cm. Torej je v petih letih zrasel 25 cm, kar je 5 cm na leto.

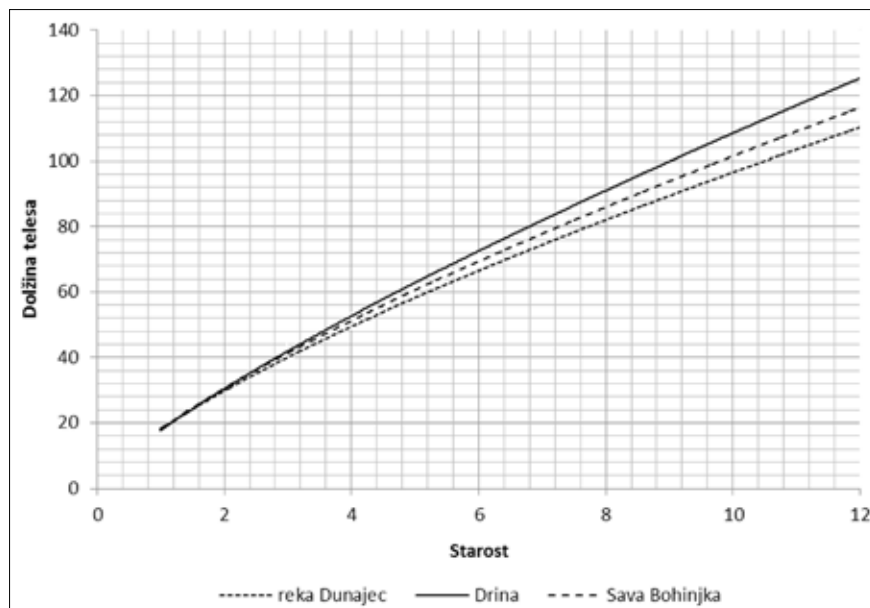
Sulca s Turkove skale (lokalno ime za tolmun dolvodno od Bohinjske Bele) je Dejan prvič ujel 8. februarja 2011 in je meril 97 cm (Slika 2). 29. novembra 2013 sem ga ujel jaz in takrat je meril 107 cm. V nekaj manj kot treh letih je torej zrasel za 10 cm. Pri tem sulcu je izračunan bistveno manjši letni prirastek kot pri prvem. Prvi sulca je v

časovnem obdobju petih let ohranil skoraj enako razmerje med težo in velikostjo, medtem ko je drugi razmerje precej spremenil in ogromno pridobil na teži.

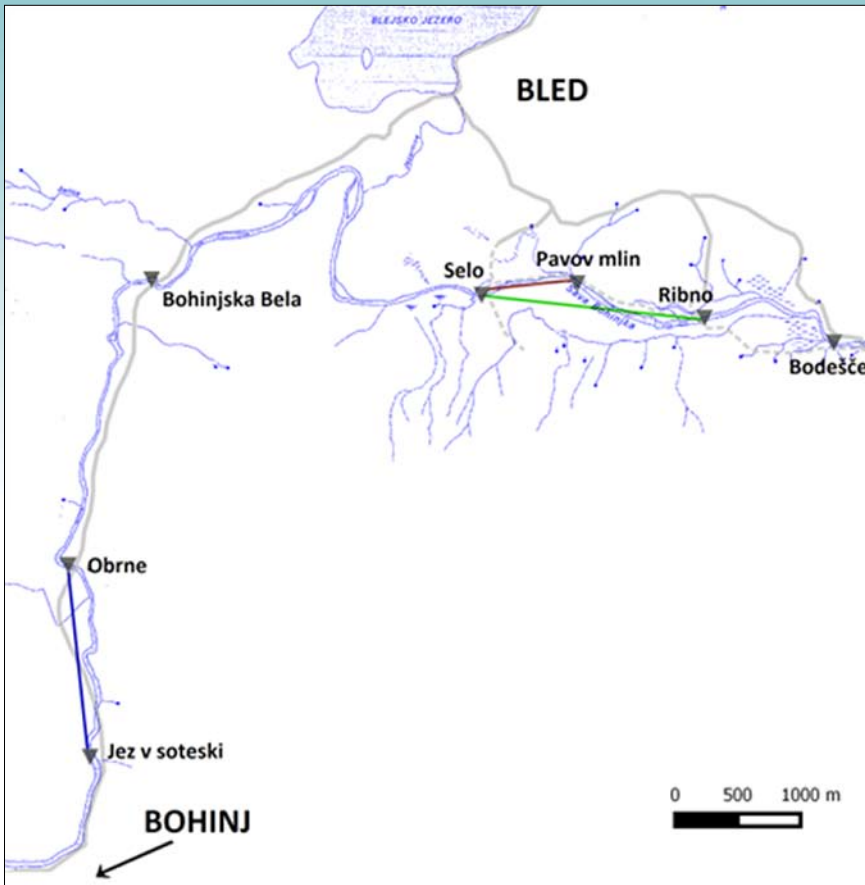
Na sliki 3 je prikazan izračun razmerja med starostjo in dolžino sulcev v reki Savi Bohinjki, za primerjavo pa so prikazana razmerja opazovane populacije sulcev iz reke Dunajec in reke Drine. Razmerje za reko Savo Bohinjko je izračunano na podlagi le redkih podatkov o dolžini in starosti, zato so odstopanja od izračunanih vrednosti, to je predvsem v starosti več kot devet let, lahko v velikostnem razredu napake 5 do 10 %. Dejansko je razmerje med starostjo in dolžino sulca v največji meri odvisno od samega genetskega zapisa, zato je takšen matematičen izračun krivulje razmerja zelo poenostavljena metoda. Kljub temu ni pričakovati odstopanj, večjih od 10 %.

Selitev sulca

Na Blejski Savi Bohinjki je selitev sulca omejena na zelo kratke razdalje. Opazovala sva šest primerkov sulca: S1, S2, S3, S4, S5, S6 (Slika 4), od katerih se trije niso selili in so bili drugič ujeti na povsem enakem mestu kot prvič. To so bili primerki, ki sva jih ujela na lokacijah Bohinjska Bela, Obrniški most in Bodešče. Trije primerki pa so v opazovanem času približno dveh let zamenjali domovanje. Prvi primerek S3 (vijolična črta) se je premaknil od Selskega mosta do Pavovega mlina, torej dolvodno. Razdalja selitve je znašala le 800 m. Drugi primerek S4 (zeleno črta) se je selil nekoliko dlje, in sicer od Ribenskega mostu gorvodno proti Selskem mostu. Razdalja selitve je znašala približno 1900 m. Tretji primerek S6 (modra črta) pa se je selil od Obrniškega mostu gorvodno, proti jezcu v Soteski. Razdalja selitve je znašala 1760 m. Torej se sulca na opazovanem območju seli

Slika 3. Izračunane povprečne vrednosti razmerja med starostjo in dolžino sulcev v rekah Savi Bohinjki, Dunajec in Drini

Slika 4. Hidrološka karta Save Bohinjke (RD Bled) z vrisanimi mesti selitev opazovanih primerkov sulca

le na kratke razdalje ali pa se sploh ne seli.

Zaključek

Na rast sulca prav gotovo najbolj vpliva genski zapis, drugi pomemben dejavnik pa je metabolizem, ki je delno povezan z genetiko, delno tudi z načinom in dinamiko hranjenja sulca. Tako na rast sulca vplivajo lokalne spremembe nekaterih podnebni dejavnikov, kot

sta na primer letna temperatura in količina padavin. Ta vpliv je lahko izrazit predvsem v zimskih mesecih, ko so povprečne letne temperature najnižje, vodotok pa ima izredno nizek pretok. Sulec v takšnih razmerah porablja za prehranjevanje bistveno več energije, zato večinoma miruje. Ob povišanem vodostaju (padavine) in posledičnem dvigu vodostaja pa se ponovno začne prehranjevati. Daljša kot so zimska

obdobja nizkih temperatur in nizkega pretoka, manjši je letni prirast sulca. Podobno je tudi s selitvami, saj se sulec večinoma seli v času višjega vodostaja. V primeru Save Bohinjke sva ugotovila, da se sulec seli večinoma na kratke razdalje ali pa se sploh ne seli. Zaenkrat še ni mogoča bolj konstruktivna razlaga zakaj, vendar prav gotovo vzroke lahko vsaj deloma iščemo v antropogenih vplivih (npr. jezovi).

Besedilo, fotografije in podatki: Luka Serianz in Dejan Ambrožič

Viri in Literatura

Andreji, J. & Stranai, I. 2013. Growth parameters of Danube salmon (*Hucho hucho* L.) in the wild and culture conditions - Arch. Pol. Fish. 21: 179–188.

Holčík, J., Hensel, K., Nieslanik, J. & Skacel, L. 1988. The Eurasian Huchen, *Hucho hucho*, Largest Salmon of the World. Dr. W. Junk Publishers, Dordrecht, Boston, Lancaster: 1–296.

Lelek, A., 1980. The freshwater fishes of Europe, Threatened Fishes of Europe. AULA-Verlag, Wiesbaden: 118–121.

Mikavica, D., 1987. Dužinski I maseni rast mladice (*Hucho hucho*) iz rijeke Drine. Ribarstvo Jugoslavije 42: 81–86.

Pažur, K., Habeković, D. & Popović, J., 1982. Dinamika rasta mladice u vodama Hrvatske (*Hucho hucho* L.). Ichthyologia, Vol. 14, No. 2, Beograd.

Ristić, M., 1977. Ribe I ribolov u slatkim vodama. "Nolit", Beograd.

Skalin, B., 1982. Tehnologija održavanja populacije mladice (*Hucho hucho*, Linnaeus 1758) u vodama Slovenije. Doktorsko delo, Fakultet poljoprivrednih znanosti sveučilišta u Zagrebu, Zagreb, 121 s.

Rekorder Save Bohinjke

Nekateri bi rekli sreča, spet drugi, da sta potrebni prava luna in voda, tista ura pred mrakom na pravem mestu ... Vse to je 29. novemburu 2016 sovpadlo našemu dolgoletnemu članu Stanetu Škantarju. Bil je na pravem mestu, ob pravem času, ob sebi je imel prijatelja in enega najboljših sulčarjev pri nas, Aleša Urevca, s katerim sta tisti dan ujela zares pravega kralja naših voda.

Sulec je poleg kralja voda dobil tudi vzdevek riba tisočerihih metov. Kaj to pomeni, prekaljeni sulčarji že vedo, preostali pa boste z leti kaljenja spoznali izvor vzdevka.

V naših vodah v letošnji sezoni beležimo ulove kapitalnih sulcev, kar je zagotovo tudi rezultat načrtnega gospodarjenja in prizadevanja vseh tistih članov, ki temu delu namenjajo svoje znanje, delo in čas.

RD Bled

Sulec Staneta Škantarja je meril kar 122 cm, jeziček tehtnice pa se je ustavil na 19 kg.

SODOBNE TEHNOLOGIJE IN RIBOLOV SE DOPOLNJUJEJO

Do ribolovne dovolilnice prek spleta

Portal RibiskeKarte.si je spletna storitev, ki ribičem omogoča enostaven in varen nakup ribolovne dovolilnice za več kot štiristo slovenskih revirjev, s katerimi trenutno upravljajo v 49 ribiških organizacijah, ki so se doslej pridružile portalu. Ribič lahko kupi dovolilnico kadarkoli in povsod tam, kjer deluje povezava na svetovni splet ali je signal mobilne telefonije. Poleg tega portal ponuja še kopico zanimivih informacij ter povezave na gostinske in namestitvene zmožljivosti.

Portal lahko s pridom uporabljajo vsi ribiči, člani RD in ribiči turisti pa tudi gospodarji in blagajniki RD, zato ga je vredno predstaviti. Pogovarjali smo se z Boštjanom Lipnikom, gonilno silo portala.

V Sloveniji je povprečna starost ribiča krepko čez petdeset let. Menite, da bodo starejši ribiči znali uporabljati storitev portala RibiskeKarte.si?

»Storitev že uporabljajo ribičke in ribiči do približno 80 let starosti! Resda sodi storitev na področje modernih tehnologij, a je za uporabo enostavna. Prepreka je lahko le strah pri posamezniku, ki pa se razblini takoj, ko uporabnik vidi, da je nakup ribolovne dovolilnice preprost kot dvig denarja na bankomatu.«

Kako pravzaprav poteka vse skupaj?

»Sistem deluje kot varna spletna stran. Storitev je v t.i. oblaku in temelji na lastnih strežnikih na dveh ločenih lokacijah v Sloveniji. S tem želimo uporabnikom in naročnikom zagotoviti popolno izkušnjo. Pri plačilih se poslužujemo najbolj varnih načinov plačevanja in ne hranimo podatkov o plačilih. Vsebine lahko udobno in pregledno ogledujemo na računalnikih, prenosnikih, tablicah in mobilnih telefonih. Iz vseh navedenih naprav lahko tudi kupujemo dovolilnice.«

Kako poteka plačilo dovolilnice?

»Spletni nakup lahko ribiči opravijo s pomembnejšimi kreditnimi karticami, storitvijo PayPal, s mobilnim telefonom prek sistema Moneta, s storitvijo NLB Klik ali z darilnim bonom. Slednji je oblika predplačila, predstavlja pa tudi odlično darilo. Z bonom oziroma dobroimetjem lahko ribič kupi vsako dovolilnico na portalu RibiskeKarte.si, če dobroimetje zadošča. V letu 2016 smo prodali več kot 100 bonov. Najdražji bon je bil v vrednosti 300 EUR.«

Kakšne koristi imajo od portala ribiči, ki uporabljajo storitev?

»Prek portala RibiskeKarte.si že kupuje

Boštjan Lipnik, gonilna sila portala, je tudi strasten muhar.

okoli 2000 ribičev, ki si lahko priskrbijo dovolilnico 24 ur na dan, vsak dan. Dostopnost do ribolovne dovolilnice kadarkoli in skorajda kjerkoli je rdeča nit storitve. Na istem mestu vidijo vse aktualne podatke o revirju, vreme in vodostaje. Poleg tega imajo vpogled v to, koliko ribičev je na vodi, deležni pa so tudi nekaterih ugodnosti pri nakupu. Portalu so priključeni še dodatni predlogi, denimo ponudbe partnerskih ribiških trgovin, nastanitvene zmožljivosti, kulinarika ... Vse to je za ribiče koristno.«

Kako se je sploh rodila ideja o možnosti spletnega nakupa ribiške dovolilnice?

»Vse se je začelo z željo po ribolovu. S prijateljem sva se ob zori odpravila na nek ribnik, a sva ugotovila, da se je gostinski lokal, kjer so prodajali dovolilnice, odprl šele ob 10. uri dopoldne. Žalost! Z ribolovom seveda ni bilo nič, kolega pa je

omenil možnost, da bi dovolilnice kupili kar prek spleta. Ker podobne storitve takrat še ni bilo, sva začela razvijati celoten model. Postala sva poslovna partnerja, kasneje pa sem nadaljeval sam.

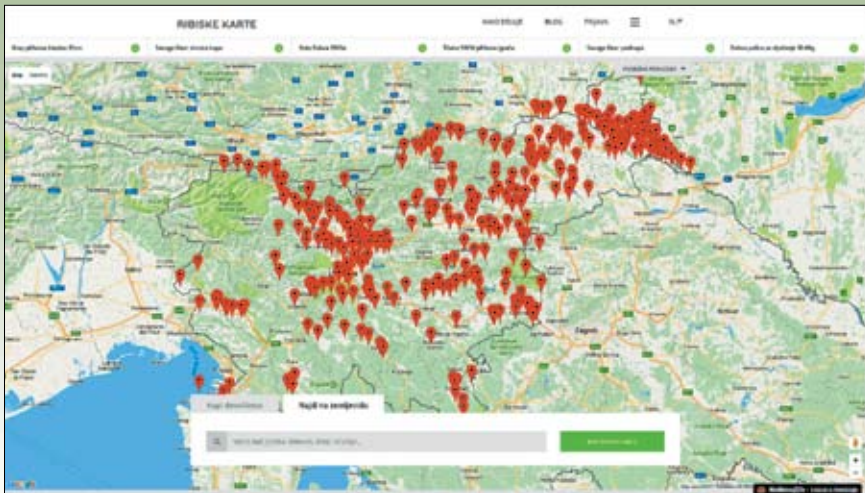
Doslej so RD plačevale fizičnim prodajnim mestom provizijo. Marsikje so imeli številne težave, dovolilnice so bile brez datumov, nobene promocije, slab nadzor, ... V praksi se je izkazalo, da je RD promovirala gostilno, ne pa obratno. Prav tako so le redkokateri lokali odprti 24 ur na dan. Vemo za nekatere primere v RD, kjer so ostali brez izkupička od prodaje dovolilnic. Morali so jih tiskati, razvažati. V našem sistemu vseh teh bojzani ali težav ni. Delamo za enak odstotek provizije, kot drugi posredniki. Ampak v zameno veliko nudimo. Tu smo za ribiče in RD, v to pričajo tudi odlični pisni odzivi uporabnikov in funkcionarjev v RD. Od vsega začetka je portal osnovan na ideji, da bi z uporabnostjo ribičem olajšali ribolov tako, da bi ti enostavneje in hitreje prišli do ribolovne dovolilnice. Portal od začetkov v letu 2012 vseskozi raste in danes presega meje osnovne ideje.«

Presega?

»Glavni cilj portala je postati največje evropsko središče za ribolov. Ustvariti središče, kjer bodo ribiči na enem mestu našli vse ažurne in bistvene podatke o ribolovu. Imamo celotno podporo in smo sposobni ribičem olajšati pot od želje do odločitve, kje loviti. Pri tem z veseljem prevzamemo nekatere skrbi RD oziroma drugih organizacij, ki upravljajo z revirji.«

Kakšen je povprečen uporabnik oziroma kdo že uporablja sistem?

»Portalu so pridruženi mlajši ribiči, starejši, tudi sedemdesetletniki iz tujine. Moderne tehnologije niso ovira, pomembna je le želja po ribolovu oziroma pridobitvi dovolilnice. Popolnoma enako je, kot je bilo nekoč z dvigom denarja. Včasih si šel v banko in si čakal v vrsti, danes pa dvigujemo na bankomatih. Samo želja mora biti. Ljudje pogosto prosijo tudi soseda, vnuka ali hči,

Portal RibiskeKarte.si je spletna storitev, ki ribičem omogoča enostaven in varen nakup ribolovne dovolilnice za več kot štiristo slovenskih revirjev, s katerimi trenutno upravljajo v 49 ribiških organizacijah.

da na začetku opravi transakcijo za njih. Če lahko na spletu kupimo vozovnico za letalo, zakaj ne bi ribiške karte?! Največja ovira pri uporabi modernih tehnologij je strah. Stara navada je železna srca in na tem področju se stvari le počasi premikajo.«

Vrniva se h koristim, ki jih prinaša uporaba portala. Kaj imajo od tega RD?

»Z vsemi RD vzpostavimo trajno vez in skušamo čim bolj zakonsko uskladiti poslovanje. Glede na naše izkušnje jim pomagamo optimizirati ribolovne režime. V RD imajo takojšen pregled nad celotno prodajo. Sistem je lahko povezan z računovodstvom, zato RD nimajo dodatnega dela. Ponarejanje kart ni mogoče, pregled dela čuvajske službe je enostavnejši. Izkazalo se je, da ribiči vestno vnašajo podatke o dnevnem uplenu. RD tako pridejo do številnih pomembnih informacij, o številu in vrsti izpuščenih rib, morebitnih boleznih in drugih opažanjih. Izvoz statistike je izjemno preprost, kar olajša obvezno poročanje. Vse predstavitev RD in njihovih ribolovnih dovolilnic so prevedene v sedem svetovnih jezikov. Na ta način poteka promocija v tujini. RD se lahko odločijo tudi za pospeševanje prodaje z akcijskimi ponudbami (denimo po načelu kupiš 2 karti, dobiš 3). Dejavnimi smo na številnih tujih forumih, kjer odgo-

varjamo na vprašanja. Nudimo telefonsko podporo (tudi v tujih jezikih), kar še olajša nakup dovolilnice. Stroška tiskanja kart ni, RD prehajajo na brezpapirno poslovanje in tako pospešujejo delovanje, ki je bolj v skladu z naravo.«

Se brezpapirno poslovanje v praksi pri nas izkaže?

»Res je, da smo s tem začeli med prvimi v Evropi. To trdim z vso odgovornostjo! Če gledamo z vidika ribiča, je prednost, saj mu ni potrebno tiskati dovolilnic. Z vidika RD prav tako, saj je pregled dovolilnic izjemno enostaven. Ribiški čuvaji lahko prodajo kart v živo spremljajo na spletu prek računalnikov, tablic ali pametnih telefonov. Obveščanje o prodaji dovolilnic poteka tudi s pošiljanjem SMS sporočil. Čuvaji so vnaprej seznanjeni s stanjem na vodi, s tem lažje nadzirajo revir, izniči pa se tudi možnost poneverb.«

Verjetno gre to komu v nos?

»Morda. Glede na to, da smo bili prvi v Sloveniji, ki smo uvedli elektronski vnos podatkov o uplenu, spremljanje prodaje v živo, omejevanje prodaje dnevnih dovolilnic v primeru velike obiskanosti revirja, pošiljanje elektronskih sporočil funkcionarjem RD in tako naprej, je težko odkrivati nove ideje in dopolnitve. Vse našete možnosti so pri nas na voljo že več kot 4 leta. Večinoma jih RD in ribiči s pridom uporabljajo. Tudi sami lovimo ribe in želimo delati z vsemi RD v Sloveniji. Izpostavil bi tudi, da smo večino funkcionalnosti razvili na podlagi številnih pogovorov z ribiči in odgovornimi v RD, kar daje sistemu posebno vrednost in uporabnost.«

Kako je poslovanje portala videti v resničnem svetu oziroma v številkah?

»V podjetju, ki upravlja s portalom, imamo z vsemi RD podpisane popolnoma enake pogodbe. Vsako leto prek našega portala ribiči kupijo okoli 7000 dovolilnic. Našo programsko opremo uporabljajo tudi na 78 fizičnih prodajnih mestih po vsej državi, tam ribiči kupijo več kot 30.000 dovolilnic. Vse skupaj zneso približno 40.000 prodanih dovolilnic vsako leto. Spletno mesto je odlična vstopna točka, saj pokriva revirje 49 ribiških organizacij v državi (73 % RD v vsej Sloveniji!), zato je zanimivo tudi za ribiče turiste, ki prihajajo iz tujine.

Kljub vsemu veliko ribičev še vedno kupuje dovolilnice na fizičnih prodajnih mestih. Vsak dan nas kliče več ribičev, ki sprašujejo o ribolovnih revirjih in režimih, ki so ali pa niso v našem sistemu. Za nas to nikoli ni bila težava. Tudi če neka RD ni v našem sistemu, ribiča z veseljem napotimo na mesto, kjer bo lahko dobil ustrezne podatke, ki jih išče. Naš glavni cilj je zadovoljstvo ribiča.«

Se v enostavni dostopnosti do informacij ne skriva past? Več ribičev bo vedelo za dober revir, več jih bo tam. Kaj menite o tem?

»Poudariti moram, da nočemo uničiti nobenega revirja, nobene vode. Ravno nasprotno, zaščiti jih hočemo! Seveda odigrajo glavno vlogo pri tem RD, mi pa jim lahko pomagamo. Če RD ne želijo, jih sploh ne izpostavljamo. Odločijo se lahko tudi, da omejijo število dovolilnic, ki so na voljo na spletu, ali spletno prodajo v celoti zaprejo. Varovalke so in RD jih lahko izkoristijo.«

V sodobnih tehnologijah mnogi vidijo nasprotnika zlahkne tradicije slovenskega sladkovodnega ribištva. Kako gledate na to?

»V ozadju portala RibiskeKarte.si je ogromno vsebin, ki slonijo na tradiciji, zgodovini in filozofiji slovenskega ribištva. Trudimo se prikazati resnično stanje revirjev in RD, ki upravljajo z njimi. Ne želimo zanemariti zgodovine in tradicije. Ravnavesje v skupnosti RD je izjemnega pomena. Glede na to, da smo redno v stiku z 49 ribiških organizacijami pri nas, to zelo dobro vemo. Ogromen izziv in veselje je bilo zbrati podatke o več kot 400 revirjih in to združiti z moderno tehnologijo.

Trenutno delamo raziskavo za poslovanje na desetih tujih trgih v Evropi. Vizija je razširiti delovanje portala v tujino, saj verjamemo, da je to pomembno za širšo skupnost športnih ribičev.

V zadnjih štirih uspešnih sezonah smo zabeležili večkratno 100 % letno rast. Krepimo odnose z RD, v sodelovanju z njimi namreč oblikujemo portal. V veliko zadovoljstvo nam je, da imamo z vsemi RD, s katerimi sodelujemo, odlične odnose. Na področju turizma sodelujemo s Slovensko turistično organizacijo (slovenia.info) in večjimi Turističnoinformacijskimi centri po vsej državi. Izzivov nam še ne bo zmanjkalo.«

Jure Ušeničnik

RIBISKE KARTE

Več kot le karte!

Spletna prodaja ribolovnih dovolilnic in največja izbira destinacij za ribolov v Sloveniji.

www.ribisekarte.si | fb.com/Ribisekarte | info@ribisekarte.si

Atlantski losos (1. del) na vzhodni obali Kanade

Po skoraj petnajstih letih odpovedi sem se lani odločil, da bom končno ugotovil, kako je, ko na muho ujameš atlantskega lososa. To je pomenilo, da sem sprejel povabilo prijatelja iz Kanade, ki se med drugim ukvarja tudi z vodenjem ribičev na »kralja atlantskih obal«. Za dobro družbo na poti je poskrbel še prijatelj Paul, ki mi ga ni bilo treba dolgo prepričevati, saj je kot človek s precej izkušnjami v omenjenem ribolovu in željo po novih dogodivščinah zgrabil ponujeno priložnost z obema rokama.

Priprave so potekale veliko bolj umirjeno kot pri prejšnjih potovanjih. V prvi vrsti verjetno zato, ker je bila vsa oprema že dolgo pripravljena. Štiridelne palice #8/9, dolge od devet do petnajst čevljev, kolesca, vrvice, vse je bilo že nared. Edina malenkost, ki je potrebovala malo več pozornosti, so bile uporabne umetne muhe. Slednje so namreč popolnoma drugačne kot tiste, ki jih uporabljamo tukaj. Prav tako se precej razlikujejo od vseh, ki smo jih doslej uporabljali na potovanjih. Ob upoštevanju strogih pravil obteževanja muh, ki so dovoljene v tistem delu province Quebec, se nabor že tako redkih dovoljenih muh, ki jih uporabljamo pri nas, še dodatno skrči. Na koncu mi ni preostalo drugega, kot sestiti za primež in se lotiti vezanja.

Z nekaj nasveti, manjšimi pošiljkami vezalnih materialov po pošti in nekaj improvizacijami sva s prijateljem uspešno odpravila tudi s to oviro in kmalu sem dobil občutek, da je muh dovolj za popolnoma spodoben mesec in ne samo teden muharjenja. Kasneje se je, kot po navadi, izkazalo, da je potreben nabor muh še bistveno manjši od tistega, ki sva ga prinesla s seboj. Veliko pomembneje je namreč imeti ob pravem trenutku dovolj tistih pravih ali pa med opremo vsaj še manjši vezalni komplet, ki v sili lahko reši potovanje. Slednje velja še posebno v primerih, če odpotujemo v zelo odročne predele ali celo kam v divjino. Kar zadeva slednje, sem na polotoku Gaspé pričakoval veliko več divjih živali, vendar sem se moral zadovoljiti zgolj z družino svizcev, mladim jelenom in nekaj zajci. Losova samica ob avtu na poti nazaj na letališče je bila samo še tisti delček mozaika, ki sem ga potreboval za lepo zaokrožitev potovanja.

Če odmislimo za en dan izgubljeno torbo, na poti ni bilo večjih težav. Rezerviranega avta ni bilo ob dogovorjenem času na dogovorjenem mestu, saj so pred nama kljub uradnemu obratovanju že zaprli poslovalnico. Prvi večer je tako minil kar v civilizaciji, približno štiristo kilometrov južneje od načrtovanega cilja. Opustošen suši bar in uspešen obisk letališča naslednje jutro sta nama vlila precej optimizma, še bolj pa tisti dan na spletu objavljena poročila o ulovih z najne prve načrtovane reke. Nič manj uspešni niso bili najini obiski ribiških trgovin na poti ob zalivu

Svetega Lovrenca. Verjetno še najbolj za trgovca v mestecu Rimouski, ki se je uspel končno znebiti vseh lažjih muharskih vrvic, ki jih v tisti trgovini najverjetneje ne bi nikoli prodal. Prav lepo je bilo poslovati z zadovoljnimi trgovci. Na koncu sva kot zadovoljni stranki le dosegla mesto Matapedia, kjer naju je čakal Jeremy. Paulov prijatelj je sicer ribiški vodnik na reki Restigouche, vendar je tokrat priskočil na pomoč z nasveti glede nastanitve in drugih logističnih izzivov, ki so neizogibni pri ribolovu na reki Matapedia. Na polotoku Gaspé so nama kasneje v šali razlagali, da je Matapedia nekakšen Bronx, kar zadeva ribolov v provinci Quebec, vendar se nama, razen morda enkrat, nikakor ni zdela »razpuščena«. Prej obratno. Precej stroga pravila glede dovolilnic, načina ribolova,

obnašanja na vodi ter javljanja vsakega ulova so namreč za naše razmere zelo urejeno okolje, kar se je kasneje izkazalo tudi pri ribolovu.

Še nenavajena na lokalni čas nisva imela nikakršnih težav z zgodnjim vstajanjem. Neučakana in popolnoma pripravljena sva pred motelom postopala že dobri dve uri pred zoro. To pa nikakor ni veljalo za najinega lokalnega kolega, ki se je vidno utrujen pripeljal dovolj zgodaj, da smo se znašli na reki še v času, ko se je šele začelo daniti. Ne samo, da je praktično sredi noči sodeloval v najinih podvigih, celo prinesel nama je škatlico lastnoročno izdelanih »bomberjev«, znanih površinskih muh za lov lososov in jeklenoglavk, ki so bili za slovenske razmere prav smešno velikanskih mer.

Most preko reke Matapedia

Muha »bomber«

Muha Kinermony killer

Moji prvi meti v Kanadi so bili zgodaj zjutraj v najbolj znanih tolmunih reke Matapedia. Začeli smo v zgornjem od treh sektorjev, ki so odprti za ribolov brez predhodne loterije. Glede na zgodnjo jutranjo uro resnično nisem pričakoval nobene konkurence, zato me je toliko bolj presenetil starejši gospod, ki je očitno že zaključeval svojo jutranjo seanso. Počasi sem se seznanil z načinom ribolova v tolmunu ob prisotnosti drugih ribičev po sistemu met – korak – met – korak in z značilnim razenjem lososovih muh s tokom

ostala so nam le še obrobna mesta, kjer smo tudi ulovili prve ribe. Nekaj miniaturnih lososov in malo večjih potočnih zlatovčic je tako bilo moj prvi kanadski ulov.

Naslednje jutro smo začeli z ribolovom zopet zelo zgodaj, vendar precej bolj dolvodno, kar je pomenilo tudi bistveno krajšo jutranjo vožnjo. Izbira mesta je bila moja ideja – v prvi vrsti zaradi vožnje, predvsem pa tudi zaradi novice o lososu, uplenjenem na tistem mestu prejšnji dan. Kmalu sem se znašel na začetku plitve brzice in pred prvim metom samo še pre-

se je »dno« začelo z veliko hitrostjo premikati navzdol proti njima. Sledilo je še nekaj manjših pobegov in skokov, tako da smo si vsi trije lahko v zraku lepo ogledali mojega prvega lososa v življenju. Ob upoštevanju Jeremyjevih nasvetov sem lahko že po nekaj minutah z ribo poziral za nekaj obveznih posnetkov. Ocenil ga je na štirinajst funtov, kar je nekje med šestimi in sedmimi kilogrami. Osebnost mi je bilo popolnoma vseeno. Pomembno mi je bilo le, da sem izpolnil najpomembnejši del potovanja in »misije atlantski losos«. Poizkusil sem tudi

Assemetquagan, pritok reke Matapedia

Prvi »resen« losos

dolvodno in počez. Kot se za začetnika spodobi, tisto jutro ni bilo prijema. Tudi kolega nista opravila nič bolje, tako da je naslednja postaja postalo mestece Causapsal, kjer smo si privoščili zasluženi zajtrk. Slednji je bil zanimiv in vreden omembe zgolj zato, ker nihče od nas ni znal francosko, prav tako tudi nihče od osebja restavracije ni znal (želel govoriti) angleško. Zanimiva situacija, ki se mi ni zgodila še nikdar. Nekako smo s pomočjo slik na menijih uspeli naročiti, vendar mi je občutek nekakšnega nelagodja vseeno ostal do konca obroka.

Pri preverjanju tolmunov, ki so v omenjenem mestecu primerni za ribolov, smo presenečeni našli več kot deset ribičev, ki so se disciplinirano menjali in sistematično »predelevali« tolmun, vsi na enak način. Nekako mi ni bilo do tega, da bi me pri ribolovu gledalo še ducat drugih ribičev in še precej več naključnih mimoidočih. Ker sta tudi kolega razmišljala enako, smo se spustili nižje dol po reki do prvih prostih mest. Žal tudi tam ni bilo vse tako, kot smo si predstavljali, in preostal nam je le še en manjši pritok, kjer naj bi bil po Jeremyjevih besedah tudi en globok in obetaven tolmun. Dobrih dvanajst metrov široka rečica, vklesana med ogromno skalovje, nosi zanimivo ime – Assemetquagan. Na moje presenečenje je bila tam za razliko od glavne reke voda popolnoma bistra. Žal je bil tudi omenjeni tolmun že zaseden in pre-

veril vozle na predvrvi in muhi. »Še dobro, da so popustili še na suhem,« sem si mislil, ko jih je nekaj popustilo. Rezultat ponovnega navezovanja predvrvice je bil le, da sem v vodo stopil zadnji namesto prvi. Stopil sem na začetek tolmuna in začel z ribolovom. Kolega sta med tem že prelovala omenjenih šestdeset metrov. Voda se mi je zdela ravno prav obarvana za muho, ki mi je prejšnji dan prinesla nekaj potočnih zlatovčic, *Kinermomy killer*. Na Jeremyjev predlog sem že prej spredaj na vrstico namestil še tonečo konico, saj globine vode ni bilo mogoče oceniti. Na začetku mi je tok prehitro nosil vrstico in predložek z metom pravokotno na vodni tok ni prinesel rezultatov. V takem primeru namreč muha potuje zelo plitvo in predvsem prehitro. Videl sem tudi, kako najin kanadski prijatelj meče na bistveno krajše razdalje in precej bolj dolvodno. Rezultat je bil počasnejši in zvezni premik vrvice, ki je muhi pomagal potoniti precej globlje. Res je zato slednja potovala bistveno bližje in rahlo stran od najhitrejšega dela reke. Nemudoma sem privzel njegov način in z malo več optimizma nadaljeval s klasičnim načinom met – korak – met – korak. Nisem vrgel več kot trikrat, ko se mi je na sredini reke vrstica ustavila in nagonsko sem potegnili v nasprotno smer. Za trenutek sem pomislil, da je muha zaradi toneče konice vrvice dosegla dno. Z nasmehom na ustih sem zažvižgal prijateljema takoj za tem, ko

s podvodnim filmom ob izpustitvi, vendar je imela srebrna riba drugačne načrte in v nekaj sekundah izginila nazaj v globino. Prav zanimivo je bilo držati v rokah tako čvrsto ribo, popolnoma svežo, naravnost iz morja. Takoj sem namreč zaznal razliko med njimi in postrvmi. Lososovo telo deluje precej bolj čvrsto in tudi v predelu trebušne votline se ob prijemu komaj kaj upogne. Tudi repna plavut se ob prijemu praktično ne stisne in to dejstvo je še posebno dobrodošlo, ko pri zaključevanju utrujanja pripeljemo ribo k sebi. Mimogrede: omenjena značilnost repne plavuti je zelo uporabna tudi za razlikovanje med lososi in morskimi postrvmi, še posebno med nočnimi ribolovi na morskem postrvu na evropskem severu in severozahodu. Šele po tej izkušnji razumem, kar so mi želeli tam razložiti, češ da pri lososih rep ob prijemu ne zdrsnje skozi dlan, če ga kdo slučajno ulovi ponoči.

Kakorkoli že, muho, s katero sem ujel prvega lososa, sem previdno spravil in sproščeno užival v nadaljnih urah ribolova, vedoč, da je moj glavni cilj potovanja izpolnjen. Razen manjšega incidenta, ko je Paula skoraj povozil lokalni vodnik s čolnom, se tisti dan ni zgodilo nič več omembe vrednega. Glede na nekaj ur vožnje, ki naju je še čakala, sva se zgodaj popoldan tudi poslovila. Čakal naju je namreč še glavni del potovanja in reke na polotoku Gaspe.

Tomaž Modic

Erna – največji krap v Avstriji

Ujeti Erno, največjega krapa v Avstriji, je želja vsakega ribiča, ki se odpravi loviti na jezero FZZ. Sam sem imel srečo in čast štirikrat v rokah držati to legendarno ribo. V tem prispevku bom predstavil jezero FZZ in nekaj njegovih prebivalcev.

Za avstrijsko jezero FZZ sem prvič slišal leta 2008. Je v neposredni bližini kraja Jöss, ki je od Graza oddaljen dobrih 30 km. Z njim in še s štirimi drugimi jezери (Aldrian, Oswald, Jösser see 1 in 2) upravlja istoimensko društvo FZZ. Vsako izmed jezer je drugačno, in sicer tako po količini rib in njihovih velikostih kot po sami zahtevnosti. Prepričan sem, da bo tod prav vsak ribič našel pravega zase. Vse informacije o jezerih najdete na društveni spletni strani www.fzz.at. Društvu predseduje Wolfgang Suppan s svojo ekipo, ki skrbi za čisto in urejeno okolico, varnost in udobje ribičev ter seveda čuva dragocene ribe.

Jezero FZZ

Jezero FZZ je veliko 8 ha in razdeljeno na deset ribolovnih mest. Teden ribolova s tremi palicami stane 190 evrov, vikend paket pa 75 evrov. Ribolovno mesto je treba predhodno rezervirati in zanj plačati aro. Termin je treba rezervirati približno leto in pol vnaprej, trenutno pa že sprejemajo rezervacije za leto 2019. Gramoznica je globoka do sedem metrov, njena povprečna globina pa je okoli štiri metre. Dno jezera je zelo raznoliko in razgibano, zaradi česar ponuja obilo izzivov še tako izkušenim ribičem. Čeprav je majhno, je med kraparji ocenjeno kot zelo zahtevno, zato za začetnike in ribiče z malo izkušnjami načeloma ni primerno. Kapitalni krap v jezeru so zelo previdni. Nekateri ribiči so zahtevnost jezera izkusili tako, da so bili ves teden brez enega samega prijema. Velja pravilo, da je ribolovni dan na jezeru FZZ uspešen, če ujamete eno ribo na dan. Povprečna teža ujetih krapov je nekje okrog 19 kg. Vse to dokazuje, da društvo z jezerom zelo dobro gospodari. Eden od najbolj zaslužnih za to je zagotovo moj prijatelj Bernard Kelemen (Ben), ki pozna praktično vse ribe v jezeru in večino izmed njih je že večkrat ujel, opravlja pa tudi delo čuvaja. Če ga srečate za jezerom, vam bo vedno z veseljem pomagal in vam dal kakšen nasvet.

Jezero FZZ je znano predvsem po največjem krapu z imenom Erna. Njena največja teža je bila oktobra leta 2014, ko je tehtala 41,5 kg. Poleg nje trenutno v jezeru prebivajo še štirje krap, težji od 30 kg, ter številni več kot 20 kg.

Jezero FZZ: moje ribolovno mesto

Kje loviti

Jezero FZZ je kljub svoji majhnosti zelo razgibano, saj se na nekaterih predelih njegova globina samo na nekaj metrih spremeni tudi do štiri metre. Tako kot globina se zelo hitro spreminja tudi struktura dna, ki je zelo pestra. Že s prostim očesom lahko v jezeru vidimo številne plitvine, ki jih tvorijo skale v kombinaciji z velikimi kamni in drobnim peskom. Pravo nasprotje trdemu terenu so predeli s tudi do pol metra globokim muljem. V jezeru uspeva več vrst trav, ki se pojavljajo do globine treh metrov. Nekatere predele sredi poletja trava prekrije vse do vodne površine. Prelepo okolje še dodatno popestri nekaj nasadov lokvanjev ob obali. Voda je zelo visoke kakovosti, saj v jezeru vseskozi priteka čista in hladna podtalnica. Veliko težavo ribičem povzročajo zebraste školjke, ki jih je v jezeru ogromno in pomenijo veliko nevarnost, da na njih prerežemo laks.

Kot na vsakem jezeru je zelo pomembna izbira prave mikrolokacije. Zaradi zelo razgibanega in raznolikega dna je to v omenjenem jezeru še posebno pomembno. Sam lovim na

različnih globinah, vse od 2,2 metra pa do 5,5 metra. Globina se spreminja glede na vodostaj; na omenjenih globinah lovim ob najnižjem vodostaju. Vendar po mojem mnenju globina ni tako pomembna, kot je pomembna struktura dna, kjer nastavimo navezo. Splošno znano pravilo je, da je za ribolov treba poiskati trdo podlago oziroma prehode s trde na mehko podlago. Skozi leta sem opazil, da skoraj vsi ribiči na jezeru FZZ iščejo in svoje naveze nastavljaajo zgolj na trdi podlagi. Tudi sam najpogosteje naredim tako, vendar sem že kar nekajkrat krape presenetil na mehkejši podlagi. Za mehko podlago štejem dno, ki je prekrito s približno 5 do 10 cm mulja. Opazil sem namreč, da na tem jezeru pridejo dnevi, ko krapji večinoma prijemajo samo na mehki podlagi. Takrat tam iščejo naravno hrano in če jim tja nastavimo vabo, se zelo povečajo naše možnosti za ulov. Po mojem mnenju je najbolje, da vsako vabo nastavimo na različno podlago, pa bomo hitro ugotovili, kje se krapji prehranjujejo. Po mojih izkušnjah se je treba izogibati predelom z več kot 15 cm debelo plastjo mulja.

Oprema

Raznoliko jezersko dno in rastlinstvo v njem terjata primerno opremo. Uporabljam najlon Exoced 0,40 mm, za zadnjih 15 metrov pa uporabim Illusion Trans Khaki Fluorocarbon 0,50 mm. Fluorocarbon uporabljam zaradi številnih školjk, skal in kamenja. Tako so možnosti, da bi na ovirah krap prerezal najlon, veliko

Erna, 2011: 30,6 kg

Erna, 2013: 35,9 kg

Erna, 2016; 39,8 kg. Samo 200 g je zmanjkalo do magične meje.

manjše. Hkrati je zelo pomembno, da ob prijemu krapa ne začnemo utrujati z brega, ampak vzamemo palico in takoj s čolnom odplujemo do mesta, kjer je krap. Utrujati ga začnemo šele, ko smo s čolnom nad njim. Če laks zelo obremenimo že z obale, bo le-ta najverjetneje

počil ob prvem stiku s školjkami ali ostrim kamenjem. Za navezo sem na zadnjem ribolovu uporabljal Coretex Matt 35lb in trnek #4 Arma point SSSP. Vse komponente so od podjetja Fox.

Ribolov

Prvič sem jezero obiskal konec junija 2011. Pomenilo mi je velik iz-

Erna, 2012: 34 kg

Novi bojilji Comple-T, izdelovalca Dynamite Baits, so se dobro izkazali.

do tedaj krapa, težjega od 30 kg, še nisem ujel.

Ko sem se prvič vozil s čolnom po jezeru in iskal primerna mesta za postavitev vab, sem bil šokiran. Razgibanost dna je bila tako raznolika, da se je bilo treba resnično potruditi in porabiti veliko časa, da sem lahko dobro nastavil vabe. Morda se bo

Vreča za tehtanje je bila polna.

Veliko pozornost moramo nameniti školjkam.

komu zdelo neverjetno, ampak dejansko lahko na določenem jezeru in v času, ko se krap ne hranijo aktivno, že 50 cm odloča o uspehu. To sem že nekajkrat občutil na lastni koži. Lahko opišem primer iz leta 2013, prav z jezera FZZ. Na mikrolokaciji, ki jo imam v sprejemniku GPS shranjeno pod številko 58, so bili redno vsak dan dva do trije prijemi. Peti dan sem bil pri ponovnem nastavljanju nekoliko nenatančen in sem vabo nastavil za dober meter preveč v levo. To sem ugotovil šele, ko sem šel po dnevu in pol brez prijema preverit, če je z vabo vse v redu. Ko sem spoznal, da sem storil napako, sem vabo prestavil

za en meter – tja, kjer bi morala biti. V naslednjih dneh so se prijemi spet nadaljevali. Podobno se mi je zgodilo še nekajkrat, zato sem sedaj še toliko bolj pozoren na vsako podrobnost.

Erna – 30,6 kg (2011)

V jezero sem se zaljubil že na prvem ribolovu. Enostavno lahko rečem, da mi je pisano na kožo, hkrati pa ponuja vse, zaradi česar imam krapolov tako rad. Niti v sanjah si ne bi mogel zamisliti, da bom že na svojem prvem ribolovu ujel svojo ciljno ribo. Erno mi je namreč uspelo ujeti peti dan. Že po nekaj minutah boja mi je postalo jasno, da imam na drugi strani najlona eno od največjih rib v jezeru. Po več kot polurnem boju mi je uspelo v mrežo zajeti prav njo – Erno, težko 30,6 kg. Bil sem izjemno srečen, kajti uspelo mi je ujeti novo najtežjo ribo in hkrati prvega krapa, težjega od 30 kg. Nikdar pa ne bi verjel, da se bom v prihodnjih letih s to izjemno ribo srečal še trikrat in trikrat izboljšal svoj osebni rekord.

Erna – 34 kg (2012)

Devetdnevni ribolov v septembru si bova s prijateljem Srečkom zapomnila za vse življenje. Oba sva ujela svojega doslej najtežjega krapa, hkrati pa skupaj ujela 24 krapov, težjih od 20 kg. Enostavno je šlo vse kot po maslu. Tretji dan okrog petih popoldne pa sem uspel ujeti Erno z rekordno težo 34 kg. To je bila dotlej njena največja teža in hkrati najtežja riba jezera.

Erna – 35,9 kg (2013)

Dobro leto kasneje sem se s svojo staro znanko srečal ponovno. Pretentati sem jo uspel osmi, predzadnji dan ribolova. Že po nekaj minutah boja sem pomislil, da imam verjetno na drugem koncu najlona ponovno Erno, kajti boj je potekal povsem enako kot ob prvih dveh ulovih. Med bojem plava zelo počasi, hkrati pa se vseskozi zadržuje povsem pri dnu in na palici je čutiti veliko težo. Boj z njo je vedno trajal približno dvajset do trideset minut. Že ko sem zagledal zgolj obris krapa pod čolnom, so se moje domneve potrdile: res je bila Erna. Tokrat je tehtnica pokazala slabih 36 kg. Ker je bil v igri avstrijski rekord, sem na tehtanje poklical predsednika društva Wolfganga in še dva ribiča, ki sta v

tistem času lovila na jezeru. Skrbno tehtanje je pokazalo težo 35,9 kg. Tako sem za 300 gramov uspel izboljšati avstrijski državni rekord. Erno sem tokrat ujel na boljše Dynamite Baits The Crave 20 mm v kombinaciji s The Crave Fluro Pop-up boljijem, premera 15 mm.

Erna – 39,8 kg (2016)

Ko so leta 2014 ujeli Erno, je imela rekordno težo 41,5 kg. To leto mi je ni uspelo ujeti, zato pa jo je leto kasneje

S predsednikom društva FZZ Wolfgangom Suppanom po tehtanju novega avstrijskega rekorda leta 2013

moj prijatelj Srečko, a je tehtala »le« 36,4 kg. V tistem letu (2015) ji je teža v poletnem času neverjetno padla, kajti ujeta v avgustu je tehtala samo 34 kg. Kasneje si je dobro opomogla in začela ponovno pridobivati težo.

Ker gremo na jezero FZZ loviti enkrat na leto, je treba priložnost čim bolj izkoristiti. Vedno lovimo devet dni, tokrat pa smo imeli rezerviranih trinajst dni. Zelo sem si namreč želel uloviti Erno s težo več kot 40 kg in septembra lani je bila priložnost ...

Ribolov se je odlično začel, saj sem v prvih treh dneh ujel osem rib, od tega dva velika krapa s težo 24,8 in 24,2 kg. Imel sem odličen občutek in zdelo se mi je, da sem na pravi poti. Četrty dan sem po približno petih minutah boja pomislil, da bi bila lahko prav Erna. Še kakšnih dvajset minut je trajalo in zagledal sem staro prijateljico. V drugem poizkusu sem jo uspel zajeti v podmetalko in si zelo oddahnil. Riba mi je prirasla k srcu že, ko sem jo ujel prvič, z leti pa sem

jo imel samo še raje. Nekaj časa sem sedel na čolnu in jo gledal v mreži. Prepričan sem bil, da bo tehtnica pokazala zelo blizu 40 kg, če ne celo čez to magično številko. Skupaj z očetom sva Erno previdno dvignila iz vode in nestrpno sem čakal tehtanje. Samo 200 g je zmanjkalo do 40 kg – točna teža je bila 39,8 kg. Stehtala sva jo z dvema tehtnicama in obe sta pokazali enako ... Kljub temu sem bil presrečen. Morda je slišati nenaavadno, ampak tisti, ki imamo krape res radi, ob ponovnem ulovu istega krapa občutimo nekaj takega, kot bi po več letih srečali dobrega prijatelja. Vesel si ugotovitve, da je zdrav in da je z njim vse prav. Če pa lepo raste, je to znamenje, da mu ni hudega.

Erno sem tokrat ujel na nov bojli Complex-t 20 mm, izdelovalca Dynamite Baits. Zanimivo je, da je niti enkrat nisem ujel na isto vabo. Edino, kar je bilo vsem štirim vabam skupno, je bilo, da so bile vse sestavljene na mesni osnovi in da so bile vse od izdelovalca Dynamite Baits.

Ujel sem jo na treh različnih mikrolokacijah; v drugo in četrto na povsem isti. Na njej je globina 3,8 m, dno pa povsem trdo, vendar prekrito s približno 5 cm mešanice drobnega peska in mulja. Velika je približno 1,5 x 1 m.

Zaključek

Jezero FZZ je zame poseben kraj. Vsako leto se vračam tja, kajti brez njega in njegovih rib preprosto ne zdržim. Jezero in krapji v njem so mi ogromno dali in lahko rečem samo hvala, da je društvo FZZ s predsednikom Wolfgangom na čelu uspelo ustvariti tako izjemno jezero. Društvo je lep zgled dobrega gospodarjenja z vodo. V jezeru je krapov ravno prav, lepo rastejo in so zdravi. Dejstvo, da prijemov ni veliko in je jezero zahtevno, pa samo še bolj privablja ribiče in jih postavlja pred izzive. Člani društva so do ribičev zelo prijazni in vedno pripravljene pomagati. Dobro počutje, lepa okolica, prijazni ljudje in veliki krapji so vse, kar si lahko želi vsak ribič. Zato vsem priporočam, da obiščete enega od petih jezer, s katerimi upravlja društvo.

*Krištof Cuderman,
Dynamite Baits & Fox team*

Zima in ribičevo (ne)zadovoljstvo

Končno je tudi zima vsaj malo pokazala zobe. Snega sicer še ni bilo, so pa bila jutra čisto zimska. Temperatura pod ničlo in v ivje odeto drevje je pričaralo nekaj zimskega vzdušja, vsaj dokler ni vzšlo sonce in pregnalo zmrzali. Celostno gledano je bila zima tu, s snegom ali brez. Ribniki so povečini zamrznili, bregovi rek pa so bolj kot ne opusteli. Razen najbolj strastnih beličarjev in seveda vijakarjev na sulca in ščuko je večina pribor pospravila do toplejših dni.

Sam pribora nikoli ne pospravim, zimski dnevi pa so, čeprav kratki, zame še posebno čarobni. Vztrajnega ribiča lahko nagradijo s prijemom ali dvema lepim, zimsko obarvanim rib. In če sem pošten, mi to povsem zadostuje. Nemalokrat sem zato precej presenečen, ko nekateri ribiči tarnajo in s svojim ribolovom niso niti malo zadovoljni, če ne ujamejo vsaj desetih rib – pa še te morajo biti med večjimi predstavniki svoje vrste, saj manjše skoraj ne štejejo za resen in zadovoljiv dosežek. Včasih imam občutek, da se sam bolj veselim ene ujete ribe, kot se nekdo drug svojega precej večjega ulova. Kako naj bom nezadovoljen, ko mi po nekaj urah zmrzovanja na bregu končno prime lep klen, edini v vsem dnevu? Ali ko v povsem kristalno čisti vodi vabo na dnu

pobere nadvse previdna debela podust. Teško bi se kujal in tarnal, da je bil ribolov slab. Posebno kadar lovim v zahtevnih revirjih in težkih razmerah (nizke in čiste

vode), ko so ribe še posebno previdne. Če ostaneš neopazen, se zgodi, da eno ribo še ujameš, preostale pa se razkropijo in potem je nekaj časa mir. Pred nedavnim ▶

Lep krap je prijel že po slabi minuti, ko je vaba padla na dno ribnika. Presenetil me je ravno med sestavljanjem druge palice, podmetalko pa sem moral sestavljati kar med utrujanjem. Presenečenje je bilo, čeprav ne bi smelo biti, popolno. Zadovoljstvo pa tudi.

Uporabljal sem navezi, kakršni sta na fotografiji. Na vsako sem poleg vabe na trnku dodal še nekaj razpolovljenih bojlijev na topljivem (PVA) traku.

Zadnji poskus na ribniku: malo možnosti za ulov, a nikoli ne veš, kje te čaka sreča. Na robu ledene skorje je žal ni bilo. Ali pa bi moral vztrajati dlje ...

Podusti so se izogibale vabi na dnu. Morda jih je motil za take razmere napačen laks; bil je predebel, za nameček pa še obarvan.

Predebel laks ni motil tega klena, pri katerem je lakota premagala previdnost.

sem v opisanih razmerah ujel ribo, preostale pa so se umaknile in tolmun je bil še po nekaj urah povsem prazen. V majhnih in zahtevnih vodah so ribe še posebno previdne, nekaj že zaradi svoje narave, nekaj pa tudi zaradi neprijetnih izkušenj z ribiči. Tisti, ki ujete ribe večinoma spuščamo, verjetno nekaj pripomoremo k ribjemu »šolanju«. Koliko od tega pa ribam dejansko ostane v spominu in za koliko časa, pa res ne vem.

Vsi ribiči si želimo ujeti tudi kapitalne ribe. V naših srcih imajo prav posebno mesto, z njimi se radi tudi pohvalimo. Ravno tako se ne branimo številčnejših prijemov, ki v teh mrzlih dneh ogrejejo ribiško srce. A takih dni, ko se stvari idealno prepletejo, je v povprečnem ribičevem življenju prej manj kot več. Zakaj torej biti nezadovoljen?

Zadnji dnevi na ribniku

V tem času se večinoma osredotočam na reke in nekatera jezera, ki ne zamrznejo

tako hitro ali pa sploh ne. Na našem lokalnem ribniku sem ravno za rep ujel še nekaj ribolovnih dni, preden ga je prekrila ledena skorja. Na vabo, ležečo na dnu, sem že po nekaj minutah ujel lepega usnjarja. Ravno sem sestavljal še drugo palico, ko se je oglasilo kolesce. Tako hitrega prijema nisem niti najmanj pričakoval, zato sem moral med utrujanjem ribe sestaviti še kraparsko podmetalko. Nekako sem uspel in ribo po približno petih minutah spravil vanjo. Nauk: najprej pripravi podmetalko, šele potem naj gre vabo v vodo. Ampak saj to že vsi vemo, kajpada ... Kazalo mi je torej kar dobro in bil sem zelo zadovoljen. Lepa riba je bila v mreži, pa pravzaprav sploh še nisem začel loviti. 'Kaj šele bo,' sem si mislil. Do konca ribolovnega dne sem se na vse mogoče načine trudil ujeti še katero ribo, a mi ni uspelo. Eno vabo sem pustil na mestu, kjer sem ujel krapa, in okoli njega tudi nekoliko nakrmil (zgolj nekaj bojljev), drugo pa sem

premetaval na različne predele in jo na vsakem pustil nekako 15 minut. Rib pa kot da ni bilo več; imel sem sicer nekaj potegov, a so bile po mojem prepričanju majhne ribe, androge ali rdečke, ki se zaradi precej velike vabe (18 in 20 mm) niso uspele zapeti na trnek.

Naslednji dan sem končal s popolno ničlo, tretji dan pa se je na ribniku že naredila tanka ledena skorja. Pas ob obali še ni zamrznil, zato sem vseeno poskusil. Nikoli namreč ne veš, kje te čaka sreča. Tokrat je ni bilo, poskusil pa sem vendarle. Po treh urah sem pospravil in ribolova na tistem ribniku je, če se ne zgodi kaj nepredvidenege glede vremena, za nekaj časa konec. Letos sem na njem lovil manj kot prejšnja leta, ujel pa sem vedno nekaj rib, predvsem krapov, s katerimi sem imel veliko veselja.

Na reki

Naslednje ribolovne dneve sem preživel na rekah, ki so v tem letnem času še posebno čudovite, za ribolov pa precej težavne. Večinoma so namreč nizke in bistre. To od ribiča terja več previdnosti in zbranosti pri ribolovu kot sicer. Po drugi strani pa takšne razmere omogočajo opazovanje rib in celo enega najbolj privlačnih načinov ribolova – ribolov na videno. Vabo lahko ponujamo točno določeni ribi ali pa, če to razmere dovoljujejo, vabo opazujemo na dnu in lahko nazorno vidimo, ko jo riba pobere, še preden se to pokaže na laksu ali vrhu palice.

Ravno na tak način sem uspel ujeti manjšega klena. Vabi – kosmu kruha na dnu – so se podusti izogibale. Verjetno je bil vzrok za to predvsem predebel in obarvan laks, ki sem ga imel na kolescu. Belo vabo na dnu sem izza grma videl povsem jasno. Nenadoma se je proti njej namenil klen in jo pobral brez zadržkov. Natančno sem videl, kako je kosem kruha izginil v njegovem gobčku. Zateg je povzročil pravo eksplozijo in do tedaj lenobni klen je pokazal veliko mero bor-

Megla se ni zadržala dolgo. Na mojo žalost jo je kmalu pregnalo sonce, kar mi je sicer omogočilo boljši pogled v vodo, a tudi ribam iz nje.

benosti in želje osvoboditi se nadležnega trnka v ustih. Nekajkrat je precej resno odplaval na daljši pobeg, tako da je zapela zavora na kolescu, ki jo imam prav za primere, ko riba nepričakovano silovito krene v daljši pobeg, nastavljeno precej na rahlo. Glede na močan pribor bi ga lahko kar hitro spravil v podmetalko, a sem mu raje malo popuščal, čeprav je s svojimi pobegi in drugimi vragolijami plašil in tudi splašil druge ribe. Čeprav je tehtal le kakih 0,7 kg, sem domov odšel dobre volje, a odločen, da bom naslednjič uporabil finejši pribor.

Že naslednji dan sem bil znova na rečnem bregu. Prozoren laks, premera 0,22 mm, ki sem ga imel navitega na kolescu, je neprimerno manj viden v

vabo obtežil le toliko, da sem jo lahko vrgel na želeno mesto, predvsem pa je bilo pomembno, da ob padcu v vodo sistem ni povzročal večjega hrupa. Uporabil sem zgolj štiri svinčene šibrice v skupni teži 4 g. Taka obtežitev pri padcu v vodo ne povzroča niti približno toliko hrupa, kot ga že 10-gramski obtežilnik, da o težjem niti ne govorim. Naveza, ki jo uporabljam, je preprosta: zgolj drsna sponka na laksu (na katero priprnem obtežilnik ali pa krmilnik), gumijast omejevalnik gibanja sponke in predvrstica (tokrat 0,20 mm, na glavnem laksu 0,22 mm). Za vabo sem znova uporabil kruh, ki ga zelo rad uporabljam pri lovu klena ali podusti pa tudi mren, krapov in drugih rib v

nobenega prijema več, saj sem glede na izkušnje pomislil, da so se ribe razbežale. Medtem se je razpršila še megla in obsijalo me je zimsko sonce. Tega nisem bil najbolj vesel, saj svetloba pomaga tudi ribam, ki lažje in prej opazijo laks, obtežilnik in podobne zadeve na dnu. Po drugi strani pa sem zaradi tega skozi polaroidna očala lahko še bolje pregledal lovno območje. Tam je bilo na moje zadovoljstvo še nekaj lepih repov.

Čakanje na prijem, ko veš, da je vaba na mestu, kjer so tudi ribe, je nekaj posebnega. Ni namreč toliko pomembno, ali bo, temveč bolj kdaj bo. Bo prijem takoj (kot nemalokrat) ali bom moral čakati dlje?

Laks je znova popustil in zategnil sem

V sončnem zimskem dnevu je rejna podust prišla na dnu na kosmič belega kruha. Žal je potem, ko sem jo zapel, s svojim otepanjem spravila v beg vse druge ribe, ki so bile v tolmu. Kleno, ki sem ga ujel pred njo, to ni uspelo, saj sem ga po hitrem postopku spravil v podmetalko.

Naveza, ki jo uporabljam za lov na dnu v bistrih vodah, je nadvse preprosta. Drsna sponka, na katero obesim kolikor mogoče čim manjšo obtežitev (v tem primeru 4 x 1 g), omejevalnik gibanja sponke, tanek in prozoren laks, debeline 0,22 mm, in predvrstica iz prozornega laksa ali fluorokarbona, debeline 0,20 mm.

bistri vodi kot barvni 0,28 mm, s katerim sem lovil prejšnji dan in je v glavnem namenjen savskim mrenam, krapom in drugim ribam. Zato sem si obetal nekaj več uspeha pri podustih, ki so v takih razmerah zelo previdne in takoj, ko je katera izmed njih zapeta ali se zgodi kaj sumljivega, odplavajo drugam in jih potem dolgo ni nazaj. Sploh, če ob opletanju zapete ribe opazijo še ribiča s palico in podmetalko v roki. Če je le mogoče, ribo utrujam zakrit in se po nepotrebem čim manj izpostavljam. Tokrat sem lovil nekaj metrov nižje, a na istem predelu, vabo pa sem moral metati gorvodno. Tak način lova se nekoliko razlikuje od lova dolvodno, kar velja predvsem za trenutek ob prijemu. Pri dolvodnem lovu se prijem največkrat pokaže tako, da se vrh palice strese, potem pa zakrivi. Pri gorvodnem pa potem, ko riba prime in s tem spodmakne obtežilnik, napetost na laksu naglo popusti in le-ta postane ohlapen. Razlog za slednje je sicer lahko tudi vodni tok, a kljub temu vedno zategnem in največkrat je na drugi strani riba.

V tako nizki in kristalno bistri vodi je vsaka stvar še kako pomembna. Tudi velikost in teža obtežilnika. Zato sem

zimskem času ter v opisanih razmerah nizke in kristalno bistre vode.

Preden sem bil zadovoljen s položajem vabe v vodi, sem moral met kar nekajkrat ponoviti. Ali sem bil prekratek ali je šlo preveč v levo ali desno, skratka: zelenega mesta nisem zadel. Strahu, da bi s tem (zelo majhna obtežitev!) pretirano plašil ribe, nisem imel, odpadli kruh pa je tako ali tako služil kot dodatna krma. Ko sem končno zadel zeleno mesto, sem počakal, da je vaba padla na dno, potem pa sem narahlo napel laks. Moj cilj so bile velike in debele podusti približno 15 m od mene gorvodno. No, vsaj ena izmed njih. Ne bi se branil niti ene od dveh ali treh mren, ki so jim delale družbo. Kakih pet minut je vse mirovalo, potem se je vrh palice narahlo stresel, laks pa je postal mlahav. Bliskovito sem zategnil in po kratkem utrujanju sem v podmetalko zajel manjšega klena. Ena od prednosti gorvodnega lova je tudi, da zapeto ribo vlečemo dolvodno, stran od drugih rib, in so možnosti, da se splašijo, temu primerno manjše. Klena sem iz varnostnih razlogov vrnil v vodo nekaj deset metrov nižje in ponovno vrgel vabo na isto mesto. Resnici na ljubo nisem pričakoval

v polno. Tokrat ribe nisem mogel takoj izvleči iz lovne predela, kar je bil najbrž razlog, da pozneje nisem ujel nobene več. V praznem tolmu je tudi nisem mogel. Za slabo voljo ni bilo nobenega razloga. Vem namreč, da se bodo ribe vrnile, ujel pa sem eno težjih podusti v zadnjem času, ki sem jo ocenil na dobra dva kilograma.

Jezerski klen

Pred nedavnim smo imeli v širšem sorodstvu slovesnost, katere zaključek je potekal v gostinskem lokalu nad jezerom. Seveda nisem dolgo zdržal in izrabil lepo priložnost, da sem si z višine ogledal, kaj se dogaja v vodi spodaj. Sprva nisem dosti videl, potem pa je prek plitvine zaplaval dva do tri kilograme težak klen, kateremu jih je sledilo še nekaj. In potem sem mislil skoraj samo še nanje. Ribolov v bližnji prihodnosti je bil neizogiben. Kot pa se največkrat zgodi, je potem minilo precej časa, preden sem zares namočil trnek, kot sem si zamislil sprva. Po dveh mesecih sem se opremljen z lahko beličarsko opremo za lov na dnu znova znašel na bregu jezera, kjer sem videl lepe klene. ▶

Nazaj v bistro vodo

Ta klen je imel dobra 2 kg. Upal sem sicer, da bo prijel kateri od večjih (okoli 3 kg), a se to ni zgodilo. Nisem bil razočaran. Ribolov je potekal izjemno gladko in brez zapletov. Utrgal nisem niti ene same naveze. Za nekajurni ribolov je bil ujeti klen več kot dober razlog za veselje.

Za vabo sem imel bel kruh. Kupil sem kar celo štruco iz modela, ali, kot mu pravijo: angleški kruh. Nič ni boljši od navadne bele štruce, le okusna, hrustljava skorja gre nekoliko lažje stran od sredice. Medtem ko riba ne dela, se ribič lahko zamoti z grizljanjem ...

Pričakoval sem prej omenjene klene, vsaj enega ali še bolje dva ali tri. Voda ni bila najbolj bistra, pa tudi posebno motna ne, kar se mi je zdelo v redu. Vsekakor bi raje videl, da bi bila povsem bistra. Pri ribolovu s kruhom na dnu je pomemben predvsem vidni učinek bele vabe in jo zato riba prej najde. Vendar sem najprej poskusil druge in nisem takoj začel na »vročem« mestu. Sem pa tja s fračo ustrelil nekaj kosmičev kruha.

Nekajkrat sem vabo vrgel na različna mesta in že je bila ura naokoli. O ribah ni bilo niti sledu, zato sem pozornost usmeril na vroče mesto. Palico sem držal kar v roki in lovil po načinu ribolova na dnu na dotik (angl. touch legering). Po navadi pri takem ribolovu z laksom na prstu čutim dogajanje okoli vabe, še preden je kar koli opaziti na laksu ali palici. To je zelo zanimiv način ribolova, pa tudi precej naporen, saj mora biti ribič ves čas pozoren in držati palico v rokah. Glede na to, da

Kruh, pečen v modelu (nekateri mu rečejo tudi angleški kruh), ni za ribolov nič boljši od navadne bele štruce, je pa njegova skorja zelo okusna in se z lahkoto loči od sredice, kar pride prav lačnemu ribiču ...

sem vedel, da so ribe na tistem predelu in sem celo nekoliko predkrmil, sem prijem pričakoval vsak hip. Kot pogosto tudi tokrat ni šlo povsem po moje; riba ni in ni prišla. Minevale so minute, dolge minute. Nazadnje sem sistem izvlekel iz vode, nataknil novo vabo na trnek in ponovno vrgel v vodo, tokrat kakega pol metra bolj na odprto. Znova je sledilo čakanje s palico v roki in laksom na prstu. Za trenutek mi je med tem popustila morala ob misli, da sem najbrž predolgo čakal na ta ribolov in zamudil priložnost, ko so bile ribe tukaj. K sreči vem, da so ribe tam dobesedno vedno, saj imajo na tistem

predelu bolj ali manj stalen vir hrane in temu se ne odreče nobena riba. Kot bi hotela potrditi moje misli, se je 30 m stran iz vode vrgla lepa riba. Videl je sicer nisem, a glede na trušč, ki ga je povzročila, in kolobarje na vodni gladini, ki so ostali za njo, je bila kar solidna. Hitro sem izvlekel sistem iz vode ter ga z novo vabo na trnku zagnal na mesto, kjer se je pokazala riba. Spet so minevale minute v napetem pričakovanju. Minilo jih je 10 ali 15, preden sem se »za prmej« odločil, da bom preostanek časa lovil samo na vročem mestu, kjer sem pred meseci videl velike klene. Na lovno mesto sem s fračo izstrelil še nekaj kruhovih kosmičev, kakršen je bil tisti na trnku, in čakal. In čakal ... In dočakal. Na prstu sem najprej začutil rahlo cukanje, trenutek za tem pa resen poteg, na katerega sem odgovoril z zategom. Občutek je bil izjemen: končno je bila riba na trnku in še resno se je upirala. Upal sem, da ni katera od šarenk, ki se klatijo tam, med njimi so tudi precej veliki primerki. A šarenka se vendarle bori nekoliko drugače, predvsem pa bi se verjetno takoj po zaseku pognala iz vode. Ta pa je vlekla v globino, cukala in otepala z glavo. Kmalu sem tik pod površjem zagledal lepega klena. 'No, lepo, to je to, po kar sem prišel,' sem si dejal, le velikost se mi je zdela nekoliko skromna. Pa ni bil majhen, tehtnica je pokazala nekaj več kot dva kilograma, priznam pa, da sem pričakoval nekoliko večje. Vseeno je bil vsega spoštovanja vreden klen, kakršnega niti približno ne ujamem vsak dan. Morda le nekaj v vsem letu in še to le, če se posebej posvetim ribolovu nanje. Zato sem bil znova zadovoljen, ko sem šel proti avtu. Nekaj čudovitih ur ribolova je bilo za menoj. Nič se mi ni zavozlalo in nič nisem utrgal, za povrhu pa še lep klen. Kaj bi si sploh lahko še želel?

Lenart Levičar Bahtijari
lenart.bahtijari@t-2.net

Ponudba zaroda in mladice potočne postrvi za leto 2017

Kategorija	Število/teža	Cena brez DDV	Cena z DDV
ZAROD, PRIMEREN ZA VLAGANJE	1000	30 EVROV	32,85 EVROV
HRANJEN ZAROD	1000	50 EVROV	54,75 EVROV
MLADICE 1+	KG	12 EVROV	13,14 EVROV

Mogoč je tudi nakup oplojenih iker z očmi potočne postrvi po konkurenčni ceni, ki je odvisna od količine naročila.

V primeru naročila vrednosti več kot tisoč evrov lahko zarod ali mladice po želji dostavimo na kraj vlaganja. Za pojasnila smo vam na voljo na gsm št. 041 636 646, po predhodnem dogovoru pa si ribe lahko tudi ogledate v naši ribogojnici. Matična jata je pod nadzorom NVI in je boleznj prosta.

RD Tržič

LOV RIB S PLOVCEM

DRŽAVNI PRVAKI 2016: MITJA KMETEC, TINA PIKELJ IN ZNOVA NEPREMAGLJIVA EKIPA RD PESNICA - SENSAS

Pestro leto

Leto 2016 se je v zgodovino slovenskih športnoribolovnih tekmovalnih dosežkov zapisalo z zlatimi črkami, saj smo se Slovenci z osvojenim naslovom svetovnega prvaka našega izjemnega tekmovalca Jerneja Ambrožiča predstavili v svetu športnega ribolova, kot smo si želeli že pred vrsto leti.

Nepopisno zadovoljstvo, prežeto z zmagovalnim občutkom, je bilo čutiti med ribiči, ki smo se zbrali ob gostišču ob reki Mirni v Sevnici na zaključku članskega državnega prvenstva (DP) v lovu rib s plovcem (LRP). V izredno zanimivi končnici članske A-lige DP LRP 2016 se je tudi tokrat v kraju Orehovo na obrobju mesta Sevnice še zadnjič v letu na dvodnevem tekmovanju pomerilo dvanajst ekip z željo: osvojiti naslov državnega prvaka ali pa zgolj ohraniti obstanek v prvotigaški družini. Že predhodno so prizadevni ribiči RD Sevnica v »vikend paketu« (sobota in nedelja) organizirali tudi zaključni tekmi v konkurenci B-lige.

A-liga – člani posamezno

Na dvodnevem tekmovanju v A-ligi so bile domala vse oči uprte v novega svetovnega prvaka Jerneja Ambrožiča, ki je po osvojitvi najvišje svetovne lovorike prvič nastopil na domačem terenu med slovenskimi tekmeči in se potegoval za najvišji rezultat. Izvrstni tekmovalac je v obeh tekmovalnih dneh suvereno in prepričljivo opravil s konkurenco, saj je obakrat zmagal v izžrebanem sektorju, ki mu ga je dodelil (namenil) žreb. Toda za dosego osmega naslova državnega prvaka dvodnevni izkupiček Ambru ni zadostoval, saj je bil skupni zbir točk njegovega reprezentančnega sotekmovalca – tekmeča Mitje Kmetca na razpredelnici A-lige ves čas trajanja DP najboljši. Mitja je skupno prejel 10 negativnih točk (NT) z doseženo težo (T) 63.766 g ujetih rib. To je seštevek šestih najboljših doseženih rezultatov vseh (osmih) tekmovalcev v posamični in ekipni konkurenci.

Le ena NT je tokrat ločila Mitjo od njegovega izvrstnega klubskega sotekmovalca in zelo vztrajnega zasledovalca Lenarta Piklja, sicer letošnjega najuspešnejšega tekmovalca ekipe državnih prvakov RD Pesnice – Sensas na nedavnem klubskem SP v italijanskem Ostellatu, kjer je s prejetimi NT osvojil drugo mesto in bil za tri točke uspešnejši od našega svetovnega prvaka Jerneja Ambrožiča – Ambra (RD Radeče – Timar), ki je prejel 14 NT in osvojil tretje mesto. Le dve točki sta za dosego stopničk zmanjkali priznanemu reprezentantu Žigi Pavliču (16 NT), RD Majšperk, ki je osvojil četrto mesto, peti je bil naš najmlajši reprezentant in najuspešnejši tekmovalac iz Ptuja, Aleks Mesarič (20 NT in T 59.125 g), šesti je bil nadarjeni mladi tekmovalac Tomaž Štefanič (20 NT in T 45.852 g) iz ekipe RD Brestanica - Krško,

Državni prvaki A-lige (z leve): Lenart Pikelj, Mitja Kmetec in Andrej Bauman. Spredaj sta Katharina Sluga in Primož Adanič, manjka pa Aleš Kancler. (Foto: Jože Šmejc)

sedmi reprezentant Robi Makuc (21 NT) iz ekipe RD Radeče – Timar, osmi Davor Božič (22 NT in T 46.114 g) iz ekipe RD Ptuj,

deveti Mitja Marks (22 NT in T 38.757 g) iz ekipe RD Majšperk, deseti Božo Irgolič (23 NT) iz ekipe RD Majšperk itn.

V A-ligi je sodelovalo 72 tekmovalcev.

A-liga – ekipno: nepremagljiva ekipa RD Pesnica – Sensas

Pesničani so s prepričljivim točkovnim naskokom že petič zapored osvojili naslov državnih prvakov in s tem dosežkom postavili nov mejnik ekipne uspešnosti v LRP – člani. Večkratni državni prvaki so z doseženim potrdili, da so najuspešnejša slovenska ekipa, ki jo bo tudi v prihodnje težko premagovati.

Državni prvaki so na osmih tekmovalnih skupno prejel 171,5 NT s težo 277.307 g ujetih rib. Mnogi se ob njihovem ponovnem uspehu sprašujejo, kako jim je zopet uspelo osvojiti laskavi naslov državnih prvakov. Morda je bila za uspeh ključna napeta, a predvsem uspešna tekmovalnost med Mitjem Kmetcem (10 NT) in Lenartom Pikljem (11 NT) ter velik prispevek mladega Primoža Adaniča (24 NT). Lahko da so bili tokrat odločilni solidni nastopi Aleša Kanclerja (28,5 NT) in Andreja Baumana (35 NT) – tekmovalcev, ki sta že večkrat uspešno ▶

Prvovrščene ekipe A-lige (z leve): drugo mesto ekipa RD Ptuj, prvo mesto ekipa RD Pesnica – Sensas in tretje mesto ekipa RD Radeče. (Foto: Jože Šmejc)

Ob tej priložnosti se zahvaljujemo organizatorjem zaključnega tekmovanja DP v ligi posamezno – člani, članice, RD Murska Sobota, za njihovo gostoljubnost, saj so med drugim poskrbeli tudi za okusen prigrizek pred tekmovanjem in po njem, kar dokazuje, da so med nami še vedno prijazni in dobri ljudje ...

zastopala Slovenijo na mednarodnih prvenstvih. Mogoče pa je jeziček na tehtnici prevesila naša ženska reprezentantka Katharina Sluga (43,5 NT), ki ni le popestrila »moške« A-lige, temveč je s svojimi uspešnimi nastopi sotekmovalec večkrat spravila v zadrego in tako dodala svoj kamenček k uspehu ekipe DP iz Lenarta.

Presoja prepuščam vam, spoštovani bralci, a neizpodbitno je, da sta RD Pesnica in Občina Lenart lahko zelo ponosni na svoje državne prvake, ki bodo tudi tokrat zastopali Slovenijo na ekipnem svetovnem prvenstvu leta 2017, za kar si zaslužijo iskrene čestitke.

Priznanje si zasluži tudi drugouvrščena ekipa RD Ptuj (218 NT in T239.510 g), ki z izvrstnim dosežkom napoveduje, da bi v prihodnji tekmovalni sezoni lahko dosegla najvišjo stopničko zmagovalnega odra. Ptujčani so v zanimivi in napeti končnici DP v sestavi Aleks Mesarič (20 NT), Davor Božič (22 NT), Damjan Mesarič (27 NT), Matjaž Mesarič (27 NT in manjšo težo rib) in Jani Sluga (30 NT) za dve NT premagali tretjeuvrščeno ekipo RD Radeče – Timar (220 NT in T 246.677 g), za katero so tekmovali: Jernej Ambrožič (14 NT), Robi Makuc (21 NT), Vinko Završnik (24 NT), Andrej Zimšek (30 NT) in Franc Terglav (31 NT). Radečani zadnja leta resno ogrožajo večkratne državne prvake iz Lenarta in bodo tudi v prihajajočem letu njihovi nevarni nasprotniki. Nehvaležno četrto mesto je tokrat pripadlo ekipi RD Novo mesto (233,5 NT), ki je poskrbela za veliko presenečenje DP, saj je vse do predzadnjega kola prvenstva resno ogrožala državne prvake, a jim je v končnici zmanjkalo nekaj zbranosti in športne sreče. Novomeščani z Robertom Vizlarjem (23 NT), Markom Mavsarjem (23,5 NT), Darkom Juvančičem (25 NT) in preostalimi tekmovalci bodo v prihajajočem letu trd oreh preostalim ekipam. Peto mesto je osvojila ekipa Brestanica - Krško (238,5 NT), šesto RD Majšperk (250,5 NT), sedmo ekipa Ptuj – Jure (252 NT), osmo ekipa RD Brežice (254,5 NT), deveto ekipa RD Celje (294,5 NT), deseto ekipa Murska Sobota (312,5 NT), enajsto ekipa RD Radgona (314,5 NT) in dvanaajsto ekipa RD Sevnica (359 NT).

Zadnji uvrščeni ekipi žal odhajata v B-ligo, mi pa jima želimo čimprejšnjo vrnitev nazaj v družino A-lige.

Liga posameznikov – člani: izvrstni nastopi Mitje Kmetca

V ligi posameznikov se je tudi letos pomerilo trideset tekmovalcev, ki se želijo uvrstiti v državno reprezentanco ali pa je bil njihov namen obdržati, preveriti ali pa morda med izvrstnimi slovenskimi tekmovalci reprezentanti še dodatno izpopolniti svoje tekmovalno znanje, ki bi jim pomagalo k doseganju uspešnih rezultatov.

To ligaško tekmovanje je zagotovo veliko pripomoglo, da imamo Slovenci svetovnega prvaka v LRP, saj je Ambrožič v lanski sezoni osvojil prvo mesto.

V konkurenci lige posameznikov je tokrat naš izvrstni reprezentant Mitja Kmetec (6 NT in T 127.240 g) suvereno opravil s tekmeci, saj je na osmih tekmovanjih kar šestkrat zmagal. Pri končnem seštevku NT se skladno s pravili izbršeta dve najslabši uvrstitvi in Mitji so za omenjeni seštevek tako ostala sama prva mesta, kar je svojevrsten dosežek tega tekmovanja. Boštjan Rojc, RD Celje, je osvojil drugo mesto (13 NT in T 112.500 g), mladi reprezentant Primož Adanič (13 NT in T 75.900 g) iz ekipe RD Pesnica – Sensas pa odlično tretje. Četrto mesto je pripadlo lanskega prvaku Jerneju Ambrožiču (14 NT) iz ekipe RD Radeče – Timar, peto Sašu Nedeljku (16 NT in T 107.380 g) iz ekipe Ptuj – Jure, šesto Robiju Makucu (16 NT in T 89.880 g) iz ekipe RD Radeče – Timar, sedmi je bil Dejan Petakovič (19 NT) iz ekipe RD Brestanica - Krško, osmi Dejan Bujan (20 NT), ekipa RD Ormož, deveti Mitja Marks (21 NT in T 85.040 g) ekipa RD Majšperk, deseti Božo Irgolič (21 NT in T 79.550 g) itn.

Mitja Kmetec – absolutni državni prvak

Za najvišji naslov absolutnega državnega prvaka v LRP, ki ga dobimo s skupnim seštevkom nagradnih točk (NaT) v A-ligi, B-ligi in ligi posameznikov – člani, sta se tako kot na letošnjem SP v Bolgariji najbolje izkazala naša trenutno najuspešnejša tekmovalca Jernej Ambrožič in Mitja Kmetec.

Za spremembo na vrhu lestvice je tokrat poskrbel Mitja Kmetec iz ekipe RD Pesnica – Sensas, ki si je skupno izboril 60 NaT in s tem naslov absolutnega državnega prvaka v LRP za leto 2016. Ambro je osvojil drugo mesto (55 NaT), Robi Makuc je bil tretji (49 NaT); oba sta tekmovalca v ekipi RD Radeče – Timar. Z osvojenim četrtem mestom je prijetno presenetil Sašo Nedeljko (46 NaT in T 149.329 g) ujetih rib na dveh ligaških tekmovanjih) iz ekipe Ptuj – Jure, peti je bil Žiga Pavlič (46 NaT in T 122.375 g) iz ekipe RD Majšperk, šesti Primož Adanič (44 NaT in T 123.982 g) iz ekipe RD Pesnica – Sensas.

Prvih šest uvrščenih tekmovalcev si je izboril mesto v reprezentanci Slovenije (v LRP) za nastop na SP – 2017. Čestitamo!

Mitja Marks (44 NaT in T 123.527g) iz ekipe RD Majšperk je prav gotovo osmoljenec omenjenega seštevka, saj je z osvojenim sedmim mestom le za nekaj gramov izgubil boj za mesto v reprezentanci. Božo Irgolič (42 NaT) iz ekipe RD Majšperk je bil osmi, Boštjan Rojc (38 NaT in T 159.165 g) iz ekipe RD Celje je bil deveti, Dejan Bujan (38 NaT

in T 114.952 g) iz ekipe RD Ormož je prvak B-lige; z osvojenim desetim mestom pa je opozoril, da v tekmovalno družino prihaja nov, obetaven tekmovalc. Enajsto mesto je zagotovo majhno razočaranje za priznanega mladega reprezentanta Aleksa Mesariča (37 NaT) iz ekipe RD Ptuj, dvanaajsto mesto je osvojil Martin Smole (33 NaT) iz ekipe RD Brežice 2 in v izredno močni konkurenci premagal nekaj priznanih tekmovalcev, do nedavna reprezentantov Slovenije. Lenart Pikelj (29 NaT) je zaradi službenih obveznosti žal nastopil le v A-ligi in se tako s samo enim zbirom točk uvrstil celo na trinajsto mesto, kar potrjuje uspešnost večkratnega reprezentanta iz ekipe klubskih državnih prvakov. Matjaž Mesarič (28 NaT) iz ekipe

Najuspešnejši posamezniki A-lige (z leve): Lenart Pikelj, drugo mesto, prvak Mitja Kmetec in tretjeuvrščeni Jernej Ambrožič - Ambro. (Foto: Jože Šmejc)

V kategoriji članic so bile najboljše (z leve) Katharina Sluga, drugo mesto, zmagovalka Tina Pikelj in Sara Hauptman, tretje mesto. Pridružila sta se jim župan Canjkove Jože Vogrnič ter gospodar in čuvaj ribnika Krašič Karl Jauk. (Foto: osebni arhiv Tina Pikelj)

RD Ptuj je bil štirinajsti, Dejan Petakovič (26 NaT), večkratni mladi reprezentant iz ekipe RD Brestanica Krško, je tokrat zasedel petnajsto mesto itn.

Rezultati naših trenutno najuspešnejših tekmovalcev v LRP kažejo na izredno izenačenost, kar pomeni, da si danes prvi, jutri pa lahko že krepko zdrsnesh po lestvici navzdol.

Liga posamezno – članice: državna prvakinja Tina Pikelj

Naše članice so se tudi v letu 2016 pomerile v ligi posamezno. Tekmovanja so potekala sočasno s tekmovanji v ligi posameznikov v

istih krajih (Pesnica, Laško, Ptuj in Murska Sobota), vendar na ločenih tekmovalnih trasah.

Na prvenstvu se je za naslov državne prvakinja potegovala sedem tekmovalk in lahko smo le občudovali njihovo znanje, prežeto s polno mero volje in zavzetosti za doseg najboljšega rezultata. Liga članice je po uspešnosti zelo izenačena, saj v njej tekmujejo tekmovalke, ki so v večji meri že okusile slast zmage na DP LRP, nekatere med njimi pa so osvojile že naslov državne prvakinja. Med njimi je tudi izjemno uspešna tekmovalka Tina Pikelj, ki nas je lani razveselila z doseženim prvim mestom na mednarodnem tekmovalstvu za pokal Donava-Jadran. Temu dosežku je

Piklja. Le-ta je uspešno izšolal veliko mladcev v izvrstne tekmovalce – reprezentante Slovenije, zato bomo o Urški še slišali spodbudne novice.

Šesto mesto je tokrat pripadlo priznani slovenski reprezentantki in nekdanji večkratni državni prvakinja Janji Hernet (21 NT) iz RD Pesnica, ki tokrat z osebnim trenerjem in prijateljem Markom nista imela tekmovalne sreče. Sreča je tokrat zapustila tudi Klementino Križanec (29 NT) iz RD Slovenska Bistrica, ki je bila sedma.

Prvovršenim tekmovalkam čestitamo za uspešne nastope, preostalih pa želimo čim več športne sreče v prihajajoči sezoni.

Žiga Irman (15 NT), Andrej Ložič (33 NT), Tom Čopar (37 NT) in Robi Jedlovčnik (60 NT). Ob tem naj pripomnimo, da sta se Andrej in Robi menjala v ekipi prvakov B-lige, pomemben člen zmagovalne ekipe pa so bili tokrat Tilen, Jože in Žiga.

As iz rokava drugovršene ekipe RD Ormož (200 NT) je bil tokrat najuspešnejši posameznik lige z najmanjšim številom prejetih NT (8), Dejan Bujan. Njegovemu prispevku za vrnite ekipe v A-ligo so se uspešno pridružili Marko Jančar (16 NT), Tomaž Bolčević (17 NT) in Branko Korez (23 NT), Dejan Rižnar (61 NT) in Milan Puntigam (67 NT) pa sta se menjavala v vlogi petega tekmovalca ekipe. Na tretjo stopničko zmagovalnega odra je po za-

Ekipni prvaki B-lige, ekipa RD Mozirje. (Foto: Jože Šmejc)

Državni ekipni prvaki lige starejši člani/veterani (z leve): drugovrščena ekipa RD Brestanica - Kriško, drugo mesto, prvovrščena ekipa RD Ptuj in tretjevrščena ekipa RD Pesnica. (Foto: Jože Šmejc)

Najuspešnejši posamezniki v B-ligi so bili (z leve) Tilen Kojc, drugo mesto, prvovrščeni Dejan Bujan in Martin Smole, tretje mesto. (Foto: Jože Šmejc)

V ligi posameznikov so bili najuspešnejši (z leve) Boštjan Rojc, drugo mesto, prvak Mitja Kmetec in Primož Adanič, tretje mesto. (Foto: Jože Šmejc)

dodala še svoj, že peti naslov državne prvakinja v LRP.

Tina Pikelj (RD Radeče) je tokrat prejela skupno 12 NT in bila za pet točk uspešnejša od izvrstne tekmovalke, državne prvakinja 2015, Katharine Sluga (17 NT) iz RD Pesnica, ki je osvojila tretje mesto. Za izjemno presenečenje je poskrbela mlada Ljubljanka Sara Hauptman (RD Straža Sava), ki je osvojila tretje mesto in za 0,5 točke premagala izkušeno tekmovalko, reprezentantko Lidijo Hernet (18,5 NT) iz RD Pesnica. Zelo blizu tretji stopnički je bila Urška Žonta (19,5 NT) iz RD Radeče, ki je tokrat v močni ženski konkurenci osvojila solidno peto mesto. Urška je zelo prizadevna mlada tekmovalka, ki prihaja iz šole izjemnega ribiškega mentorja Jerneja

B-liga – ekipno: RD Mozirje in Ormož nazaj v A-ligo

Tudi v letu 2016 je potekalo zanimivo in vse do zadnjega sodnikovega piska v Sevnici, razburljivo DP v B ligi za člane. Zbrane ekipe so si še zadnjič v sezoni prizadevale izboljšati svoj položaj na lestvici – ene za preboj v A-ligo, druge pa za obstanek v B-ligi in se tako izogniti izpadu v področna tekmovalja, ki jih organizirajo Zveze ribiških družin.

Za najvišjo uvrstitev se je potegovalo kar pet ekip: Mozirje, Ormož, Brežice, Šempeter in Ruše. Zmagovalni pokal B-lige je osvojila ekipa RD Mozirje, ki je skupaj prejela 194 NT. Ekipa je tekmovala v sestavi Tilen Kojc (12 NT), Jože Skorenšek (14 NT),

slugi tekmovalcev Martina Smoleta (13 NT), Sebastjana Zupančiča (25 NT), Jožeta Reberšaka (31 NT) in preostalih tekmovalcev stopila ekipa RD Brežice 2 (215 NT). Na 4. mesto se je uvrstila ekipa RD Šempeter (231,5 NT), 5. mesto je pripadlo RD Ruše (234 NT), 6. RD Slovenska Bistrica (248 NT), 7. RD Zagorje (274 NT), 8. RD Velenje (277 NT), 9. RD Maribor (294,5 NT), 10. RD Pesnica 2 (301 NT), 11. RD Barje (314 NT) in 12. RD Laško (337 NT).

Ekipe Barja in Laškega si bosta morala za ponovno sodelovanje v B – ligi, mesto nastopa izboriti na kvalifikacijskem tekmovalstvu. Prvo uvrščeni ekipe Mozirja in Ormoža, se tako po letu dni družno vračata v najvišjo državno ligo, mi pa jim za ta dosežek čestitamo z željo uspešnih nastopov v prihodnji tekmovalni sezoni.

B-liga posamezno: zmaga Dejana Bujana

Tokrat je v B-ligi izjemne rezultate narezal Dejan Bujan (8 NT) iz RD Ormož in prepričljivo osvojil naslov državnega prvaka B-lige med 69 sodelujočimi tekmovalci, med katerimi je bilo nekaj takih, ki so v tem tekmovalstvu sodelovali le občasno. Prvaku Dejanu je na prvih dveh tednih v Velenju (sobota, nedelja) z rezultatom spodrsnilo, a se na srečo dve najslabši uvrstitvi od osmih ligaških tekmovalcev izbršeta ob končnem seštevku

točk. Dejanu je tako ostalo šest finalnih tekem, na katerih je blestel, saj je dvakrat dosegel drugo mesto in kar štirikrat prvo v sektorskem seštevku točk. Drugouvrščeni tekmovalci Tilen Kojc (12 NT), zadnja leta najuspešnejši tekmovalci RD Mozirje, je za prvaka ostal le štiri NT, tretjevrščeni Martin Smole (13 NT) iz RD Brežice 2 pa je zopet potrdil svoje tekmovalno znanje in si nesporno zaslužil stopnično zmogovalnega odra. Jože Skorenšek (14 NT) je zasedel četrto mesto – le točka je ločila nekdanjega reprezentanta v kategorijah mlajših tekmovalcev od tretje stopničke. Žiga Irman (15 NT) je zasedel peto mesto. Oba sta zelo uspešna tekmovalca ekipe RD

in v njej uživamo, drugič pa nam nalaga težavno delo z ljudmi, ki težko ločijo, kaj je prav in kaj narobe ...

V kategoriji starejši člani/veterani so izjemni tekmovalci RD Ptuj v sestavi Branko Verdenik, Dušan Horvat, Marjan Vrečar in Stanko Žitnik ponovno osvojili naslov državnih prvakov. Pripravljen je bil tudi Zvonko Petek, ki pa tokrat ni tekmoval. Državni prvaki so prejeli 107 NT, drugouvrščena ekipa RD Brestanica Krško je prejela 119 NT, tretje mesto na zmogovalnem odru je še ujela ekipa RD Pesnica s 127 NT. Le za dve NT je tokrat ušlo iz rok tretje mesto ekipi RD Brežice (129 NT), ki je osvojila četrto mesto, peto je

sevniški športni ribič, Viki Košar, že vrsto let član ekipe VDE Kostanjevica na Krki, je tokrat s 13 NT v finalnem obračunu osvojil tretje mesto. Na četrtem in petem sta se z enakim številom NT (14), a različnima težama ujetih rib razvrstila Branko Verdenik (67.086 g) in Dušan Horvat (25.666 g) iz RD Ptuj. Šesti je bil tokrat Srečko Lemut (14,5 NT) iz ekipe RD Brestanica - Krško, sedmi Marjan Vrečar (15 NT in T 34.395 g) iz ekipe RD Ptuj, osmi Egidij Knez (15 NT in T 30.295 g) iz ekipe RD Radeče - Timar, deveti Jože Sehur (15 NT in T 20.827 g) iz ekipe RD Kostanjevica na Krki, deseti Zdravko Bregar (16 NT in T 24.767 g) iz ekipe RD Brestanica Krško itn.

Z leve: komisar lige Bojan Javornik in najboljši v kategoriji starejši člani/veterani: Viki Košar, tretje mesto, prvak Darko Juvančič in Petar Dimitrovski, drugo mesto. (Foto: Jože Šmejč)

Najuspešnejši posamezniki nad 60 let so veterani (z leve): drugo mesto Marjan Vrečar, prvak Branko Verdenik in tretji Egidij Knez. (Foto: Jože Šmejč)

Znano je, da Boštjan Sluga, RD Sevnica, že vrsto let najhitreje in natančno izračuna končne rezultate zaključnih DP v LRP! (Foto: Jože Šmejč)

Mozirje. Zelo blizu tretjega mesta je bil tudi najuspešnejši član RD Velenje Darko Šarman (16 NT in T 46.978 g), ki je bil tokrat šesti, Marko Jančar (16 NT in T 44.785 g) sedmi, Tomaž Bolčevič (17 NT) osmi (oba sta tekmovalca RD Ormož), Mitja Grivec (18 NT) deveti, Milan Zvonar (19 NT) deseti (oba RD Šempeter) itn.

Tekmovanje je uspešno potekalo v organizaciji RD Velenje, Murska Sobota (Krašči), Radeče in Sevnica.

Liga starejši člani/veterani – ekipno: Ptujčani obranili naslov

Zadnje tekmovalce v tej kategoriji je potekalo na novi, skrbno urejeni tekmovalni trasi na bregu Save v neposredni bližini Krškega.

DP starejših članov/veteranov je potekalo v napetem pričakovanju, ali bo aktualnim prvacom iz Ptuja uspelo ohraniti naslov najuspešnejše ekipe v državi, kot je to v letih 2013 in 2014 uspelo ekipi VDE Kostanjevica na Krki. No, tudi Ptujčanom je uspelo še drugič zapored osvojiti naslov prvakov v tej najštevilnejši državni ligi, v kateri je sodelovalo šestnajst ekip z razveseljivim skupnim številom 78 dolgoletnih športnih ribičev. Le-ti s svojo predanostjo športnemu ribolovu na medsebojnih družbenih tkejo trdne vezi, ki vse do danes niso popustile pod raznimi bremenimi včasih nepremišljenih odločitev vplivnih moč v naši družbi, ki nam na tak ali drugačen način otežujejo življenje in delo v društvih. Je že tako, da nas ribičija enkrat pomirja

Ribe so tudi daleč, potrebna je frača; Viki Košar v »akciji« na novi tekmovalni trasi RD Brestanica - Krško. (Foto: Jože Šmejč)

pripadlo RD Kostanjevica VDE (146 NT), šesto RD Radeče - Timar (155 NT), sedmo RD Maribor 2 (166 NT), osmo RD Novo mesto (169 NT), deveto RD Koper (186 NT), deseto ekipi RD Celje (187 NT) itn.

Liga starejši člani/veterani – posamezno: najuspešnejša Darko Juvančič in Branko Verdenik

Med starejšimi člani (nad 50 let) je potekal ogorčen boj, v katerem je bilo vključenih deset tekmovalcev. Na koncu jih je z razliko štirih točk zanesljivo premagal novi državni prvak Darko Juvančič (7 NT) iz RD Novo mesto, ki je na petih tekmovalnih kar trikrat zmagal. Drugo mesto je osvojil Petar Dimitrovski (11 NT) iz RD Brežice. Že nekaj desetletij najuspešnejši

Veterani – »pravi« veterani – smo po določilih Mednarodne zveze za športni ribolov na sladkih vodah (FIPSeD) tekmovalci nad 60 let in imamo v tej kategoriji pravico nastopati v državni reprezentanci na vsakoletnem SP. V tem pomembnem delu DSP LRP, ki določa reprezentanco veteranov Slovenije, je v močni konkurenci najbolj izkušenih tekmovalcev prvo mesto in s tem naslov državnega prvaka – veterana osvojil Branko Verdenik (14 NT in T 67.086 g) iz RD Ptuj. Drugo mesto je osvojil njegov klubski kolega Marjan Vrečar (15 NT in T 34.395 g), tretjo stopničko si je priboril Egidij Knez (15 NT in T 30.295 g) iz RD Radeče - Timar, četrto

Zdravko Bregar (16 NT) RD Brestanica - Krško, peto Peter Sande (17 NT) RD Pesnica, šesto Ivan Pešec (18 NT) RD Brežice, sedmo Andrej Ceglec (19 NT) RD Laško, osmo Željko Mavrič (20 NT in T 30.288 g) RD Radgona, deveto Stanko Žitnik (20 NT in T 24.833 g) RD Ptuj, deseto Franc Štefanič (21 NT) RD Brestanica - Krško itn.

V ligi veteranov je tokrat nastopilo 39 najstarejših tekmovalcev. Prizadevi organizatorji tekmovalnj DP LRP si za opravljeno požrtvovalno delo zaslužijo iskreno zahvalo vseh udeležencev tekmovalnj!

Uspešnim tekmovalkam in tekmovalcem čestitamo, preostalim pa želimo veliko uspeha v naslednji tekmovalni sezoni.

Jože Šmejč

Zmaga ekipe DU Radenci

Pod okriljem glavnega organizatorja Zveze društev upokojencev Slovenije (ZDUS) in v sodelovanju njegovih pokrajinskih zvez (PZDU) je na 25., jubilejnem, državnem prvenstvu (DP) v lovu rib s plovcem (LRP) za člane sodelovalo deset pokrajinskih zvez s svojimi prvouvrščenimi ekipami, ki so si na predhodnih pokrajinskih tekmovanjih izborile pravico nastopa na DP ZDUS. Omenjenemu številu nastopajočih ekip se je po predhodnem dogovoru pridružila še ekipa ptujskih gostiteljev.

Na skrbno urejenih ribnikih RD Ptuj, poseljenih s krapji, babuškami, amurji ..., je v sodelujočih ekipah nastopilo 44 tekmovalcev, ki so se v družbi trenerjev in vodij ekip borili za čim višjo uvrstitev, in sicer posamično in ekipno ter obenem tudi pokrajinsko uvrstitev.

Že na jutranjem zboru najstarejših športnih ribičev je v Domu ptujskih ribičev vladalo prijetno ribiško vzdušje, za kar so v največji meri zaslužni prizadevni gostitelji PZDU Srednje Podravje na čelu z njihovim športnim referentom Zlatkom Rajhom ter predsednikom DU Ptuj Valterjem Pliberškom. Oba sta s svojimi sodelavci med drugim poskrbela za vse tekmovalce in njihove spremljevalce z okusnim zajtrkom, ki so ga sestavljale ptujsko-pomurske specialitete, med katerimi ni manjkala znamenita gibanica.

Po zajtrku je sledilo potrjevanje nastopajočih ekip in tekmovalcev ter žrebanje startnih mest v sektorjih A, B, C in D, ki ga je pod budnim očesom Stanislava Tomšiča, delegata tekmovanja DP in uradnega predstavnika ZDUS, opravila delovna ekipa v sestavi Zvonko Petek in Borut Longhino.

Po razporeditvi tekmovalcev na izžrebana mesta in sodnikovem zvočnem signalu se je začelo zares. Ribe so med celotnim tekmovanjem priemale zelo previdno in temu primeren je bil tudi končni ulov. Po končanem tekmovanju je sledilo tehtanje rib. Najuspešnejše ekipe in najuspešnejši posamezniki so za svoj nastop prejeli skrbno pripravljene nagrade v obliki medalj in pokalov.

Tokrat je naslov ekipnih državnih prvakov osvojila nepremagljiva ekipa DU Radenci v sestavi Stanko Novak, 1 negativna točka (NT) in teža (T) 19.180 g ujetih rib, Željko Mavrič (2 NT in T 11.690 g), Adolf Lamut (3NT in T 10.800 g) in Branko Karas (4 NT in T 5.790 g). Ekipa je tako skupno prejela le 10 NT. Na drugo mesto se je uvrstila ekipa gostiteljev DU Ptuj s prejetimi 15 NT, na tretjo stopničko se je uspelo

Vodja tekmovanja Leopold Perger (levo) s prvouvrščeno ekipo DU Radenci (Stanko Novak, Željko Mavrič, Adolf Lamut in Branko Karas) v družbi organizatorjev PZDU

Najuspešnejši posamezniki: drugouvrščenec Stanko Novak (drugi z leve), državni prvak Marjan Satler in tretjevrščenec Stanko Žitnik

povzpeti ekipi DU Budina - Brstje (16 NT). Četrto mesto je pripadlo DU Novo mesto (21 NT); peto DU Muta (24 NT in T 33.180 g); šesto DU Razvanje (24 NT in T 22.780 g); sedmo DU Celje (25 NT in T 33.120 g); osmo DU Velenje (25 NT in T 31.650 g); deveto DU Rakitna (28 NT); deseto DU Dol pri Hrastniku (30 NT) in enajsto DU Renče (44 NT).

Na omenjenem ekipnem DP so bili z medaljami in pokali nagrajeni tudi prvi trije najuspešnejši posamezniki. Na zmagovalno stopničko se je povzpел Marjan Satler, DU Budina - Brstje (1 NT in T 20.430 g), na drugo mesto se je uvrstil Stanko Novak, DU Radenci (1NT in T 19.180 g) in na tretje Stanko Žitnik, DU Budina - Brstje (2 NT in T 18.990 g).

Po okusnem opoldanskem obroku se je ob dobri kapljici na Ptujju končalo še eno prijateljsko druženje ribičev, ki smo si ob slovesu zaželeli za jesen življenja najpomembnejšega zdravja in ponovnega snidenja tudi v prihodnjem letu.

Jože Šmejc

BISTRICA DOMŽALE

Organizirali smo tečaj vezanja umetnih muh

Ribiška družina Bistrica Domžale je na pobudo Mladinske sekcije 29. oktobra 2016 organizirala tečaj vezanja umetnih muh za mlade ribiče, ki ga je vodil Martin Šircelj, eden najbolj znanih vezalcev muh v Sloveniji in stalni spremljevalec mladih ribičev pri tej dejavnosti.

V prvem delu tečaja smo spoznali nekaj zanimivosti o muhah in ličinkah ter spomladanskih in poletnih muhah. Martin je vsakemu od petih udeležencev pripravil svoj primež in osnovno orodje za vezavo, vozlač, škarjice, tečajko ter nekaj trnkov in vezalnega materiala. Sprva so bili Blaž, Enej, Tilen, Žan in Jan presenečeni, koliko peres, mik, dlak in drugega materiala je potrebno za izdelavo umetne muhe. Že po prvih dveh primerkih, ki so ju izdelali skupaj z mentorjem, so ugotovili, da za ribolov v različnih plasteh vodnega toka potrebujemo različne vrste muh. Martin je prikazal vezavo potezank in suhih muh, čemur so sledili tudi mladi udeleženci. Na samem tečaju je vsak izdelal dvanajst umetnih muh, na koncu pa še muho ali dve po svojem izboru.

Enej Grojzdek, ki prihaja iz domžalskega pododbora, je mladi član že drugo leto zapored. Za tečaj se je odločil, ker bi rad začel muhariti, saj meni, da je to zelo zanimiv način ribolova. Za vezavo muh se je navdušil, ko je hodil v šolo in za vodo srečeval ribiče, ki so lovili z drugačno ribiško palico, kot jo je imel sam. »Ribiške palice za muharjenje še nimam, imam pa že nekaj muh,« je povedal enajstletnik.

Jan Bregar iz pododbora Moravče je prav tako član že drugo leto in je dejal: »Najraje ribarim s plovcem, zanima pa me tudi drugačen način ribolova.« Ribiške opreme za vezavo muh in muharjenje še nima, dodal pa je, da bi znal po tem tečaju tudi sam zvezati svojo muho, za kar potrebuje le vezalni material.

Mladi udeleženci so bili na koncu nekajurnega tečaja navdušeni nad izdelki in izrazili so željo, da bi s podobnim dogodkom nadaljevali tudi spomladi.

V RD Bistrica Domžale namera-

Mladi udeleženci tečaja z mentorjem Martinom Širceljem

Enej rad spremlja dogajanje za tekočo vodo, kar ga je tudi navdušilo za udeležbo na tečaju.

Jan Bregar zna sam izdelati umetno muho.

vamo s podobnimi tečaji nadaljevati tudi v prihodnje s ciljem, da bi ob tekočih vodah srečali več ribičev, ki bodo uživali v tem gospodskem ribolovu in s spretno izdelanimi lastnimi umetnimi muhami ujeli tudi kapitalno potočno postrv ali

šarenko. To bo mogoče z dvema kompletoma potrebne muharske opreme, ki nam jo je za usposabljanje mladih ribičev v oktobru 2016 podarila ZRD Ljubljana, za kar se ji lepo zahvaljujemo.

Dr. Tomaž Lavrič

Kratka zgodba o dolgi ščuki

Ljubljanica je reka, ki v sebi skriva marsikaj. Pri tem ne mislim na ostanke iz pradavnine, temveč na ribe, ki jih je v njej še veliko in raznih vrst, tako da vsak ribič slej ko prej pride na svoje. Potrebna pa je vztrajnost. Še posebno skrivnostna je reka v t.i. Zmajevem revirju. V tamkajšnjem delu teče zelo počasi, ponekod pa globina znaša tudi več kot deset metrov.

Kakšne zverine se skrivajo v nedrjih Ljubljanice, se marsikomu niti približno ne sanja. Le sem in tja komu »nekaj« prime in potem zaokrožijo zgodbe. No, precej zgodb je dokumentiranih na fotografijah (RD Barje), nekaj pa je tudi takih, ki se širijo zgolj skozi ustno izročilo, saj so velikanke utrgale močan ribičev laks ali pa pobegnile v globino kar skupaj s ribiško palico. Vse take in drugačne zgodbe so za naše občutljive ribiške duše še kako pomembne, saj so nekakšno mazilo za morda kdaj pa kdaj zarjavelo ribiško zavzetost in optimizem.

Naslednja zgodba spada med tiste dobro dokumentirane, tako filmsko kot fotografsko, v nadaljevanju pa bo še v pisni obliki. Dandanes pri vsem obilju tovrstne tehnike, ki je na voljo že po smešno nizkih cenah, za nedokumentiranje res ni nobenega opravičila več.

Na celotnem toku Ljubljanice in morda še posebno v omenjenem delu je zelo priljubljeno vijačenje na ščuko, smuča in sulca. Na tistem delu zelo rad lovi moj ribiški znanec Marko Dakič. Ko mi je pred dnevi telefon zvočno napovedal mms-sporočilo in sem ugotovil, od koga prihaja, sem bil skoraj stoo odstotno prepričan, da bom videl fotografije kakšne lepe ribe, bodisi sulca ali pa ščuke. Bila je ščuka, zraven pa je bil še naslov povezave, kjer si na kanalu youtube lahko ogledam krajši filmček z naslovom Pike on streamer / river Ljubljanica / RD Barje (ščuka na potezanko / reka Ljubljanica / RD Barje). Takoj sva se dogovorila za sestanek naslednji dan v lokalnem bifeju, da bi mi povedal kaj več o dogodku. »Kadar ščuka prime na vabo, ki si jo sam izdelal, je to še prav posebno zadovoljstvo,« mi je zaupal, medtem ko sva srebal kavico.

Takih ščuk je v Ljubljanici precej, le na ribičevo vabo primejo bolj poredko. Včasih pa se le zmotijo, še posebno, če je vaba prava. Ščuka na fotografiji je imela veliko srečo, saj jo je ribič, kot to počne skoraj z vsemi ujetimi ribami, spustil nazaj v vodo. Pa naj še malo zraste. Bravo!

Marko lovi bolj ali manj na potezanko iz zajčje dlake, ki si jih izdelal sam. Kasneje mi jih je nekaj iz velike zbirke tudi pokazal in moram reči, da mu jih zlepa ne bo zmanjkalo, so pa tudi izredno lepe in dobro narejene. Z ribolovom sta s sinom Kristijanom začela v soboto, 17. decembra, po 9. uri pri Trnovskem pristanu, ob izlivu mestne Gradaščice v Ljubljanico. Na tistem mestu se vedno zadržita daljši čas, saj je Marko tam ujel že veliko lepih rib, nekaj pa mu jih je tudi ušlo. Že na prvi met je imel Kristijan sledenje in prijem približno 75 cm dolge ščuke, a se žal ni dobro zapela. Potem sta nadaljevala proti Grubarjevemu kanalu, kjer pa je bilo za dober ribolov preveč ljudi, zato sta se vrnila na levi breg Ljubljanice in nadaljevala gorvodno proti čolnarni. Precejšna težava za ribolov, predvsem vijačenje, so turistične ladjice, ki po Markovem mnenju v veliki meri negativno vplivajo na

razpoloženje ščuk za lov. V tem letnem času je ladijskega prometa k sreči precej manj in je lažje loviti.

Ves čas sta intenzivno ponujala svoje vabe ščukam, vendar razen nekaj sledenj manjših ščuk ni bilo nič. Nad čolnarno je teren še posebno zanimiv, zato sta se tam zadržala dlje. Marko je svojo kosmato potezanko iz zajčje dlake, dolgo 20 cm in zvezano na trnku enojčku #6/0 (tak trnek po njegovem mnenju naredi ribi še najmanj škode, obenem pa čisto dobro lovi), kolikor mogoče počasi vodil skozi vodo na precejšnji globini. Na tistem območju je imel nekaj sledenj, tudi ene zelo velike ščuke. Potem pa se je vaba v globini nenadoma ustavila. Vzroka za to ni treba posebej navajati. No, lahko bi z njo zapel za kakšen stoletni lesen štrcelj kot ostanek nekdanjega kola ali kaj podobnega. To se dogaja in ni nič nenavadnega. Treba pa je zategniti, saj nikoli ne več. ▶

Lepa, 105 cm dolga zobata lepota iz globin Ljubljanice je uprizorila kar nekaj lepih pobegov, kar je povzročilo veliko veselja na bregu. Prijem na potezanko je bil tako silovit, da ga je težko opisati.

Nekaj potezank, ki jih Marko izdeluje sam. Ščuke, tudi »ta velike«, jih kar cenijo. Na fotografiji je samo delček precej velike zbirke, ki jo Marko nenehno dopolnjuje, tako da mu jih za vodo zlepa ne bo zmanjkalo.

Škoda bi bilo zamuditi kakšno lepo ščuko. Tokrat ni bil količek, pač pa zobje velike ščuke, ki je silovito napadla vabo. Za kaj jo je zamenjala, je težko reči, verjetno pa za nekaj okusnega. Gotovo je bila zelo presenečena, saj od sočnega zalogaja, kot ga je navajena, tokrat ni bilo nič. Gibka vijačnica RST v Markovih izkušenih rokah ni dovoljevala nobenih kompromisov in po nekaj poskusih pobega, s katerimi je povzročila precej navdušenja na bregu, se je 105 cm dolga vladarica globine vdala. Tokrat je imela srečo v nesreči. Marko, kot sem že omenil, večino ujetih rib izpusti nazaj v vodo. Tudi tokrat je bilo tako, ščuka pa je dobila priložnost, da še malo zraste. Potem seveda, ko si bo zacelila zobe in bo zbledel spomin na neprijetnosti. Mislim, da bo hitro izpuhtel, vsekakor pa s pojavom lakote in ko bo mimo priplavala riba – plen. Pri tem ji želimo veliko sreče in naj zraste vsaj še 30 cm.

Marko je bil izredno zadovoljen, nje-gove potezanke pa so se znova izkazale kot zelo lovne. Izdelavi se posveča s posebno skrbnostjo in vedno si prizadeva, da so vsakič boljše in drugačne. Meni, da sta ravno vaba in način vodenja tisto najpomembnejše, kar lahko spremeni slab ribolov v odličnega. Zato je treba vedno »gruntati«, kako potezanko izboljšati in jo narediti še bolj lovno. »To, da najdeš ribo oziroma dobro ribolovno mesto, je manjši problem. Veliko pozornosti pa je potrebno posvetiti samemu pristopu k vodi. Ribe so izredno pozorne na vse, kar se okoli njih dogaja in hitro zaznajo spremembe, ki jih lahko odvrnejo od prijema. Veliko pridobimo z urami, prebitimi na ribolovu. Na ta način najdemo dobra ribolovna mesta, pa tudi večje ribe, ki so kdaj bodisi samo sledile vabi in se na ta način izdale ali pa bile zapete in potem izpuščene nazaj v vodo.« je dejal Marko, ki na Ljubljani večkrat lovi skupaj s petnajstletnim sinom Kristijanom, ki je navdušen nad ribolovom. Največ lovita na reki Rinži (Marko je član RD Kočevje), ki je poleg Kočevskega jezera prav tako zelo bogata s ščukami, saj jih kočevski ribiči redno vlagajo. Ribiča se veselita vsake ujete ribe, ne glede na njeno velikost, saj je pomembno tudi, kje in na kakšen način sta jo ujela. Ribolov se za Marka začne že doma, kjer se odloči za potezanke in pripravi taktiko lova na izbrani vodi, o ribolovu pa razmišlja že precej prej, preden odide za vodo.

Ribiča sta z ribolovom nadaljevala in proti večeru je imel srečo tudi Kristijan, saj je ujel 65 cm dolgo ščuko.

O ribah in ribolovu se ribiči lahko med seboj pogovarjamo dolge ure brez posebne zadrege in dolgočasja. Tudi midva z Markom bi lahko tam sedela še dolgo, a je moral po opravih. Sam sem razmišljal o svojih zloženih vijačnicah, ki že skoraj leto čakajo, da jih zapeljem na ribolov. Pravzaprav so povsem pripravljene – ena ima celo navezано kosmato potezanko iz zajčje dlake. Ščuke ne pridejo domov. Vsaj ne same ...

*Lenart Levičar Bahtijari
lenart.bahtijari@t-2.net*

Božični poklon kralju voda

Na znameniti sulčarski revir med izlivom Ljubljanice v Savo in Litijo, s katerim upravlja Zavod za ribištvo, se vsekakor spleča priti in poskusiti ribiško srečo. Pa ne zgolj zaradi lova sulca, temveč tudi drugih rib. Že res, da jih ni več toliko kot pred leti, ampak tako je žal stanje bolj ali manj na vseh naših rekah. Nekaj je k temu prispeval kormoran, precej pa tudi mi sami.

Sava je zadnja leta tudi po zaslugi delovanja čistilne naprave v Ljubljani precej bolj čista. Marsikje spominja na Savo v zgornjem delu, ponekod celo na Bohinjko. Še posebno sredi decembra, ko že dlje ni bilo nobenih padavin in so prevladovala dokaj nizke temperature. Vodostaj je bil nizek, voda pa izjemno bistra. Prava paša za oči, predvsem ribiške. Ob takšnih priložnostih si je mogoče ogledati predele, ki so pri običajnem vodostaju manj vidni. Takrat si lahko ustvarimo natančno podobo terena, ki nam bo prišla prav tedaj, ko bo voda višja in motna, podrobnosti na rečnem dnu pa dobro skrite. Lahko si pomagamo s fotoaparatom in si naredimo dober fotopodatkovnik.

Dandanes je to izjemno lahko, saj je vse mogoče narediti že z boljšim mobilnikom in ne potrebujemo dodatnega fotoaparata.

Sam sem na omenjenem revirju, če se omejim zgolj na sulca, pred leti z mojim takratnim soribičem Milanom lovil kar nekajkrat. Žal se ne morem s čim posebej pohvaliti, saj nisva ujela nobenega omembe vrednega sulca, sva pa zato ujela precej drugih rib. Večinoma so bile izjemno lepe potočne postrvi, vmes pa se je znašla še kakšna ščuka in celo mrena.

Sulčelov

Čeprav me je na decembrsko (17. 12. 2016) srečanje vleklo in sem na-

Sulčar v Savi pri Kresinacih. Lep predel pod drčo je dom marsikaterega sulca. Ko bi le bil kateri od njih pri volji za prijem!

Branko Vrečar je član RD Šempeter in Mozirje. Največ sulca in postrvi in je pri tem kar uspešen. Na skupni sulčlov prihaja redno, z organizacijo pa je zelo zadovoljen. Letos lovi sulca sedmič in jih je ujel že petnajst. Za naslednjo sezono si želi, da bi bila vsaj tako dobra kot letošnja. V trenutku nastanka te fotografije sulca še ni bilo, ujel pa je lepo, kar 65 cm dolgo mreno.

meraval biti prisoten že od samega začetka, torej ob 5. uri zjutraj, sem na zbornu mesto v bar Ivi v Senožetih prispel ob 6. uri. Pred menoj je prišlo sedem ribičev, preostali pa so kapljali vse do pol osme. Lovilo je 25 ribičev, kar je nekakšno povprečje zadnjih let. Sam tokrat nisem lovil, ker delo in ribolov pač ne gresta skupaj, vsaj sočasno ne. Megleno jutro sem zato

Boštjan Jurič iz Dola pri Ljubljani je bil včasih krapar, zdaj pa zaradi pomanjkanja časa raje vijači. Redno lovi sulce in ščuke. Pred dvema letoma je imel svojo sezono, ko je v Savi ujel 1,25 m dolgega sulca. Letošnja sezona je zaenkrat bolj slaba in še ni imel posebne sreče. V naslednji sezoni si želi predvsem ujeti ščuko, večjo kot meter. Ima dve dolgi 97 cm, ki ju je ujel v Gradiškem in na Blejskem jezeru. Je član RD Bistrica Domžale in RD Kočevje, skupnega sulčelova pa se udeležuje redno oziroma, kolikor mu dopušča čas.

raje prebil kar ob kavici in dobri družbi, okoli osme pa sem se odpravil pogledat za vodo.

Najprej sem se ustavil pri mostu čez Savo v Kresnicah. Na tistem mestu je ob podobnih dogodkih vedno nekaj sulčarjev, ki pod drčo ponujajo svoje vabe sulcem. Tudi tokrat ni

Aleš Bratun (na levi) in Rufad Avdič - Rule. Aleš, doma v Dolu pri Ljubljani, tokrat še ni imel sreče, na lanskem skupnem lovu pa je ujel podmerskega sulca. Najraje sicer lovi krape na ribnikih v Šinkovem Turnu in Mengšu, vsako leto pa se odpravi še na Cerkljsko jezero na ščuke. Nekoč je bil član RD Litija, zdaj pa je, kot sam pravi, »svobodni umetnik«. Z Rufadom sicer lovita veliko skupaj. Rule je doma v Višnji gori ter najraje lovi krape in ščuke. Lani je le malo manjkalo, da bi vpisal lepoga sulca. Z organizacijo skupnega sulčelova sta oba ribiča zelo zadovoljna in se ga, če je le čas, redno udeležita.

bilo nič drugače. Pri škarpi na desnem bregu je nekaj ribičev metalo vabe v pene pod drčo, kjer – to bi si upal staviti –, prebiva kakšen večji predstavnik rodu *hucho*, ki spada med najbolj zaželene ribiške trofeje sploh. Podobno je najbrž razmišljal osamljeni sulčar, ki je delno zakrit ▶

Zadnja leta se je precej izboljšala kakovost vode Save.

Sulčar na Savi pred Litijo. Globoki tolmoni in hitri prelivi skrivajo kapitalce. Ribiči to vedo, zato na takih mestih vztrajno ponujajo vabo tudi dlje časa. Kdo ve, morda se starosta le naveliča počivati v skrivališču in le od daleč opazovati izziv na laksu.

Roberto, Marco in Vittorio so prišli iz Italije. K nam pridejo loviti sulca tudi večkrat na leto. Všeč sta jim predvsem lepa narava in bogata voda. Tokratni ribolov jim je prinesel dva, žal podmerska sulca.

v megli poskušal pretentati hitrega plenilca. Ribiče sem opazoval z mostu in ves čas upal, da bo ravno tedaj komu prijel sulec in bom lahko naredil privlačno fotografijo. Obenem sem pregledoval vodo za mostom in pred njim. Bistra in nizka voda mi je odkrila skoraj vse svoje skrivnosti. Rib je bilo le nekaj, v globljem delu je bilo nekaj mren, druge so se verjetno umaknile v globlje predele, kjer se počutijo varnejše. Nad mostom sem v vejah, prepletenih okoli stebra mostu, zagledal zagozdno lepo ribo. Menim, da je bila platnica. Ali je poginila po naravni poti ali pa je imel kljun vmes kormoran? Morda posledica trnka?

Sulčarji so nekaj časa vztrajali, potem pa so se odpravili naprej. Med njimi je bila trojica ribičev iz sosednje Italije, točneje iz mesta Brescia (med Milanom in Bologno), ki redno prihajajo k nam na Savo loviti sulca tudi po večkrat na leto. Reka in narava sta jim zelo všeč, pa tudi nekaj rib so že ujeli. Kasneje sem izvedel, da so tudi ob tej priložnosti okusili Petrov blagor. Na žalost le v obliki dveh podmerskih sulcev, a nekaj akcije je ne glede na to vendarle bilo.

Ko sem opravil nekaj razgovorov z ribiči, sem se odpeljal do separacije peska v Hotiču. Tam sem želel preveriti nekaj stvari, ki mi bodo koristile pri ribolovu v naslednjih dneh. Na tamkajšnjem predelu sta bila dva sulčarja, teren pa naravnost »infarkten«; tako dober. Je pa res, da na tistem območju redno odvzemajo prod za potrebe separacije, tako da ne vem, kako je z ribami. Sulčarja sta mi med drugim zaupala, da se jima je v lanski sezoni sulčelova prav tam

Sulčarji (od leve): Matej Kosem iz Beričevega, Darko Ržen z Bleda (član RD Bled) in Jure Valjevec iz Dola pri Ljubljani so se, preden so se odpravili nazaj na Savo, takole sprostiti po dobrem kosilu. Na skupni lov pridejo dvakrat na leto in vedno lovijo skupaj. Matej je ujel šarenko, dolgo 60 cm, Jure pa enega sulčka. Darko je lovil kar z muharico, s čimer ima že precej izkušenj, saj sulca na tak način lovi tudi v Savi Bohinjki. Na Blejskem jezeru se je z muharico preizkusil tudi v lovu krapov. Rezultat: 22,5 kg težak krap. Čestitam!

Roman Bergant je 80 cm dolgega sulca ujel na začetku decembra skoraj na istem mestu, kot je svojega sulca dva tedna kasneje ujel Urban.

za vabo pripodil zajeten sulec. No, če je sulec tam, potem je verjetno z razlogom, ki se imenuje hrana. Ni pa nujno, saj se ponjo lahko odpravi tudi kam drugam. Vsekakor bom v bližnji prihodnosti poskusil z ribolovom in bo hitro vse jasno. Če si na enem mestu kakšno uro, se slej ko prej kakšna riba pokaže s skokom iz vode, če že ne s prijemom.

Naslednja moja postaja je bila malo pred Litijo, in sicer najprej na dolgem ravnem predelu pred železniškim mostom. Tam je nekaj izjemnih mest za beličarjenje večjih rib, kot so mre- ne, kleni in podusti, verjetno tudi krapci. V daljavi v bližini ovinka, ki ga naredi Sava skorajda pod pravim kotom, sem opazil sulčarja.

Ribiški čuvaj Matjaž Jerina nadzira celoten revir na Savi in znano mrtvico Ribče. Z ribiči nima posebnih težav, saj v glavnem upoštevajo pravila. Rib je v Savi še dovolj, sulca pa tudi. Po njegovem mnenju je dandanes ribolov zahtevnejši, kot je bil včasih, predvsem zato, ker je voda neprimerno bolj čista, kot je bila pred leti. S tem se tudi sam popolnoma strinjam.

Nekaj kasneje sem se ustavil še za železniškim mostom na delu, kjer Sava naredi velik dvojni ovinek v obliki črke S. V tistem delu je lovilo kar nekaj ribičev, ulova pa, kolikor sem uspel izvedeti, ni bilo. Ja, velik sulec je muhast in ga je treba dobiti ob pravem času in na pravem mestu.

Člani RD Bohinj (z leve) Stane Žurbi, Roman Bergant in Urban Žurbi lovijo sulca na reki Savi od izliva Ljubljanice do Litije večkrat v sezoni in tudi skupnih ribolovov, ki jih organizira bar Ivi, ne izpustijo. Polega ribolova sta jim na takih srečanjih pomembna dobra družba in srečanje s starimi znanci. Nekaj srečanj so že imeli tudi s savskimi sulci (glej fotografiji), a na pravega še čakajo. Poleg vijačenja na kralja voda najraje ponujajo umetne muhe postrvem in lipanom.

Edo Gradišek s hčerko Vesno (bar Ivi) je precej znano ribiško ime. Zadnja leta je član RD Bistrica Domžale, sicer pa je in še vedno veliko lovi prav v Savi in jo pozna skoraj kot lasten žep. Lovi zgolj sulca. S pooblastilom Zavoda za ribištvo vsako sezono organizirajo nekaj skupinskih lovov sulca. »V letu 2016 smo poleg tega tradicionalnega božičnega že organizirali lov ob pričetku sezone lova sulca, verjetno pa bomo organizirali vsaj še enega v februarju,« mi je povedal Edo. Leta 2007 so od Gostilne Pri Žerjavci v Dolskem prevzeli prodajo ribolovnih dovolilnic za reko Savo in mrtvico Ribče, od njih so prevzeli tudi vsakoletno organiziranje skupnih lovov sulca.

Sulec Urbana Žurbija je meril 82 cm. Prijel je, kot je videti na fotografiji, na vobler Savar in je bil največji, kar so jih ujeli na tem ribolovnem srečanju.

Še največ možnosti ima ribič, ki svojo vabo ponudi sulcu, ki je na lovu. Ko smo že pri vabah, naj omenim pravilo v omenjenem revirju, ki zapoveduje, da morajo biti le-te opremljene s trnki enojčki.

Medtem se je megla razpršila in nastal je lep sončen dan, ki je še izboljšal pogled v vodo. S pogledom nisem ujel nobenega sulca, sem pa zato na prelivih opazil nekaj lepih klenov in platnic. Sulci so najbrž v globljih, očem nevidnih predelih, kjer čakajo na mrak.

V Litiji sem v nekem lokalu ob Savi spil kavo, potem pa sem se odpravil nazaj na izhodišče. Ura je bila že poldne in časa za dober prigrizek ni kazalo zamuditi. Okusen pasulj z mesom mi je teknil tako, kot tudi drugim udeležencem skupnega sulčelova, ki v tej sezoni ni bil zadnji. Bar Ivi bo organiziral vsaj še enega, ki je po navadi v februarju, lahko pa se zgodi, da bo kateri že januarja.

Čas po kosilu sem izkoristil za krajši klepet z udeleženci ter zbral nekaj njihovih vtisov in ocen. Za tem

sem se odpravil ob reki od Jevnice do Dolskega, si ogledal nekaj znanih in neznanih predelov, v mraku pa se vrnil nazaj v bar Ivi. Upal sem namreč, da bo kateri od sodelujočih ribičev prišel z dobro vestjo o ujetem (in ne nujno tudi uplenjenem) sulcu prek metra. Takih je v reki Savi na tistem predelu, kjer so imeli v preteklosti svoje ribiške kotičke tudi znani politiki, kar nekaj, da ne rečem veliko. Vsako leto ujamejo kakšnega zares velikega sulca, kralja salmoidnih voda, kot mu pravijo zavzeti sulčarji. Trenutni rekord naj bi znašal 130 cm, česar pa še nisem natančno preveril. Je pa dobro dokumentiran sulec, dolžine 125 cm, ki ga je ribič ujel pred dvema letoma. Torej sami velikani.

Sam se kot bralec Ribiča spominjam vsakoletnih fotografij sulcev, ki so jih ujeli ravno v omenjenem znamenitem sulčarskem revirju. Skupni lov na sulca ima tam že dolgo tradicijo, menda staro okoli 40 let. V tem času so ribiči ujeli številne krepke sulce in številni sulčarji, ki so kdaj zabredli v reko Savo v neznošno mrzlem jutru in doživeli prijem sulca, se tja z napetim pričakovanjem vračajo znova in znova.

Tokrat so sulci, razen enega, 82 cm dolgega, in nekaj manjših, v glavnem stavkali. Če seštejem, je bil izplen glede na razmere kar dober. Veselimo se že naslednjega skupnega sulčelova.

Lenart Levičar Bahtijari
lenart.bahtijari@t-2.net

Dr. Romana Erhatič Širnik (1950–2017)

Nepričakovano in mnogo prezgodaj se je od nas za vedno poslovila dr. Romana Erhatič Širnik, muzejska svetnica v Tehniškem muzeju Slovenije (TMS), kustosinja Oddelka za

lovstvo in ribištvo v TMS v Bistri ter naša dolgoletna sodelavka.

Diplomirala je na Biotehniški fakulteti v Ljubljani, Oddelek za biologijo, in na Ekonomsko poslovni fakulteti v Mariboru, smer marketing. Zaključila je magistrski študij varstva naravne dediščine na Biotehniški fakulteti v Ljubljani in nato še doktorski študij na temo varstva ptičev v 19. in 20. stoletju na Slovenskem.

Dr. Romana Erhatič Širnik je v kontekstu naravnih in družbenih danosti ribolov in lov obravnavala zelo široko. Veljala je za eno najboljših poznavalk slovenskega ribištva in lovstva ter ribiške in lovske organizacije. Obe področji je desetletja skrbno raziskovala ter objavila številne strokovne in znanstvene razprave, poročila in članke. Z obsežnim opusom svojega dela se je uvrstila med najbolj ustvarjalne avtorje novodobne ribiške, lovske in naravovarstvene publicistike. Pri tem je treba posebej opozoriti

na knjigo *Slovensko sladkovodno ribištvo in ribiči skozi čas* in na njeno neprecenljivo vrednost, saj je v njej pregledno zbrala in uredila 130-letno zgodovino slovenskega sladkovodnega ribištva. Rezultat njenih raziskovanj je bila tudi utemeljitev začetka organiziranega sladkovodnega ribištva na Slovenskem (ustanovitev samostojnega Ribarskega društva za Kranjsko s sedežem v Ljubljani, ki je bila 1. decembra 1880).

Dr. Romana Erhatič Širnik je bila vrsto let tudi članica Časopisnega sveta glasila *Ribič* in Uredniškega odbora revije *Lovec*, članica Strokovnoznanstvenega sveta Lovske zveze Slovenije in članica Uredniškega odbora Zlatorogovega zbornika, ki ga izdaja Lovska zveza Slovenije. V glasilu *Ribič* je vrsto let sistematično objavljala strokovne prispevke iz zgodovine slovenskega sladkovodnega ribištva.

Še bolj kot njeno publicistično in znanstvenoraziskovalno področje v ribištvo in lovstvu je bilo prepoznavno njeno muzejsko delovanje v TMS v Bistri. Kot kustosinja TMS je bila dolga leta odgovorna za zbirke ribiškega in lovskega oddelka, do katerih je imela izjemno izostren strokovni in estetski odnos, pri čemer je natančno zaznavala usmeritve sodobne slovenske in svetovne muzeologije – še zlasti na tako specifičnem področju, kot sta ribištvo in lovstvo. Obe dejavnosti zaradi kritičnega odno-

sa javnosti namreč terjata občutljiv in strokoven pristop, saj sta obe del širokih naravovarstvenih prizadevanj in že desetletja presegata svojo prvinsko vlogo. Te vidike je poskušala udejanjiti ob mnogih pobudah za celovito prenovu muzejskih zbirk. Brez zadržkov je sprejemala nove pobude in predloge, jih proučevala, se posvetovala s predlagatelji in vedno znala najti kompromis.

Njeno vodilo je bila stroka. Tudi zaradi njenega dela in osebne naklonjenosti družbeno-kritični obravnavi ter predstavitvi sladkovodnega ribištva in lovstva sta bila oba oddelka Tehniškega muzeja Slovenije v Bistri dolgo najpomembnejši promocijski orodji obeh stanovskih organizacij. Nenehno je sledila pobudam in bila gonilna sila prenove obeh oddelkov in se zavzemala za najboljše strokovne rešitve. Pri tem je zagovarjala stališče, da muzej v Bistri, še vedno med najbolj obiskanimi slovenskimi muzeji, potrebuje kakovostno, strokovno, celovito in sodobno prenovu v skladu z sodobnimi normativi muzejske stroke. Skupaj z arhitekti je oblikovala sodobno podobo obeh oddelkov. Slednje je žal ostala njena nedokončana zgodba, kajti konec decembra lani je odšla v pokoj in samo po nekaj dneh zaslužene upokojitve mnogo prezgodaj umrla.

Muzealstvo je z njo izgubilo odlično strokovnjakinjo, slovensko ribištvo in lovstvo pa prvovrstno poznavalko njune zgodovine. S svojim specifičnim znanjem je znanstvene in strokovne ocene vedno snovala na arhivskem gradivu in jih z argumenti predstavljala v javnosti. Sodelovala je v velikih projektih obeleževanja obletnic obeh stanovskih organizacij (100-letnice organiziranega lovstva, 100-letnice izhajanja revije *Lovec* in 130-letnice organiziranega sladkovodnega ribištva na Slovenskem).

Skoraj preveč neopazna je ostala njena doktorska disertacija z naslovom *Varstvo ptičev v 19. in 20. stoletju na slovenskem ozemlju*. To je izvrstno delo, po katerem bodo zagotovo radi posegali prihodnji rodovi vseh, ki se s to tematiko ukvarjajo bodisi strokovno bodisi ljubiteljsko, saj doslej še ni bila obdelana. Bila je tudi avtorica in soavtorica mnogih prepoznanih razstav s področja naravoslovnih dejavnosti ter izvrstna publicistka. Njeno delovanje je bilo prepoznavno tudi zunaj slovenskih meja.

Z njo je bilo prijetno sodelovati, saj je odločno zagovarjala svoja stališča, hkrati pa prisluhnila tudi drugače mislečim in bila vedno pripravljena na dialog – tako o strokovnih temah kot tudi o vsakdanjih, čisto življenjskih vprašanjih. Zelo jo bomo pogrešali ter jo ohranili v lepem in spoštljivem spominu.

Dr. Marjan Toš
Borut Jerše

Romani v slovo ...

Junijski dan je bil čarobno lep. Kot že večkrat poprej sva bila dogovorjena za delovno srečanje, ki sva ga nadaljevala v prijateljskem klepetu ob skromnem prigrizku in vrčku piva. Iz njene cigarete se je lenobno sulkjal dim in izginjal nekam v senco razkošne glicinije. Po steni kozarca je navzdol polzela kaplja in po mrzlem, orosenem steklu za seboj vlekla ozko sled. Romana, ki je zelo rada potovala po svetu, je doživeto opisovala eno od zadnjih potovanj po vzhodnih deželah, ki so jo še posebno privlačile. Z vprašanji nisem želel prekinjati zanimive pripovedi, ko pa je začela naštevati, kam vse bi še rada šla, sem dodal, da bo imela zdaj, ko je praktično že v pokoju, več časa tudi za to. »Ja, z novim letom odhajam,« je odgovorila in iz kratkega stavka mi ni uspelo razbrati, ali se tretjega življenjskega obdobja veseli ali pa bi raje ostala v svojem brezčasnem svetu raziskovanja preteklosti z vsemi tistimi, ki smo z njo dolga leta sodelovali, prijateljevali in jo imeli radi. »Boš še kaj pisala za *Ribiča*, ko boš v

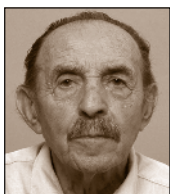
pokoju, ali pa v tvojih načrtih ne bo več prostora zanj?« sem jo vprašal z neizrečeno željo, da *Ribič* le ne bi izgubil rubrike, v kateri je mesec za mesecem vestno objavljala izsledke svojih raziskovanj po bogati preteklosti slovenskega ribištva, strnjene v zanimive prispevke. »Seveda bom,« me je rešila negotovosti, »čeprav se mi včasih zdi, da nimam več kaj povedati. A vselej se še najdejo delci, ki zbrani v smiselno celoto dopolnjujejo podobo slovenskega ribištva in ribiške organizacije.«

Utihnila je in se prek Rožnika zadržala nekam daleč v sinji nič. Vetrč je od nekod prinesel težak vonj cvetoče lipe in ga pomešal z vonjem sveže pripravljene hrane, ki so jo postregli na mizo nedaleč stran. Iz njene cigarete se je lenobno sulkjal dim, po steni kozarca je navzdol polzela kaplja in po mrzlem, orosenem steklu za seboj vlekla ozko sled. Za trenutek se je ustavila na spodnjem robu kozarca, potem pa zdrsnila čezenj in posrkal jo je prtič. Poslednjo kapljo, ki je še vedno ne dojamem ...

Igor Holy,
odgovorni urednik glasila *Ribič*

Franc Korošec - Dane

(1925–2016)

Zadnje dni minulega leta je svojo življenjsko pot v 92 letu starosti sklenil dolgoletni in častni član RD Bled, Franc Korošec - Dane.

Dane je svojo ljubezen do narave pokazal na vseh ravneh. Poleg tega, da je bil član zelene bratovščine, je bil tudi velik ljubitelj ribjega življa. V RD Bled se je vpisal leta 1965 in leto kasneje opravil ribiški izpit. Takratni njegovi ribiški kolegi so takoj ugotovili, da so v svoje vrste dobili dobrega prijatelja, marljivega člana, predvsem pa spoštovanega in zavidanja vrednega pravnika. Dane je svoje poklicno znanje uspešno uveljavil v društvene predpise, ki so bili namenjeni temeljni dejavnosti – varovanju ribjega življa. V letih od 1976 do 1988 je bil član Upravnega odbora RD Bled, zadolžen za področje statutarno-pravnih zadev. Njegovo znanje je opazila tudi krovna organizacija slovenskega ribištva – Ribiška zveza Slovenije, kjer je s svojim prispevkom pripomogel k uveljavitvi državnega pravilnika o športnem ribolovu. A to ni bilo edino področje njegovega delovanja. Zelo rad je pomagal pri organizaciji tekmovanj, še posebno pri kastingu in tekmah za Pokal Bleda. Svojo pripadnost in zvestobo RD Bled je izkazoval na vseh področjih.

Zaradi svojih službenih obveznosti je potreboval tudi sprostitev: zanj je bil to v prvi vrsti ribolov. Zelo rad je muharil ob Savi Bohinjki, kamor se je umaknil od vsakdanjih službenih obveznosti, velikokrat pa smo ga videli tudi v čolnu na Blejskem jezeru pri lovu plenilskih vrst rib. Dosegel je jubilej, to je več kot petdeset let delovanja v RD Bled, s kakršnim se lahko pohvali le malokdo.

S svojim prizadevnim delom je v ribištvo zapustil trajno dediščino. Za prispevek k njegovemu razvoju in rasti je prejel red za ribiške zasluge RZS III., III. in I. stopnje z listino ter plaketo RZS. Leta 2001 smo ga imenovali za častnega člana RD Bled.

Dane, zahvaljujemo se ti za vse opravljeno delo, nasvete in trenutke, ki smo jih preživeli skupaj. Pogrešali te bomo, hkrati pa te ohranili v najlepšem spominu kot izjemnega človeka in dobrega ribiškega prijatelja.

RD Bled

Ivan Vengust

(1926–2016)

V enaindevetdesetem letu starosti je ribiške vrste za vselej zapustil naš ustanovni član, dolgoletni gospodar in član upravnega odbora ter častni član Ivan Vengust. Njegov prispevek k razvoju ribiške družine in prijateljskih medsebojnih odnosov članstva je neizmerljiv.

Ivan, hvala Ti za vse. Ohranili te bomo v trajnem spominu.

RD Voglajna

Ludvik Kuhar

(1940–2016)

Žalostno je odjeknila vest o smrti našega ribiškega in lovskega tovariša Ludvika Kuharja, ki je nenadno in nepričakovano zapustil naše vrste 27. junija 2016, tik pred praznovanjem šestdesetletnice naše RD.

Med ribiče je vstopil leta 1975 in leto kasneje uspešno opravil ribiški izpit. Ob sprejemu smo ob dejstvu, da je bil aktiven lovec, lahko pričakovali, da bo tudi pravi ribiški tovariš in dejaven tudi kot ribič. In res se je Ludvik takoj vključil v delovanje RD. S svojim delom in znanjem je v vseh štiridesetih letih članstva veliko prispeval k uspešnosti naše RD. Ribištvu kot sestavni del varstva naših lepih voda takrat še dokaj neokrnjene narave mu je veliko pomenilo, zato je zanj in za življenje v naravi namenjal skoraj ves prosti čas. Res se ni nikoli izpostavljal in sebe postavljaj v ospredje, ampak je kot avtoriteta pomagal takratnemu in sedanjemu vodstvu. Njegova beseda je bila preudarna, obljubljena pomoč pa zanesljiva, čeprav so bile razmere za društva težke.

Kot zaposlen v nekdanjem podjetju Iskra ERO je marsikateremu ribiču priskočil na pomoč pri ugodnejši nabavi električnega ročnega orodja ali rezervnih delov, kasneje pa do konca z izdelki iz programa njegovih firm. Ne samo osebna pomoč, tudi sodelovanje pri izgradnji ribiškega doma v Žejah je bila ena od nalog, ki jih je opravil tiho brez zapletov. Tudi kasneje je redno priskočil na pomoč, in sicer pri izgradnji tretjega jezera in prostora za piknike. Vsako leto nas je presenetil z lepimi praktičnimi nagradami iz prodajnega programa njegovega podjetja, ki so bile glavni dobitki pri srečelovih. Rad

je sodeloval na družinskih prireditvah, malo manj pa pri sami ribičiji. V zahvalo za njegovo delo je prejel znak za ribiške zasluge in leta 2016 red za ribiške zasluge III. stopnje, ki pa mu ga žal nismo mogli več podeliti.

Ostal nam je le lep spomin nanj in ponosni smo, da smo lahko bili njegovi tovariši in prijatelji ter z njim prehodili del naše skupne poti in ustvarili to, kar imamo.

RD Tržič

Stanislav Muhič

(1947–2016)

V oktobru, ko tudi jesensko listje zapuša drevesa, nas je zapustil starosta RD Črnomelj Stane Muhič. Zastala nam je misel, ker tega nismo hoteli verjeti.

Stane je že kot mladenič vzljudil naravo in vse, kar je povezano z njo. Rad je imel reke Dobljčico, Lahinjo in Kolpo – reke, ob katerih je rad preživel prosti čas z ribiško palico v roki. Imel jih je in rad je skrbel zanje.

V RD Črnomelj se je včlanil leta 1968. Dela se ni nikoli branil. Njegov spoštljiv odnos do narave so že takrat spoznali njegovi ribiški tovariši in kmalu je postal gonilna sila pri gospodarski in ekološki dejavnosti RD. Opravil je izpit za ribiškega gospodarja in ribiškega čuvaja. Več mandatov je bil predsednik RD, tudi takrat, ko zadeve v RD niso bile najbolj rožnate. S svojimi življenjskimi izkušnjami ter spoštovanjem naravnih pravil in napredka je znal delo usmeriti v pravo smer.

V mandatu 2009–2014 je kot predsednik skupaj z ekipo uresničil dolgoletne sanje črnomaljskih ribičev. Uspešno je namreč uresničil projekt izgradnje ribnika in ribiškega doma na Mlaki pri Kanižarici, za kar je RD pridobila sredstva Evropske unije. Stane je imel jasno vizijo, smelost, pogum, znanje in voljo do dela. Več let dela je vložil v usklajevanje ribolovnih režimov na mejnih delih reke Kolpe z R Hrvasko, kar pa zaradi nezadostne zavzetosti državnih institucij na žalost še vedno ni ugledalo luči sveta.

»Sanje so pogosto lepe in prijetne, a se le redkokdaj uresničijo. Včasih se – a nikoli same od sebe.« To je bila ena od Stanetovih misli, s katero se še zadnjič poslavljamo od njega. Za vse njegovo delo, ki ga je vložil in zapustil RD, ter za njegovo iskreno ribiško tovarištvo se mu še enkrat iskreno zahvaljujemo. Radi se ga bomo spominjali in ga ohranjali v lepem spominu.

RD Črnomelj

Račka ribja juha in prekajen krap v zelenjavi

Tokrat predstavljamo drugi del jedi, ki smo jih 13. oktobra lani pripravili v domu Ribiškega društva Rače. Prvi del jedi (marinirane babuške, ki jih je pripravil član društva Bojan Lunežnik) in kotlete ščuke na ribiški način, ki jih je pripravil Gojko Škorič, smo bralcem Ribiča predstavili v novembrski številki. Vse ribe, iz katerih je Gojko pripravil jedi, so ujeli člani Ribiškega društva Rače v ribniku ob domu Ribiškega društva v Račah.

V nadaljevanju predstavljamo račko juho, ki jo je pripravil Silvo Koren, in prekajenega krapa v zelenjavi, ki ga je pripravil Gojko.

Račka ribja juha

Za pripravo ribje juhe za deset oseb potrebujemo:

- 2 kg rib (krap, somič, druga riba)
- ribjo osnovo
- 2 ali 3 večje čebule
- 300 g korenja
- 300 g pora
- 5 strokov seseklanega česna
- manjši gomolj zelene
- vejico rožmarina
- ščepec bazilike
- lovorov list
- kavno žličko mlete pekoče somborske paprike
- kavno žličko mlete sladke somborske paprike
- olje
- sol
- poper

Račka ribja juha

Ribe očistimo, filetiramo in narežemo na koščke. Glave, kosti in kožo porabimo za pripravo ribje osnove.

Nato pripravimo ribjo osnovo. Na olju petnajst minut pražimo čebulo, korenje, zeleno, por, česen, lovorov list, vejico rožmarina, ščepec bazilike ter sladko in pekočo papriko. Potem dodamo ribje gla-

Silvo Koren

ve, kosti in kožo (Silvo Koren je uporabil glave ščuke in soma, iz katerih je Gojko pripravil druge ribje jedi). Vse skupaj dobro prepražimo in zalijemo z vodo. Pustimo, da dobro prevre (približno eno uro). Nato precedimo, da dobimo čisto ribjo jušno osnovo. Jušno zelenjavo pretlačimo, ribje meso pa očistimo kosti in kože, da dobimo samo meso.

Nato narežemo čebulo in korenje ter ju na olju dušimo do mehkega, dodamo lovorov list, mleto papriko in sesekljan česen. Vse skupaj dušimo še deset minut ter zalijemo z ribjo osnovo, v kateri je tudi pretlačena jušna zelenjava in očiščeni koščki mesa od ribjih glav. Pustimo, da se kuha še deset minut, nato posolimo in popopravimo. Kuhamo še toliko časa, da se vsa zelenjava zmehta, vmes pa juho večkrat poskusimo in po potrebi začínimo. Na koncu dodamo na koščke narezane ribe in vse skupaj počasi kuhamo še 20 do 25 minut. Na koncu v juho zakuhamo široke rezance.

Prekajen krap v zelenjavi

Za pripravo jedi za deset oseb potrebujemo:

- 2 do 3 kg krapa (priporočamo krape, težke več kot 1,5 kg)
- 2 l ribje osnove
- 20 dag korenja
- 30 dag čebule
- 12 dag česna
- 30 dag stebelne zelene
- 40 dag gomoljev janeža
- 20 dag peteršiljevih korenin
- 20 dag peteršilja – zelenja
- 40 dag sveže rdeče paprike

- 20 dag kolerabe
- 60 dag paradižnika
- 2 suhi klobasi s papriko
- 1 l rdečega vina
- lupino in sok 1,5 neškropljene limone
- 10 dag sušenega paradižnika
- 20 dag črnih oliv
- 10 do 15 dag prekajene suhe rdeče paprike
- 4 dl oljčnega olja
- lovorov list
- vejico rožmarina
- žajbelj
- timijan
- poper v zrnju
- sol

Krap s paradižnikom in olivami

Krapa očistimo in rahlo prekajemo (približno tri ure), da dobi nežen okus po dimu. V globok pekač damo oljčno olje ter vso na kocke narezano zelenjavo, dodamo začimbe in dušimo. Dodamo rdeče vino in na rezine narezano klobaso ter nadaljujemo z dušenjem. Dodamo celega prekajenega krapa, če je manjši, ali prerezanega na pol, če je prevelik. Predhodno ga je treba nasoliti. Vse skupaj počasi dušimo in dolivamo ribjo osnovo. Dodamo limonin sok in naribano lupino neškropljene limone, olupljen narezan paradižnik, sušen paradižnik in olive. Vse skupaj dušimo na majhnem ognju, da se paradižnik zmehta. Na koncu mora biti paradižnik v omaki viden, zato dušenje ustavimo, da se paradižnik ne razpusti v celoti. Če se zdi omaka preveč kislá, dodamo malo medu.

Ob jedi postrežemo krompir s peteršiljem, dušen riž ali pire krompir.

Ob jedi smo pili štajersko belo suho vinsko zvrst iz šipona, laškega rizlinga, belega burgundca in kernerja, ki ga je pridelal član društva Damjan Simič v svojem vinogradu v Peklu pri Pernici.

Borut Jerše

Ribiška družina: **Sevnica**
 Voda (revir): **Sava - 1**
 Vrsta ribe: **krap**
 Dolžina (cm); teža (kg): **93 cm; 12,5 kg**
 Način lova in vaba: **talni ribolov**
 Datum ulova: **23. april 2016**
 Ujel: **Kristjan Perc**
 Naslov: **Sevnica**

Ribiška družina: **Ilirska Bistrica**
 Voda (revir): **akumulacija Mola**
 Vrsta ribe: **krap**
 Dolžina (cm); teža (kg): **87 cm; 13,95 kg**
 Način lova in vaba: **talni ribolov, bojli**
 Datum ulova: **6. maj 2016**
 Ujel: **Rok Padovan**
 Naslov: **Podgrad**

Ribiška družina: **Radlje**
 Voda (revir): **Drava III**
 Vrsta ribe: **ščuka**
 Dolžina (cm); teža (kg): **94 cm; 5,2 kg**
 Način lova in vaba: **vijačenje***
 Datum ulova: **8. maj 2016**
 Ujel: **Miran Valenti**
 Naslov: **Zgornja Vižinga**

Ribiška družina: **Kostanjevica na Krki**
 Voda (revir): **Krka**
 Vrsta ribe: **krap (usnjar)**
 Dolžina (cm); teža (kg): **104 cm; 25 kg**
 Način lova in vaba: **talni ribolov, polenta**
 Datum ulova: **30. april 2016**
 Ujel: **Srečko Beševič**
 Naslov: **Kostanjevica na Krki**

Ribiška družina: **Brestanica - Krško**
 Voda (revir): **Sava**
 Vrsta ribe: **krap**
 Dolžina (cm); teža (kg): **83 cm; 10 kg**
 Način lova in vaba: **muharjenje, suha muha**
 Datum ulova: **2. avgust 2016**
 Ujel: **Igor Jelen**
 Naslov: **Krško**

Ribiška družina: **Ljutomer**
 Voda (revir): **jezero ***
 Vrsta ribe: **amur**
 Dolžina (cm); teža (kg): ***; 9,6 kg**
 Način ribolova in vaba: **talni ribolov, bojli**
 Datum ulova: **28. avgust 2016**
 Ujel: **Kimi Vičar**
 Naslov: **Ljutomer**

Ribiška družina: **Novo mesto**
 Voda (revir): **ribnik Blato**
 Vrsta ribe: **som**
 Dolžina (cm); teža (kg): **220 cm; 53 kg**
 Način lova in vaba: **talni ribolov, deževnik**
 Datum ulova: **5. september 2016**
 Ujel: **Janez Markovič**
 Naslov: **Trebnje**

Ribiška družina: **Kostanjevica na Krki**
 Voda (revir): **Krka - Cizel**
 Vrsta ribe: **beli amur**
 Dolžina (cm); teža (kg): **107 cm; 17,75 kg**
 Način lova in vaba: **talni ribolov, koruza**
 Datum ulova: **9. september 2016**
 Ujel: **Jože Pirnar**
 Naslov: **Dolnja Prekopa**

Ribiška družina: **Tolmin**
 Voda (revir): **jezero Most na Soči**
 Vrsta ribe: **soška postrv**
 Dolžina (cm); teža (kg): **78 cm; 5,68 kg**
 Način lova in vaba: **muharjenje, potezanka**
 Datum ulova: **28. september 2016**
 Ujel: **Suzana Kobal**

Priporočilo, kolikšne naj bi bile najmanjše mere trofejnih rib, je bilo objavljeno v **Ribiču, 4/2006**, najdete pa ga tudi na spletni strani Ribiške zveze Slovenije: <http://www.ribiska-zveza.si/ribolov/pogosta-vprasanja>.

